

Dilek dilerken dikkatli olun, her an gerçekleşebilir...

Bu korkunç bir hata değil miydi? Okula kabul edilerek büyük bir iş başarmama rağmen, yine de yapmamam gereken bir şeyler olduğunu bulmaya mı çalışıyordum? Evden bu kadar uzakta tek başıma yaşayabilir miydim? Yolda giderken, daha önce evimden ve ailemden uzakta bir gece bile geçirmediğimi düşündüm. Kendi yatağımdan başka bir yatakta uyumamıştım, kız arkadaşlarımla pijama partilerine katılmamıştım, ailemle bir otelde tatil yapmamıştım; ziyaret ettiğim hiç akrabam yoktu. Ve şimdi, yabancı bir yerde yabancılarla birlikte yaşayacağım bir okula gidiyordum.

Aklımın bir yanı "Durdur arabayı, baba! Geri dön! Bunu yapamam! Yapamayacağım!" diye harkırmak istiyordu.

Neden bu cümleyi kurmak istiyordum? Heyecan ve coşku dolu hislerim nerede? Böyle hissetmek için birçok nedenim vardı. Beni kıskanan tüm o suratlar gözlerimin önünden geçti. Tamahkâr sözleri kulağımda yankılandı.

Kendime defalarca sormuştum: Bu bir kutsama mıydı yoksa bir lanet mi?

Kaç kez düşünmüştüm, tüm bunlar beni nereye götürecekti?

Çok yakında öğreneceğim.

V. C. Andrews'in Yıldızlar Geçiti Dizisi'nin romanlarını kaçırmayın.

Cinnamon

Ice

Rose

Honey

Yıldız Yağmuru

ISBN 975-6387-77-7

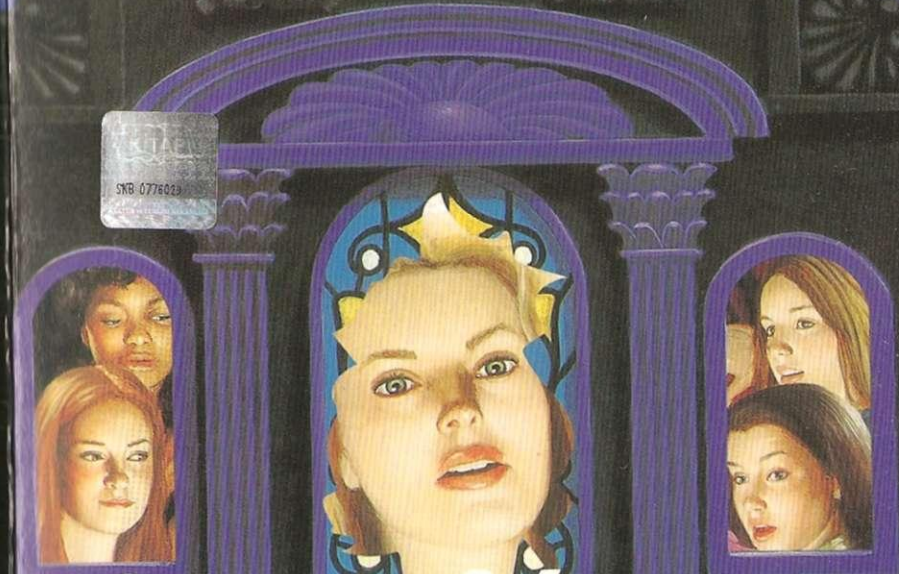
9 789756 387771

BEYAZ BALINA YAYINLARI

V.C. ANDREWS®

Heyecan verici,
Yıldızlar Geçiti Dizisi'nin son romanı

Yıldız Yağmuru

V. C. ANDREWS

YILDIZ YAĞMURU

Qotik edebiyat denince akla ilk gelen ve en çok okunan yazarlardan... Dört çocuğun başından geçen gizemli, tüyler ürpertici olayları hikâye ettiği *Flowers in the Attic (Tavan Arasındaki Çiçekler)* ile bir anda ünlü olan Andrews, müt-hiş bir okur kitlesi yakalar. Bu övgü sağanağı ölünceye ka-dar devam eder. Birçok yazarı etkisi altına alır. Her biri 5'er kitaptan oluşan 8 dizi başta olmak üzere toplam 107 kita-bı 13 dilde yayımlanır ve 30 milyonun üzerinde satar. V. C. Andrews, gördüğü bunca ilgiye rağmen tam bir muamma olarak yaşamını sürdürür. Milyonlarca okuru gerçek adını ancak ölümünden sonra öğrenir. Sıradışı öyküler yazan bir yazardan beklenmeyecek bir hayat hikâyesi vardır: Çocuk-luğunda geçirdiği ve bugüne kadar nedeni tam olarak an-laşılamayan bir kaza sonucu tekerlekli sandalyeye mah-kûm olur, hiç evlenmez, annesiyle beraber yaşar. Kitle ile-tişim araçlarından daima uzakta durur. Bir kadın yazarın erkekleri dahi şok edecek şeyler yazmasını içine sindire-meyen yayıncılar yüzünden yıllarca cinsiyeti sır olarak sak-lanır. Kitapları kendisinin yazmadığına dair söylentiler yayı-lır. Hakkında en kesin bilinen şey, sağlık sigorta numarası-nın 538-26-7472 olduğudur.

Tavan Arasındaki Çiçekler romanının yazarı, kitaplarıyla uzun süre çok satanlar listesinde yer almıştır. Kitap onun, heyecan verici serüveninin başlangıcı olmuştur. *Rüzgârda Uçuşan Çiçek Yaprakları, Ya Dikenler Olsaydı, Yarının To-humları* ve *Gölgeler Bahçesi* ile bu dizinin serüveni tamam-lanmıştır. V. C. Andrews'm romanlarının kırktan fazlası çok satanlar listesine girmiştir. Yazının kitapları doksan milyon adet basılmış ve on altı dile çevrilmiştir.

Beyaz Balina Yayınları'nda yayımlanan eserleri:

1. Cinnamon 2. Ice 3. Rose 4. Honey 5. Yıldız Yağmuru

İngilizce aslından çeviren

ASLI MERCAN

GİRİŞ

^ / U ANDA kesinlikle. New York'taki Madam Senetsky Sanat Okulu'nun öğrencisiyim. Benden birkaç yaş daha büyükken, "Rusya'dan, Amerika'ya gelmek nasıl bir duyguydu?" diye anneme yeniden sordum. Endişe ve korkularımı yenebilmem, zavallı bir çingiraklı yılan gibi titreme nöbetlerinin üstesinden gelebilmem için bana özel öğütler verebileceğini umuyordum - uyan, uyarı, uyan.

Benim neden bu kadar korktuğumu anlamamın başka biri için zor olmayacağını düşündüm. Hayatımın tümünü, Ohio'daki bu mısır tarlasında geçirmiştim. Ay ışığı bana her zaman, koruyucu, sıcak ve yumuşak görünmüştü. Gökyüzünü her zaman parlayan yıldızlarla görmüştüm; cadde ışıkları ve gökdelen ışıklarının arasında zavallı gibi duran takım yıldızlara alışık değildim. Taze çimenlerin üzerine uzanıp, gökyüzüne bakabilirdim ve gökyüzü-

ne yükseliyormuş gibi hissedirdim, galaksiler ve güneş sistemlerinden geçip, göz kamaştıran yıldızlara ulaşabilirdim. Kendimden çok daha büyük ve üstün bir şeyin parçası olduğumu hissedirdim. Biliyorum, New York kadar büyük ve kendine güvenen bir şehirde, kendinizi önemsiz hissederdiniz.

Odamın penceresinden her akşam duyduğum sesler; baykuşlar, kurbağalar, ateş böcekleri ya da birkaç çakalın ulumasıydı. Bu senfoni, gecelerin bana çağrıştırdığı en tanıdık harmoniydi ve beni kendine doğru çekerdi. Bunu etrafıma ilave bir battaniye gibi sarmıştım ve bir ninni gibi güvenle uykuya dalardım. Gözlerimi kapatmaktan hiç korkmazdım. Kararıktan hiç korkmazdım.

Ama şimdi, uyumak için başımı yastığıma koyup gözlerimi kapattığımda duyacağım tek ses şehir trafiği olacaktı - korna ve tekerlek sesleri, ambulans ya da itfaiye arabalarının sirenleri, polis sirenleri, birisinin başının deritte ve acı içinde olduğunu haber veren anonslar. Bu uğultular sürekli duyacağım sesler olacak, insanın dramını anlatan birbirinden ayırt edilmesi zor mırıltılar gelip gidecek kulağıma. New York'ta, tarlada bir ayda gördüğümünden çok daha fazla insanı, bir saat içinde göreceğim. Büyük bir okyanusun karanlık sularında, ışık arayan küçük bir balık olacağım. Rüyalarımın kâbuslara dönüşmesinden korkuyordum.

Annem, benim şimdi yaşadığım ona çok tanıdık gelen bir dünyaya kendisini kaybetmeden nasıl

adapte olmuştu? Bu cesareti nereden bulmuştu? O ve teyzesi okyanusu geçmişlerdi. Hiç tanımadığı ve görmediği bir adam olan babamla evlenmek için geliyordu. Koca şehrin parlak ışıkları, içini belirsizliklerle doldurarak karşılamıştı onu. Korktuğunda onu içten bir şekilde sarmalayacak, her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek, her zaman güvende olacağına söz verecek seslerden ve gülümsemelerden çok uzaklardaydı.

Annem cevap vermeden önce duraksadı. Bana önemli bir şey söylemek istediğinden emindim, bana yardımcı dokunacak bir şey. Bazıları onu gülmüseten, bazıları ise derin düşüncelere dalmasına sebep olan anıları gözlerinin önünden bir film şeridi gibi akıyordu.

"Bu yeniden doğmak gibi bir şeydi, Honey. Dinsel hislerle değil, her günkü hislerle," diye başladı. "Her şey yeni ve farklıydı: Kokular, sesler, görüntüler, renkler, her şey. İlk önce nereye bakacağını bilemezsin. Bir adım atmakta tereddüt edersin, ama atarsın ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sonra bakmışsın ki, yürüyorsun, etrafındaki herkes gibi. Sonra bir anda, bir gün, oraya ait olduğunu hissedersin. Kimse sana çok daha farklı bir yerden geldiğini söyleyemez.

"Göreceksin," dedi güven verici bir sesle. "Tüm bunlar sana da olacak."

Itaklıydı elbette. Ama sık sık haklı olmasını umuyordum.

K=8

1

PERDE AÇILSIN

BABAMIN, yeni Lincoln siyah arabası ile babam, annem ve benim. New York'a gitmek için yola çıktığımız gün ne kadar duygusuz ve panik bir halde hissetmişim kendimi. Arabanın, yapıldığı günkü kadar keskin kokan deri döşemeleri vardı. Kontrol paneli; ses sistemi, kliması, GPS paneli ve koltuk ayarları ile birlikte, uçak kabini gibi görünüyordu.

Babam arabayı, büyükbaba Forman öldükten hemen sonra almıştı. Hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar büyük bir miras kalmıştı bize, vasiyet okunana kadar bu gizli mirastan babamın bile haberi yoktu. Büyükbabam, gerçekten gerekli olmayan herhangi bir şeye para harcanmasının günah olduğunu düşünecek kadar tutumlu bir adamdı.

Büyük lüks bir araba acil bir ihtiyaç değildi elbette, ama babam istiyordu, büyükbabamsa onu

her zaman bu fikirden vazgeçirmişti. Aslında bunu yasaklamış olduğunu da söyleyebilirim. Büyükbaba Forman, ailenin bir üyesinden daha öte biriydi. Hayatımızı, her yerde şeytanlar varmış gibi, müsamahasız dinsel kurallarla kısıtlardı - şunu da öğrenmiştim, onun yüzü her zaman bir ayna olmalıydı bizim için. Ne kadar acı ve korkunç olsa da, onun ölümü omuzlarımızdan büyük bir yükün kalkmasına sebep olmuştu. Nefes alabiliyorduk, bahçedeki meyveleri toplayabiliyorduk, korku duymadan müzik dinleyebiliyor, kendimiz için güzel olan şeylere acil ihtiyaç olmasa da sahip olabiliyorduk.

Bunun en büyük kanıtı babamın arabasına daha istekle ve heyecanla bakmasıydı. Aynı bakışlar hepimizin gözlerinde tarlamıza ve bahçemize olan bakışlarımızdı, yeni bir yıl orada mutlu bir şekilde geçirebilirdik. Kalbi dopdoluydu. Kendisi ile gurur duyuyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Daha önce yapamadığı bir sürü şeyi yapmak için kendisine sözler veriyordu,. Eminim, annem için de, yıllar önce yapmak istediği ama hiçbir zaman imkân bulamadığı planlar yapıyordu.

Simon Amca için de planları vardı, inek ahırının yanındaki alana büyük bir çiçek bahçesi yapacaktı.

Babamdan daha büyük olan, kardeşi Simon Amca, dev gövdesine rağmen, hayatımda gördüğüm en nazik ve duygusal insandı. Büyükbaba her zaman onu bir aptal olarak değerlendirmiş, genç yaşta okuldan ayrılmaya zorlamış ve çiftlikteki en ağır işleri ona yaptırmıştı.

Hatta büyükbabam onu büyük evden inek ahırının üstüne taşınmaya zorlamıştı.

Cüssesi ve gücüne rağmen Simon Amca hayatındaki kaderini kabullenmiş bir adamdı; sevgi ve şefkatinin tümünü çiçeklerine göstermişti. Onları, anne babaların çocuklarını beslediği gibi besler, taç yapraklarını değerli mücevherleri tutar gibi okşar ve onlarla konuşurdu. Kısa bir süre sonra çiçeklerin ünü arttı. Çiçekleri her zaman, parlak, taze ve güzeldi. Geçerken görenler, saatlerce onları izler, satın almak için çok para teklif ederlerdi. Sonunda annem sayesinde, bu güzel hobisini başarılı küçük bir işe dönüştürmeyi bildi.

Daha sonra, ben onun büyükbabanın gerçek oğlu olduğunu öğrendiğimde, büyükbabanın bundan vicdan azabı duymasını ve onu gözünün önünden uzaklaştırmaya çalışmasını daha iyi anladım. Büyükbaba ile Simon Amca'nın annesi evlilik öncesi bir birliktelik yaşamışlar, annesinin kocası ölünce evlenmişlerdi.

Şükürler olsun, bu işe yaramadı.

Şimdi, çiftlik evimizi güzelleştiriyoruz, yeni mobilyalar, halılar, parlak renkler. Bu arada babam tüm zamanını, benim sınavla kazandığım ve klasik keman bölümünde yeteneğimi geliştireceğim, New York'taki Senetsky Sanat Okulu hazırlıkları için harcıyordu.

Okul ünlü bir baş rol oyuncusu, şarkıcı ve bir dansçı olan Madam Edith Senetsky tarafından yönetiliyordu. Oğlu, Edmond, ülkenin dört bir tarafı-

na yaptığı seyahatlerde katıldığı şovlarda okula girmeye değer gördüğü öğrencileri de aday olarak getiriyordu. Yetiştirdiği değerlerle ilgili, okulun dünya çapında bir ünü vardı. Mezuniyet listesi gerçekten çok etkileyiciydi.

Okuldaki öğrencilerin sayısı ve karakterleri ya da geldikleri yer hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim akımdaki okul, sınıfta öğrenciler, derse girmek ya da çıkmak için çalan ziller, uyulması gereken kurallar ve yapılması gereken ödevlerdi.

Yine de Madam Senetsky, çok eleştirel ve seçiciydi. Diğer geleneksel sanat okullarından gelen adaylar bile sınavlara tabii tutuluyor bazıları geri çevriliyordu. Keman öğretmenim Bay Wengrow, bu okula kabul edildiğimde ne kadar seçkin biri olduğumu söylemişti. Ona göre, ben gerçek bir başarıydım. Kariyerimin devamı ve başarısı, Madam Senetsky'nin emir ve kurallarına uyduğum takdirde devam edecekti.

Birlikte ders aldığımız, başarılı bir piyano virtü-özü olan erkek arkadaşım Chandler Maxwell de benim yeteneğimin ondan çok öte olduğunu söylemişti. Bu beni huzursuz etmişti. Benden beklentileri çoktu. Bana sağlanan bu sınırsız imkânlardan sonra başarısız olmak. Büyükbaba Forman'ın dediği gibi, büyük bir günah işlemek olurdu.

Ve bu benim için trajik bir uçak kazasında ölen babamın erkek kardeşi. Peter Amca'ya ölmeden önce verdiğim bir sözdü. O harika, yakışıklı bir

adamdı, mutluluğu büyükbabanın asık suratından kayar giderdi. Bana kemanımı hediye eden ve özel derslerimi ödeyen Peter Amca'ydı. Bana herkese güvendiğinden daha fazla güvenirdi.

"Bunu onun için de yapmalısın o zaman," demişti Chandler, ona ilk yalancılıktan erkek arkadaşım Peter Amca'yı anlattığımda. "Bunu kendin için de yapmalısın. Seninim benim de onun gibi birine ihtiyacım vardı," diye ekledi acı içinde görünen bir ifade ile. Ailesi, özellikle babası, onun müziğe karşı olan ilgisine önem vermiyordu.

O, Boston Üniversitesi'ne kabul edildi, ben de New York'ta olacaktım, ama her zaman sıkı diyalog içinde olmaya ve her fırsatta görüşmeye söz vermiştik birbirimize.

"Gelebildiğim her zaman. New York'a geleceğim," demişti bana.

Şimdi gerçekten buradan ayrılıyordum. O gün gelmişti. Babam bavulumu bagaja yerleştirdi. O ve annem öne oturdular ben de arkaya, Simon Amca'nın biraz önce bana iyi yolculuklar hediyesi olarak bahçesinden topladığı, kırmızı, beyaz, pembe çiçekleri elimde sıkı sıkı tutuyordum.

"Bunlar seni New York'a kadar olan yolculuğunda koruyacaklar," demişti. "Bu gece kalacağın motelde onları suya koy."

Ona teşekkür ettim, o da bana her fırsatta taze çiçekler göndereceğine söz verdi.

"New York'ta yaşarken çok fazla yeşillik görebili-

leceğini sanmıyorum," diye mırıldanmıştı. "Şehirler beton ve çelik doludur," diye eklemişti tatsız bir sesle.

Kapıyı açık bıraktım, ama o küçük bir taşa kocaman ayağı ile bir tekme atarak yerinden ayrılmadı. Bazen onu düşündüğümde, Paul Bünyan'a benzetirim.

"Orada her şey o kadar kötü değil. Parklar var Simon, göletler ve ördekler var," demişti annem.

Başını salladı ama fikrinin değişmediğini biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve biz giderken kendini ne kadar yalnız hissettiğini de görebiliyordum.

"Sana yazacağım ve her fırsatta seni arayacağım, Simon Amca," diye ona söz verdim.

"Ben mektuplardan anlamam," diye cevap verdi.

"Mektuplarımı yanıtlamak zorunda değilsin. Sadece istediğin zaman bana çiçeklerinden gönder."

Gülümsedi, başını salladı, bana güle güle derken el salladı ve yeşil bahçesine geri döndü.

Engellenemez bir gözyaşı gözümünden süzülür ve yanağımdan çeneme kadar indi. Ardından gelmekte olan gözyaşı selini engellemek için gözlerimi kapattım. Simon Amca hayatım boyunca her zaman oradaydı, benim birkaç saat daha fazla ke-man egzersizi yapabilmem için çiftlik işlerimi yapardı, çiçekleri ile ilgilendiğim zaman mutlu olurdu. Gidişimi çaresizlikle karşılamıştı, o, gidişime annem ve babamdan daha çok üzülmişti. Annem

onu, yarattığı güzellikleri diğer insanlarla paylaşma konusunda cesaretlendirirdi.

Ona, benim yeteneğimin de böyle bir şey olduğunu ve benim de bunu diğer insanlarla paylaşmam gerektiğini söylemişti. Bunun Simon Amca'dan çok bana yararı olmuştu.

Ama onun için veda etmek yine de zordu.

Bu benim için de zordu.

Babam arabayı çalıştırırken hüzünlü, ama coşkulu olmaya çalışan bir sesle, "Gidiyoruz. Kemerlerinizi bağlayın," dedi.

Dakikalar sonra, eyaletler arası otoyolda, New York'a doğru gidiyorduk. Pencereden görünen manzara buğulanan gözlerimde bulanıklaşmaya başladı.

Tüm bunlar kötü bir şaka değil miydi? Okula seçilerek büyük bir onur sahibi olmama rağmen, yine de yapmamam gereken bir şeyler olduğunu bulmaya mı çalışıyordum? Evden bu kadar uzakta tek başıma yaşayabilir miydim? Yolda giderken, daha önce evimden ve ailemden uzakta bir gece bile geçirmediğimi düşündüm. Kendi yatağımdan başka bir yatakta uyumamıştım - kız arkadaşlarımla pijama partilerine katılmamıştım, ailemle bir otele tatil için gitmemiştim, ziyaret ettiğim hiç akrabam yoktu. Ve şimdi, yabancı bir yerde yabancılarla birlikte yaşayacağım bir okula gidiyordum.

Bir tarafım bir anda fikir değiştirmemi istiyordu, "Durdur arabayı, baba. Geri dön. Bunu yapamayacağım. Yapmayacağım."

Dilim bu cümleyi kurmak istiyordu. Neden? Heyecan ve coşku dolu hislerim nerede? Böyle hissetmek için birçok nedenim vardı. Beni kıskanan tüm o suratlar gözlerimin önünden geçti. Haris sözleri kulağımda yankılandı.

"New York'ta bir okula mı gideceksin! Vauv!"

"Profesyonel bir girişimci olmayı öğreneceğim bir okul? Okuldaki İngilizce, tarih ve matematik derslerine dönüyorum, cömert bir sanat puanı almak için. Kaç kişinin başarısızlıktan dolayı üniversiteyi bırakmak zorunda kaldığını biliyor musun? Sınavlarda başarısız olmaktan korkma."

"Böyle bir yeteneğin olduğu için çok şanslısın. Honey."

Öyle miydin?

Kendime defalarca kez sormuştum, bu bir kutsama mı yoksa bir lanetleme miydi?

Bütün bunların beni nereye götüreceğini gerçekten merak ediyordum.

Yakında öğrenecektim.

Neyse ki. New York'a gidene kadar hava çok güzeldi. Yol üzerinde bir yerde bir gece konaklamak zorunda kaldık. Babam bu yolculuğu en ince ayrıntısına kadar planlamıştı, nerede yemek yiyeceğimiz, nerede dinleneceğimiz, hangi otelde kalacağımız ve kaç kez yolda duracağımızı hepsini planlamıştı. Bazı yol ve trafik çalışmaları planlarını boz-

masına ve onu yavaşlatmasına karşın, annem ona fazla hızlı kullanmamasını tembihlemişti.

Ara sıra annemin ısrarı ile çoğunlukla trafik yoğun olduğunda onlara keman çaldım. Babam arabanın camlarını açıp, müziğimi herkesin duymasını sağlamanın, onları trafikte oyalayacağını ve hoş olacağını düşündü. Bazıları beni alkışladılar.

"Bu CD ve radyodan çok daha iyi!" diye karşılık verdi babam onlara. "Bizim yaşayan, canlı müziğimiz var!"

Yolculukta babam hiç olmadığı kadar konuşkandı. Annem de öyleydi. Onlar sustuğu zaman ben konuşmaya başlıyordum, okulda arkadaşlarımdan söylediklerinden bahsediyordum ya da geçtiğimiz yerlerle ilgili sorular soruyordum. Bir an bile aklımızdan kötü düşüncelerin geçmesine ve karamsar duygulara kapılmamıza izin vermiyorduk. Bu benim küçük ailem için dehşetli bir ayrılıktı ama benim geleceğim için çok önemliydi.

Ne olduğu ya da ne yaptığıma dair gerçeklik, büyük New York göğüne ulaştığımız zaman hâlâ başlamamıştı. George Washington Köprüsü'nü geçerken, hepimiz korku içindeydik. *Düşündüm, bir dünyadan diğerine geçiyordum.* Güneşli gökyüzü, gökdelenleri parıl parıl parlatıyor, camları değerli mücevherler gibi ışık saçıyordu. *"Bir iyiye işaret miydi?"* diye düşündüm. *Lütfen Tanrım, öyle olmasını sağla.*

Trafığe girdiğimizde arabadaki tansiyon hissedil-

lır biçimde yüksekti. Etrafımızda kornalar çalıyordu. Arabalardaki sürücüler, özellikle de taksi şoförleri camdan çıkıp bağılıyor, yumruk sallıyor ve lanet okuyorlardı. Annem sinirli bir şekilde ön koltukta oturuyordu. Babam sesli bir şekilde homurdanmaya başladı; "İnsanlar kendilerini böyle bir karmaşanın içine nasıl atarlardı?" Batı nehri Yolu'ndan gitmeliydik. Şehrin içindeydik. Annem yolda hızla yürüyen insanlara baktı ve güldü.

"Kaldırımlar yürüyormuş gibi!" diye haykırdı. "Ne kadar heyecanlı olduğunu unutmuşum."

Annem mağazalara hayretle bakıyordu, restoranların verandalarına, yüksek topuklu ayakkabılar giyen ve şık kıyafetler içindeki kadınlara hayranlıkla bakıyordu.

"Kadınlar ne kadar şık?" dedi babam, gözleri araba sileceği gibi bir anda o tarafa kaydı.

"Gözlerini yoldan ayırma, Isaac Forman. Ben insanları izlerim," diye kulağını çekti babamın.

Onun bu kıskanç sözleri, donuk suratıma bir gülümseme getirdi. Şimdi buradaydım ve bunu yapacaktım, damarlarımda dolaşan kan sanki donmuş ve kalbim durmak üzereydi. Nefesimi tuttum, kendimi çok fazla sıktığımı fark ettim.

Ara sokaklara girdiğimizde şehrin kalabalığından bir anda uzaklaşmıştık. Binalar lekесiz tertemiz görünüyordu, her birinin önünde güvenlikleri vardı, üniformalar giymişlerdi. Binaların önünde siyah ve gri demir park sınırlandırmaları vardı, ne

kadar özel yerler diye düşündüm. Başka bir sokağa döndük, hepimiz aynı anda hayranlığımızı dışa vurduk.

Sanki şehirden çıkmış bir krallığın sınırları içine girmiştik. Arazinin etrafı siyah demir parmaklıklarla çevriliydi, isfendan ağaçları etrafına sere serpe yayılıyordu; taş banklar, yürüyüş alanları ve bahçeler vardı. Orada, ortasında, büyük bir malikâne vardı, çatısı sivri küçük çatılarla doluydu, küçük kuleler de vardı, biçimli bacalar, bizi tüm görkemi ve büyüklüğüyle karşılıyordu. Bana göre, burası daha önce gördüğüm tüm otellerden büyüktü. Yerleşimi, okulumdan ve daha önce gördüğüm tüm okullardan daha büyüktü!

Bu çok etkileyici diye düşündüm, panjurları, taş göz kapakları gibiydi, malikâne, bilimkurgu kitaplarından fırlamıştı sanki. Bataklığın içinden tüm ihtişamı ile beliriyor hem göz kamaştırıcı hem de korkutucu bir şekilde seriliyordu. Güneş, geçen bir bulutun arkasında kaldığında etraf karardı ve korkutucu bir önsezi ürperti içimi. Kale hendeğini geçtiğimde bir mâhkum mu olacaktım yoksa, büyükbabanın şeytana tapanların şehri dediği şehirden ve onurt uğursuzluklarından uzak mı olacaktım?

"Bu bir okul mu?" diye sordu annem, şaşkınlıkla. "Nasıl olur?"

"Doğru adres değil mi?" diye sordu babam, kendinden kuşku ediyordu.

"Evet," dedi annem, elindeki adres kâğıdına bakarken. "Senetsky Okulu'nun adresi."

Burası olduğunu belirten hiçbir ibare yoktu etrafta. Kapıda durduk. Kapalıydı.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi babam.

"Bilmiyorum."

"Şu bir kameraya benziyor, içeriden kimin geldiğini bilmek istiyor olabilirler," dedim, kamerayı işaret ederek.

Babam biraz daha yaklaştı, arabanın camını indirdi ve düğmeye bastı.

"Evet?" bir bayan sesi.

"Biz Formanlarız. Honey Forman'ı okula teslim etmeye geldik. Burası Senetsky Sanat Okulu değil mi?" diye sordu babam.

"Elbette burası. Kapı açıldığında içeri girin," dedi ve diafonu kapattı. Birkaç saniye sonra kapının sesini duyduk, büyük demir kapı sanki rahatsız edilmiş gibi homurdanan sesler çıkartarak açıldı. Kapı açılınca büyük bir kameranın, hareket eden nesnelere nokta atışı yapan büyük bir top gibi bize çevrilmiş olduğunu gördük.

Babam kaşlarını kaldırdı, önce anneme ve sonra bana baktı.

"Sanırım, New York şehrinde bu şekilde yaşayacaksın," dedi.

Annem başını salladı, her şey hakkında konuşmak için can atan bir hali vardı. Babam kapıya

yaklaştıktan sonra durdu, sanki suyun altına giriyormuşuz gibi derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça sürdü. Yol boyunca çim fiskiyeleleri vardı, taş banklar melek figürleri ile süslenmiş, etrafta bakımlı bahçeler ve taze çimler vardı. Sağ tarafımızda bir bahçıvan, bir ağacı budamakla meşguldü. Etrafımızdan sincaplar geçiyordu. Bir tanesi bize bir bakış attı ve tekrar ağaçları kemirmeye gitti.

"Simon buradaki bahçeleri görmeliydi," dedi annem.

"Onlara yanlış yaptıkları şeyleri söylerdi, çiçek bakımını anlatırdı," diye yanıt verdi babam.

Annem başını salladı, ama gözlerindeki takdir ve hayranlığı görmemek mümkün değildi. Onun gözlerinin kamaşması, burada olma korkusunu hal'iletmişti.

Yaklaştıkça malikânenin uzaktan görüldüğünden çok daha göz kamaştırıcı olduğunu gördüm. Masallarda tasavvur edilen gibi bir görüntüsü vardı, etrafı taş setlerle örülüydü, her iki yanında da taş yollar vardı. Büyük ahşap bir kapısı vardı, kapının kenarları büyük camlar ile tamamlanmıştı. Malikânenin arkasında büyük bir arazi vardı, babam bu araziye çiftlik evimizin arkasındaki batı tarlasına benzetti.

Karmaşık kalıplı saçak silmeleri, oyma ve kabartmaları ve dekoratif sorguçları gotik tarzı bir yapı olduğunu ortaya seriyordu, tüm bu ihtişama rağmen özenle yapılmış, ancak yorgun görüntülü bir binaydı.

"Pekâlâ," dedi babam, kontağı kapattı, "Bu benim daha önce gördüğüm tüm okullarla tartışma götürmez bir yer."

"Eminim Çar da böyle bir evde yaşamıştı," dedi gözleri, aklının Rus tarihinde gezindiğini belli ediyordu.

Uzun bir süre hiçbirimiz dışarı adım atmak için bir teşebbüste bulunmadık. Ön kapının açılması bizi harekete geçirdi. Babam bagajdaki bavulları aldı, annem ve ben de küçük çantaları aldık. Merdivenleri çıkınca, bizi daha önce de sınavda karşılayan Madam Senetsky'nin asistanı Laura Fairchild ile karşılaştık.

Koyu kahverengi saçları, kulak hizasında kesilmişti. Denizci mavisi bir takım giymişti, içinde beyaz bir gömlek vardı ve mavi bir gerdanlık takmıştı. Gözlüğü, askılığının kenarları küçük mücevherlerle süslenmiş boyun hizasında bir askılıkla sarkmıştı. Sınava gittiğim zaman onun hakkında fazla bir bilgi almamıştım. Her şeye uzun uzun baktığım ve hatırlamaya çalıştığım için sinirliydim. Daha sonra başarısız olduğuma kendimi inandırdım ve tüm deneyimi unutulmuşlar havuzuna attım.

Şimdi, ona baktığımda, Laura Fairchild'in gözlerinin büyük uzun suratına göre çok küçük olduğunu gördüm. Küçük bir ağzı vardı, ama gülümsediğinde -ya da yüzünü buruşturduğunda- ağzı bir anda gevşek bir plastik gibi açılıyor ve tüm dişleri ortaya çıkıyordu. Ceketinin üzerinde, neredeyse yok

gibi görünen göğüslerinin üzerinde, süslemeli hoş bir akik vardı.

"Merhaba," dedi, sağ elini sanki babamı, uzun ve sivri tırnakları ile arkadan bıçaklayacakmış gibi savurarak. "Ben Laura Fairchild, Madam Senetsky'nin kişisel asistanıyım."

"Evet, sizi hatırlıyorum," dedi babam. Elini sıkmak için bavullarımdan birini yere bıraktı.

Elini anneme de uzattı.

"Merhaba," dedi annem. "Ne kadar güzel bir yer ve sıradışı bir ev."

Elimi o kadar hızlı sıktı ki, başka biri olsa, hastalıklı olduğum için bana dokunmak istemiyor sanırdı. Ben buna hiç alınmadım. Elleri bir ölünün eli kadar soğuk geldi bana.

Bilgiçlik taslayan bir tavır ama mükemmel bir Fransız aksanı ile "Ev, şato stilinde, elbette, Fransız des Beaux-Arts Ekolü'nden olan ilk Amerikalı Mimar, Richard Morris Hunt tarafından bu şekle getirildi," dedi. "Vanderbilt'ler de dahil olmak üzere tüm varlıklı müşterileri, bu stilde evler yaptırdılar. Bu ev 1896'da yapıldı ve o günden beri Senetsky'lere ait."

Babam, başını sallayıp gülümseyerek, "Mükemmel bir çiftlik evi," dedi.

Laura Fairchild bir anda tekmeden denize düşmüş gibi şaşkınlıkla baktı, sonra hızla başını bana ve anneme çevirdi.

"Sana kentli odanı göstereyim, ders programını ve alıştırma paketini de vereceğim. Lütfen beni izle. Bavulların için yardım ister misin?"

"Hayır, biz taşıyabiliriz," dedi babam.

Suratında sıntan bir ifade oluştu, başını salladı ve eve girerken bize yol gösterdi.

Giriş yuvarlaktı. Duvarlarda Yunan tiyatro maskeleri asılıydı, arkaik taşı gibi duruyorlardı. Biri trajedinin yüzü, diğeri komedi...

"Bunlar gerçek gibi görünüyor!" dedi babam.

Laura durdu ve onlara döndü.

"Elbette gerçekler. Onlar Antik Yunan'dan geldiler, Atina'daki Dionysius Tiyatrosu'ndan."

"Büyükbabanın viskisi kadar yaşlı," dedi babam.

"Sanırım biraz daha yaşlı. Bay Forman," dedi alaylı bir ses tonu ile babamın harfi harfine konuşmadığını görmezden gelerek. Babam o sırada kendi kendine gülümseyen anneme doğru baktı. Eminim, ne kadar parladığını takdir ederken ne sıklıkla parlatıldığını düşündüğü mermer yer döşemelelerine bakıyordu.

Geçtiğimiz hol, benzer bir mermerden yapılmıştı. Duvarlardaki resimler, zengin görünümlü ahşap çerçeveler içinde. Yunan, Elizabeth tarzı ve on dokuzuncu yüzyıl tiyatro sanatı eserleri ile süslenmişti. Kenarda heykeller de vardı, içinde yapma çiçekler olan bir vazo gördüm. Simon Amca'nın bana verdiği gerçek güllere daha sıkı sarıldım. Duvarlar-

da geniş, maun ağacından yapılmış çerçeveleri olan oval aynalar vardı. Tavanda, gözyaşı tanesi şeklinde kristalleri olan bir avize etrafa ışık saçıyordu. Sol tarafta, vişne ağacından yapılmış sarmal bir merdiven vardı. Merdiven basamaklarında, gergin tutturulmuş halılar vardı, daha önce kimse geçmemiş gibi görünüyordu. Tertemizdi.

"Odanıza yerleşip diğer arkadaşlarıyla tanıştığı zaman, Honey ve arkadaşlarını evde daha kapsamlı bir geziye çıkaracağım. Hepsini," diye ekledi üzerine basarak, "Daha önce gelenleri de bu şekilde bir uygulamaya tabii tuttuk."

Babam açıklamaya "Trafığe takıldık," diye başladı. "Yol çalışması vardı ve..."

"Talihsizlik," diye mırıldandı.

Saatine baktı.

Merdivenlere doğru yürürken "Programın gerisindeyiz, sanırım bunu biraz hızlandırmam gerekiyor. Lütfen beni izlemeye devam edin," dedi.

Annem, sağ ve sol taraftaki odaların büyüklüğüne hayalkınlığına uğramış bir şekilde baktı. Laura övünen bir tavırla, "Stüdyolarımız, toplantı salonları, yemek odası ve oturma odası alt katta, tabii. Üçüncü katta, bir kostüm odamız da var."

Babam, Laura'nın arkasından bavullarını taşımakta zorlanarak merdivenleri çıkmaya çalışıyordu. Annem ve ben etrafa göz gezdirmeye çalışarak arkalarından sürünüyorduk. Her avizede birkaç yüz damla olmalıydı.

İkinci bölümden geçerken "Sağlık servisi nerede?" diye sordu annem.

Laura Fairchild bir anda ona döndü, babam elindeki bavullarla sendeledi. Neredeyse merdivenlerden yuvarlanacaktı. Bize baktı, sağ kaşını havaya kaldırdı.

"New York'un en kaliteli hastaneleri birkaç dakikalık uzaklıkta ve Madam Senetsky'nin kişisel doktoru her zaman burada hazır bekliyor. Ancak daha önce böyle bir duruma ihtiyaç duyulmadı."

"Sadece merak ettim," dedi annem yumuşak bir ses tonuyla. "Eleştirmek amacıyla söylemedim." Bunu davranışlarında görebiliyordum, ancak düzgün kelimeler kurarak açıkladı ve Laura'yı takip etmeye çalışan babamın arkasından yürümeye devam etti.

Üst katın zemini de aynı bej halı ile kaplanmıştı. Duvarlarda aşağıdakine benzer tablolar vardı, buradakiler daha çok, aktörlerin, aktrislerin, ünlü dansçı ve şarkıcıların portreleriydi, birkaçını tanıyordum ama çoğu bilmediklerimdi. Mermerden yapılmış büstler vardı, büstün kenarında isimler yazıyordu. İsimlerin çoğu Yunan oyun yazarına aitti. Balet ve balerinlerin figürlerini gösteren heykeller vardı etrafta. Ve birçok vazo, içlerinde yapma çiçeklerle doluydu.

Gerçek çiçekler olmadan etrafta, temizlik hizmeti verenlerin kullandığı kokular ve deterjanlar

fark ediliyordu. Simon Amca'nın çiçeklerinin aroması hâlâ fark edilebiliyordu. Bunlara sahip olduğum için daha fazla mutlu oldum.

Laura soldaki kapının önünde durdu.

"Burası senin odan olacak," dedi ve kapı tokmağına uzandı. Kapı açılınca hepimiz büyük hayranlıkla odaya baktık. Büyük cibinliği olan bir yatak vardı, tüm mobilyalar beyaz ahşaptan yapılmıştı. Yerde zengin görünümlü beyaz pelüş bir halı vardı. Batıya bakan demir parmaklıklı bir balkon vardı, birkaç basamaklı metal merdivenlerle çıkılıyordu balkona.

"Şehir manzaran, itfaiye teşkilatının zorunlu olarak yaptığı bu yangın merdiveni ile biraz bozulacak."

Babam neşeli bir ses tonuyla "Bir yangın çıkarsa kullanışlı bile olabilir," dedi.

"Evet," dedi Laura soğuk bir sesle. "Ama bana göre bunu daha köşeye yapabilirlerdi. Bu iki oda için ve diğerleri için de böyle devam ediyor," diye açıkladı memnuniyetsiz ve derin bir sesle.

Gömme dolaba gitti, ne kadar büyük olduğunu göstermek için açtı. Giysi dolabını ve karşısındaki küçük dolabı gösterdi. Odanın sol tarafında şirin bir çalışma masası ve küçük bir masa aydınlatma lambası bulunuyordu.

"Bilgisayarımı bunun üzerine koyacağım, tamam mı, Honey?" dedi babam, başını o yana doğru sallarken. Bilgisayarımı yanımda getirmiştim, Chandler ile e-maileşmeye söz vermiştik.

"Her odada sadece bir telefon girişi var," diye açıklama yaptı, Laura. "Direkt hat, numarayı gitmeden not etseniz iyi olur. Öğrenciler bilgisayar başında çok fazla zaman geçiriyorlar, nedense. Aradıkları her ne ise okulda bulabilirler. Teorimiz daha fazla egzersiz. Ödev vermek gibi bir geleneğimiz yok. Yetenekleriniz konusunda araştırmanız gereken şey okulda mevcut."

"Bilgisayarı sadece e-mail için kullanacağım," dedim.

"Evet, siz ve bayan Rose Wallace, öyle görünüyor. Bayan Senetsky, bilgisayarın insanların duygu ve düşüncelerini tarif edemediğini düşünüyor, bu yüzden bilgisayara karşı. Biz eski yöntemlerle haberleşiyoruz, mektuplar ve telefon konuşmaları," diye ekledi.

Yeni teknolojiden, ancak bir Eskimo kadar haberdar olan annem, kaşlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla gülümsedi.

"Pekâlâ, bugünlük programın," dedi Laura Fairchild, kolunun altındaki deri dosyadan birkaç kâğıt çıkartırken, "Bu da yönlendirme broşürü," diyerek hepsini elime tutuşturdu. "Hepiniz bir arada olduğunuz zaman bunları daha ayrıntılı tartışacağız." Tekrar saatine baktı.

"Lütfen eşyalarımı yerleştir, kırk dakika içinde benimle ve diğer arkadaşlarınızla bir okul turu yapmak için hazır ol," dedi. Sonra anne ve babama döndü. "Hemen veda etseniz iyi olur, Bay ve Ba-

yan Forman. Geç kaldığınız için Honey'in bir saat içinde yapması gereken çok iş var."

"Ama biz Madam Senetsky ile de tanışmayacak mıyız?" annem ağzından kaçırdı.

"Madam Senetsky sadece öğrencileri ile ilgilenir onların aileleri ile değil," diye cevapladı kararlı bir ses tonu ile.

"Ama bu tuhaf," dedi annem.

"Elbette tuhaf. Burası bir devlet okulu ya da özel bir kolej değil. Onun çatısı altına giren herkes için burada olmak farklı bir ayrıcalıktır."

Durdu, farklı bir şiddet ifadesi takınarak gözlerini kıstı ve sertçe başını kaldırdı.

"Eğlence dünyası çoğu zaman yalnızlık dünyasıdır," diye devam etti açıklamaya. "Madam bunun çok önemli olduğuna inanır -aslında, gerekli- bu yüzden bağımsızlığın hemen kazanılması gerektiğini düşünür."

Babam "İnsanlara merhaba demenin ne gibi bir zaran olduğunu anlayamadım," diye mırıldandı.

"Sizinle tanışmak güzeldi," dedi Laura Fairchild gitmek için dönerken. Anneme yapmacık bir tavırla gülümsedi ve sonra bana döndü. "Sormak istediğin bir şey varsa, toplantıya kadar sakla, şu andan itibaren otuz beş dakika oldu," anneme ve babama başını salladı sonra arkasından kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Hepimiz arkasından şaşkınlıkla baka kaldık.

"Bir kadeh McCarthy cin içerse hiçbir şeyi kalmaz," dedi babam.

"Kes şunu, Isaac," dedi annem gülümseyerek. "Seni duyabilir."

"Umarım duymuştur."

Annem eşyalarımı açmama yardım etti. Babam bir mühendis gibi odada dolaşmaya başladı, annem gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Beni burada bırakmak zorunda kaldıkları için kendisini çaresiz hissediyordu. Simon Amca'nın bana verdiği gülleri vazoya koyduktan sonra ellerimi annemin omzuna koydum, gözleri cam gibiydi.

"Burada çok iyi olacağım, anne," dedim. "Gerçekten."

"Elbette, çok iyi olacak," dedi babam kahkaha atar gibi."

Annem, ona azarlar gibi bir bakış attı. Babam hemen gözlerini kaçırdı ve bana bakmak yerine, gömme dolapla ilgilendi.

"Seni buraya bavul gibi bırakıp gitmek istemiyorum," diye mırıldandı annem. "Ailelerin de rahatlatılması gerekir. Çocuklarının güvende olduklarını bilmeye hakları var."

"Şuraya bak," dedi babam kollarını açarak. "Kameralar, demirler, burası bir kale gibi."

"Tamam, Isaac."

Annem bana baktı.

"Bize ihtiyacın olduğu zaman arayabilirsin. Gerktiğinde hemen buraya gelebiliriz."

"Olayı güçleştiriyorsun," dedi babam fısıltı ile.

Gözlerinden ateş çıkarcasına baktı babama, sonra rahatladı bana baktı, gülümsedi ve bana sarıldı.

"Seni akşam güzel bir yemeğe götürebiliriz ve hatta belki bazı arkadaşlarınla da tanışırız diye düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Sadece seni buraya bıraktık ve hemen eve dönüyoruz..."

"Sophia."

"Tamam, tamam." Kollarını ümitsizce iki yana düşürdü, odaya bir kez daha göz gezdirdi ve kapıya doğru yürüdü. "Yeteri kadar parası var mı, Isaac," diye hatırlattı annem.

Ceketinin cebinden fatura dolu bir cüzdan çıkardı.

"Bunu hesap açmak için kullan," dedi. Orada çok para vardı.

"Burada kaç para var, baba? Bu çok fazla," dedim elimdekine bakarak.

"Bu önemli değil," dedi annem. "New York pahalı bir yer."

Babam bana gülümsedi, sarıldı beni öptü ve iyi şanslar diledi.

Kapının yanında tekrar durdular, beni bir gemiye ya da bir uçağa bindiriyormuş gibi baktılar ve merdivenlere yöneldiler. Bir an için açık kapıya ba-

karak orada kalakaldım, şimdi yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıma engel olamıyordum. Kalbim bir çamur yatağındaymış gibi atıyordu. Gözyaşlarını silerken, zayıf, sarı uzun saçlı bir çocuk kapıda belirdi.

"Gerçekten ağlamıyorsun, değil mi?" dedi hilekâr bir sırıtışla. Uzun, ince bir burnu, göze çarpan elmacık kemikleri ve yuvarlak çenesinde bir yarık vardı. Dudakları turuncu renkteydi. Açık kahverengi spor bir gömlek giymişti, üzerinde kırmızı harflerle *Go Beethoven* yazıyordu ve yazının altında siyah ve beyaz renkte bir piyano vardı. Gömlek üzerinden düşecek gibi görünen kot pantolonunun beline sıkıştırılmıştı, kotun dizlerinde yırtıklar, ayağında Air Jordan spor ayakkabılar vardı, çorapları sıksa bileklerinde toplanmıştı. Saçını sol kulağının arkasına attığında kulağında elmas bir küpe olduğunu gördüm.

Davet beklemeden odama girdi, turkuaz rengi gözleri etrafta bir şey arar gibi fıldır fıldır bakıyordu.

"Bu odaların hapsi aynı. Ben holün karşısındayım," dedi, çiçeklerini koklarken, "Ama güürültüyü dert etme."

Söylediğini kanıtlamak için, duvara bir yumruk attı, hayretle yerimden sıçradım. Ağır bir şeyin yere düşmesi gibi bir ses çıktı.

"Bu binayı kim inşa etmiş, neredeyse bin yıllık. Hiçbir şey duymazsın, bütün gece hıçkıra hıçkıra ağlasan bile seni duyamam."

"Ben bütün gece ağlamam," dedim. "Sadece ailemden ilk defa bu kadar uzak kalıyorum, onlara güle güle dedim."

"Gerçekten mi?" dedi ve masanın yanındaki sandalyeye oturdu, onu ortadan ikiye bölecek sandım. "Sanırım ben aileme, günaydın ya da iyi geceler'den fazla hoşça kal dedim. Konuşmaya ve yürümeye başladığım günden itibaren bana gidecek bir yer buldular. Çoğu zaman, akrabalarıma beni alıp bir yerlere götürmeleri için rüşvet verdiklerini düşünüyorum.

"Annem onu sinirlendirdiğimi söylüyor," diye devam etti bir saniye bile nefes almadan. "Birini nasıl sinirlendirirsin? 'Hepimiz sinirlerle doğduk zaten,' derim ona," diye devam etti. Sandalyenin kollarını ovuyordu. "Demek istediğim, sınırlarımı geriyorsun," diye cevapları. Her zaman her şeyi yanlış anlıyor muyum? Onun sınırlarını geriyor muyum? Ben bir tek kelime bile etmeden "Senin adın ne?" diye sordu.

"Honey Forman."

"Birbirimizi tammahız," dedi. "Gerçekten. Daha önce agresif kızlarla birlikte oldum ama seninle daha ilk karşılaşmamızda balım demen çok hoş..."

"Bu benim ismim!" diye bağırdım. Şimdi o, benim sınırlarımı geriyordu. Ona annesinin ne demek istediğini anladığımı söylemek isterdim.

Arkasını döndü oturdu, parmaklarını birbirine

geçirdi, ellerini başının üzerine kaldırdı ve şaklat-tı, sonra yeniden arkasını döndü.

"Harika. Seninle ne zaman konuşsam herkes bizim sevgili olduğumuzu zannedecek."

"Ben buna izin vermem," diye yapıştırdım hemen lafı, bir kahkaha attı. "Bir adın var mı ya da ben seni Sınırlı diye çağırabilir miyim?" dedim ellerim belimde.

"Çok komik, Honey. Resmi bir ismim var, Kor-karım: Steven. Büyük büyükbabamın ismini almışım, Steven Jesse, satış otomatu makinelerinin yaratıcısı ve sahibi. O günlerde en iyi makinelerdi, ailem o dönem çok zengin olmuştu."

Ona bir şey söylemeden ya da sormama fırsat vermeden "Senin uzmanlık alanın ne?" diye sordu.

"Uzmanlık?"

"Burada ne için bulunuyorsun, Honey. Ben piyano çalıyorum. Evde, "Mozart Kulaklı Çocuk" derler bana."

Parmaklarını bir piyano çalıyormuş gibi boşlukta gezdirdi ve Mozart çalıyormuş gibi hissettim.

"Kaç numara?"

"Emin değilim... 22?"

"23, ama o çok iyidir. Bir enstrüman çaldığın için mi buradasın?"

"Keman," dedim, başımla yanında duran keman kutusunu işaret ederek.

"Oh, evet. Onun bir silah kutusu olabileceğini

düşünmüştüm," diyerek şaka yaptı ve sandalyeden öyle hızlı fırladı ki, bir adım geri kaçtım.

Bir sahne reveransı yaptı.

"Öyleyse usulüne göre tanışalım. Ben demin söylediğim gibi, Steven Randolph Jesse, çocuk deha, müzik dehası - kısaca, annem ve babamın çocukları olmam bir sır, çünkü onların müzik yetenekleri yok. Annem müzik kulağı olarak tam bir sağırdır. Babamın ise en sevdiği şarkı, "*Sür sür kayığım*." Benden küçük bir kardeşim var, lisede bir yıldız, Ricky Martin, N Sync, hip hop tarzında dinliyor ve piyano anahtarının, piyanoyu kilitletiğini sanıyor.

"Yine de, o okuldaki Bay Popüler, sınıf başkanı, eyalet senatörü gibi seçildi. Bana kalırsa gelecekte tabii babam bu konuya da karışmazsa senatör olabilir.

"Senin kaç kardeşin var*"

"Hiç," dedim.

"Çok şanslısın. Annemin ve babamın bütün ilgisi senin üzerinde olmalı. Kraliçe tarafından bu okula seçilmene sevindiler mi?"

"Evet. Elbette. Öyle olmasaydı burada olamazdım."

Bana aldırmadan, kemanıma eğildi, kutuyu açtı ve bir ıslık çaldı.

"Stradivari, etkileyici."

"Amcam hediye etti onu bana."

Yavaşça kaldırdı. Onu televizyon kanallarını değiştiren birini izler gibi izliyordum.

"İronik, annem salonu dekore etmek için aldığı piyanodan, yaramaz oğlunun ilerde güzel sesler çıkarabileceğini tahmin bile edemezdi. İlk başta herkes geçici olacağını düşündü, daha sonra özel öğretmenim benim bir müzik dehası olabileceğimi söyledi, çünkü tüm yaptığım bir melodiyi duymak ve çalmakmış. Beş yaşında!" diye vurguladı ellerini boşlukta sallayarak. "Böylece, Mozart Kulaklı Çocuk, ortaya çıktı! Anladın mı?"

"nerelisin?" diye sordu. Aklından sürekli yeni fikirler geçiyordu ve hemen kelimelere dökülüyordu.

"Ohio. Şehre çok yakm."

"Ben Siraküsalıyım." Kapıya doğru yürüdü, durdu ve geri geldi.

"Diğerleri ile tanıştın mı?"

"Hayır, beni buraya fairchild getirdi."

"Bayan Fairchild," diye düzeltti. "Lütfen, doğru söyle. Ben aynı hatayı yaptığımda beni elektrikli bir çaydanlık gibi uyararak düzeltti. Ailen tüm o yolu senle geçirerek mi geldi buraya?"

"Evet."

"Benimkiler sadece beni bir uçağa bindirdiler. Annem gelmek istedi ama babam, 'O bir dahi, değil mi? Kendi başının çaresine bakabilir.'" "

Kapımın önünden yüksek sesli bir kahkaha yükseldi.

Steven merakla etrafa baktı.

"Bu esrarengiz kız Cinnamon Carlson ve Howard Rockwell üçüncü ya da dördüncü. *Tie* dediğini hatırlamıyorum. Howard Boston'lu, o çay partisi için Boston'a giden ailelerden biri. Merak etme sana da anlatacaktır. Cinnamon kuzeyden, Yonkers yakınlarında küçük bir kasabadan."

"O neden tuhaf?"

"Canavarlar Ailesi'nin ya da Adams Ailesi'nin bir akrabası gibi görünüyor - hatırladın mı?"

"*Bunları söylediği kişi nasıl biri olabilirdi?*" diye düşündüm

"O bir oyuncu," dedi, oyuncu farklı biridir zaten. "Ve Howard o da bir oyuncu ya da aktör. Kendisine böyle diyor. İki kız daha var ama onlarla tanışmadım."

Tekrar bir kahkaha duyduk.

"Hadi bakalım ne ile ilgileniyorlar. Bayan Fairchild, onlara kostüm odasının yerini söylemek gibi bir hata yaptı ve bildiğim ikinci şey, bunlar şekerçi dükkânına salınmış çocuklar gibi oldular. Hadi gel."

"Eşyalarımı yerleştirmeliyim."

"Zamanın var. Burası bir askeri kamp değil, biliyorsun. Bayan Fairchild'ı umursama, odanı kontrole gelecek kimse yok. Hadi," diye ısrar etti. "Onlarla tartışmalısın."

Flimi tuttu ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

Holü geçtik ve başka bir odaya gittik. Cinnamon Carlson'ın, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Metal bir şövalye giysisi giymişti ve elinde büyük bir kılıç vardı, Howard Rockwell de şövalye kıyafetleri içinde, diz çökmüş ve elinde bir miğfer tutuyordu. Bana arkası dönük olduğu için onun neye benzediğini göremedim, ama Cinnamon beyaz bir ruj sürmüştü ve tırnakları siyah ojeyle boyanmıştı. Açık bir teni vardı, soluk denebilirdi, bu gözüne sürdüğü far ve gölgelendiricilerle kesinlikle bir tezat yaratıyordu.

Bize gülümsedi, ama rolüne devam etti. Omuzlarına elindeki kılıçla dokunarak Howard'a şövalyelik unvanı veriyordu. Kendisine Jeanne d'Arc di-yordu, savaşçı.

"Tüm hayatımı emrinizde geçireceğim," dedi Howard ve ayağa kalktı. Miğferini giydi ve bize döndü.

"Sarayımıza getirdiğiniz bu genç hanım da kim?" diye sordu Steven'a.

Howard'ın hayatımda gördüğüm en yakışıklı çocuk olduğunu düşündüm. Bütün kızların ben de dahil sahip olmak için ruhlarını bile satabilecekleri kirpikleri vardı, Paul Newman'inkiler gibi mavi gözleri v. 'ı, sadece o gözlerle bakan onun sincamacı olması gerektiğine karar verirdi. Mükemmel bir Romalı burnu vardı, hatları keskin bir ağız ve tam bir erkek çenesine sahipti. Tüm kemikleri simetrikti. Uzun boyluydu. Başındaki miğfer kayısı rengi saçlarını tam olarak saklayamamıştı.

"O benim baltm olur," dedi Steven.

"Şimdiden? Hızlı iş, hilekâr. Girin," diye bağırdı bana, "Kutsal Joan'a hürmetinizi gösterin."

"Gelin, sevgili kızım," dedi Cinnamon.

"Oyuncular," dedi Steven elini sallayarak.

"Meden siz ikiniz kostüm seçmeye gitmiyorsunuz? He kadar fazla olduğuna inanamayacaksınız," diye öneride bulundu Howard. "Hadi gidin, Steven, göster ona."

"Eşyalarımı yerleştirmeliyim," dedim. "Ben daha şimdi geldim."

"Bayan Fairchild için endişeleniyor, eşyalarını kontrol edeceğini sanıyor."

"Saçma," dedi Howard. "Bizim kim olduğumuzu anlamadın mı, tatlı çocuk? Biz," diye bağırdı, kollarını iki yana açarak, "Şövalyelerin şövalyesi."

"*Bayan Jean Brodie'nin baş şövalyesi!*" dedi Cinnamon yüksek sesle. "Bu oyunu çok severim."

"Lisedeki oyunda baş roldeydim," dedi Howard. Bana döndü.

"Senin gerçek adın ne?"

"Bu benim ismim," yanımda sırttan Steven Jesse bakarak, "Honey Forman."

"Pekâlâ, Bayan Forman, sen de bir aktris misin?"

"Ben keman çalıyorum," dedim.

"Yazık. Seninle *Jean Brodie'den* bir sahne oy-

nayabiliriz diye düşünmüştüm. Ben yöneteceğim elbette."

"Elbette," dedi Cinnamon dudak bükerek. "Bana yanlış yaptığım yerleri söylüyor."

"Durman gereken yeri bilmeye başlayana dek bunu söylemeye devam edeceğim. Deredesin. Tek bir söz bile söylemeye başlamadan önce bilmelisin. Bir geminin üzerindeyken söyleyeceğin sözlerle şehrin ortasındaiken söyleyeceğin sözler aynı olabilir mi?"

Bana baktı.

"Anladın mı?"

"Sanırım. Anlamalı görünüyor," dedim, gülümsedi.

"Hiç rol yapmadığına emin misin?"

"Hayır," dedim. "Eşyalarımı toplamayı birfersem iyi olur," diye ekledim.

Cinnamon şövalye kıyafetini çıkardı ve saçlarını elleriyle geri attı. Onun farklı bir görüntüsü olduğunu düşündüm, ama Steven'in dediği gibi esrarengiz değil. Aslında, çok güzel, hoş bir fiziği var. Bir an bana baktı ve sonra Howard'a döndü.

"Bunları geri götüreceğ kadar centilmen olabilir misin?" diye sordu.

Şok olmuştu.

"Ben mi?"

"Bir dakika önce tüm hayatımı ona adadığımı söylemiştin," dedi Steven.

"O sahnede. Şimdi sadece ölümlü fanileriz, Mozart."

"Sen, Howard Rockwell Üçüncü ya da Dördüncü, ölümlü fani? İnanmak güç," dedi Steven.

Howard yüzünü buruşturdu.

"Aslında, bazı sahne hazırlıklarım vardı. Ama," diye devam etti, kılıcını ve giysiyi alırken, bunun için sanki büyük bir efor sarf ediyormuş gibiydi, "Bu şartlar altında," dedi Cinnamon'a, "Bunu ilk ve son kez yapacağım. Şüphesiz, dönüşte bir şeyler düşüneceğim."

"Şüphesiz, ne istersen düşünebilirsin. Fark edeceğin başka bir şey olacak."

Steven güldü, Howard sırtmaya devam ediyordu.

"Gel Honey," dedi Cinnamon. "Sana bitirmen için yardım edeceğim."

Howard, büyük bir evin kapı görevlisi gibi "Baykuş konuştu," diye bağırdı. "Madam Senctsky ile tanışmak için az zamanımız kaldı. Hadi Mozart. Şu kadınlar, kadınların yaptığı işi yaparken sen bana yardım et."

Beethoven'in beşinci senfonisini mırıldanarak, Steven kostümleri kucakladı.

Cinnamon güldü.

"O iyi biri," dedi, "Ama o iğrenç."

Kalbim deli gibi atıyordu. Bu öğrenciler kimlerdi? Bu davranışlar dahilerin davranışları mıydı?

Buraya gelmekle delilik mi etmiştim yoksa burada olmak daha eğlenceli bir hal alabilir miydi?

İçimden bir ses bu cevabı bulana kadar çok zaman geçmesi gerektiğini söylüyor.

2

MADAM SENETSKY

O

V^YUNCU olacağımı hiç düşünmemiştim," dedi Cinnamon holde odama doğru yürürken. "Rol yapmak bana doğallık gibi geliyor, sanırım. Annem ve ben tavan arasında bulduğumuz eşyalarla piyesler oynar, ev sahibinin eşyaları ile gerçek sahibinin duygularını yaşamaya çalışırdık. O ünlü bir savaş generaliydi, bu yüzden bu rolü oynamaya alışkındık. Çok eğlenceliydi, ama tüm bunları bir kariyer için yapmak hiç akıma gelmemişti. Tiyatro öğretmeni ısrar etti ve sonunda okuldaki piyeste büyük bir rol aldım.

"Ya sen ve kemanın?"

"Babamın küçük erkek kardeşi Peter Amca, benim bir balığın suya daldığı gibi kemana daldığımı söylerdi. Benim onu çalmam yerine kemanın beni çaldığımı söylerdi."

Odaya girdiğimiz sırada "Öyle söylerdi demekle ne demek istedin?" diye sordu.

"Bir uçak kazasında öldü. Ailemin bir mısır tarlası var Ohio'da toprağa ekin ekerdi."

"Oh," dedi. Hüzünlenmiş ve dehşete kapılmış görünüyordu ama söylediklerim onu şaşırtmamıştı. Öylesine bir şey dinliyormuş gibiydi.

"Her neyse, kemanımı bana o hediye etti ve ölene kadar da keman derslerimi o ödedi."

Eşyalarımı yerleştirmeye başladım. Chandler'ın resmine baktı.

"Bu kim?"

"Erkek arkadaşım," dedim, resmi elime alıp gülümseyerek. "Boston Üniversitesi'nde, Bu yıl başlıyor. Şimdiden özledim. O da piyano çalıyor, birlikte düet dersleri aldık. Orada tanıştık. Ashında onu okuldan tanyordum, ama selamlaşmıyorduk bile."

"O... zeki görünüyor," dedi, "ve bakımlı da," diye ekledi. "Benim için özel biri yok," diye devam etti ona bir şey sormadan. "Kırk yaşına gelmeden biri ile bir ilişki yaşayabileceğimi düşünmüyorum. Ciddi olarak yani."

"Öyleyse, bir eş ve bir aile istemiyorsun?"

"Hayır," dedi hızlı bir şekilde. "Onlara işkence edemem. Tiyatro ile normal bir hayatı yürütmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Tiyatroya bir kez başladığımızda kendimizi adamamız gerekir, upkı kilise ile evlenen rahibeler gibi. Ho-

ward'm söylediği bu. Onun çok iyi olduğunu düşünüyorum. Eksiksiz bir egosu var, bu kesin. Bizim yaptığımız işi yapmak için bu şekilde davranılması gerektiğini iddia ediyor. Lise Akademi Ödülleri gibi ödüller kazanmış."

"Ben bir aile istiyorum," dedim. "Belki de bir kariyer istemekten daha çok."

Omuz silkti ve gömleklerimi asmaya devam etti.

"Karşımdakinin bana verdiği aşkı ona gösterebileceğimi düşünmüyorum.

"Ama bu benim," dedi hızla. "Belki bu senin için farklı olabilir."

"Kardeşin var mı?" diye sordum.

Bir süre durdu, cevap vermeyecek sandım. Eşyalarımı asmaya devam etti. Sözlerim havada dondu sanki.

"Bir kız kardeşim olacaktı. Annem düşük yaptı."

"Çok üzgünüm."

"Çok korkunçtu. Bunu çok zor atlattı. Bir hafıza kaybı geçirdi.

"Şimdi iyi," diye ekledi.

"Bu güzel."

"Merhaba," diye bir ses duyduk, kapıda duran, kızıl saçlı ve açık yeşil gözlü, çekici genç bayana döndük. Bir model gibi kendinden emin bir duruşu vardı. "Ben Rose Wallace," dedi içeri girerken.

"Cinnamon Carlson. Bu Honey Forman," diye cevapladı Cinnamon.

Üç silahşorun diğerlerinin yapacağı saldırıyı hesaplamaya çalışması gibi üçümüz bir süre birbirimizi inceleyerek durduk. Sıkı dostlar mı olacaktık yoksa, dişli rakipler mi?

Rose odama göz gezdirdi.

"Bu odalar çok hoş değil mi?" diye sordu. "Tüm malikâne inanılmaz. İşte New York kenti." Pence-reden dışarı baktı. "Ben yan odadayım. Hepimizin odası bahçeye bakıyor, sanırım senin odan benimkinin yanındaki," dedi Cinnamon'a bakarak. "Biri daha var. Bayan Fairchild bana onun isminin Ice olduğunu söyledi, ama geldiğinden beri oda kapısı kapalı. Onu gören ya da onunla tanışan var mı?"

"Ben yeni geldim," dedim.

"Hayır, ben de onunla henüz tanışmadım," dedi Cinnamon. "Neden kendisini odaya kilitliyor?"

"Kendisini odaya kilitliyor demedim sadece geldiğinden beri hiç dışarı çıkmadı."

"Eğer çekingen biri ise yanlış yerde, bu kesin," dedi Cinnamon.

"İnternet hariç çekingen insanlar için doğru yerin neresi olduğunu bilemiyorum. Onlarla yüz yüze gelmeden insanlarla konuşabilirsin," dedi Rose. Ben kaşlarımı kaldırıncaya, "Ben bunu yapmıyorum, benim yarı kardeşim, İvan böyle yapıyor, ama o bir engelli, tekerlekli sandalyede oturuyor. Onu zorlukla dışarı çıkarabildim.

"Aslında, o ve ben bu seneye kadar tanışmamıştık."

Sustu ve Cinnamon'a ve sonra bana baktı.

"Neden gevezelik ediyor muşum gibi bakıyorsunuz bana?"

"Belki sen de bizim kadar sinirlisindir. Nerelisin?" diye sordu Cinnamon. "Güneyde, duyabiliyorum."

"Georgia; ya sen?"

"Yonkers."

"Ben Ohio'luyum," dedim.

"Peki ya Ice?" Cinnamon sordu. Rose omuz silkti.

"Onun hakkında adından başka hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki orada donmuştur," dedi Cinnamon, hepimiz güldük. "Sen de bir oyuncu musun?"

"Ben dansçıyım, ama biliyorsunuz her konuda yetenekli olabilmek için buradayız," diye tekrarladı okulda bize söylendiği gibi.

"Ben keman çalıyorum," dedim. "Rol yapabileceğimi ya da dans edebileceğimi sanmıyorum. Ben müziğimin arkasında olmayı seviyorum."

Cinnamon bir an bana baktı. Onun gözlerini kısarak bakan ilginç bakışları vardı, onu görmezden gelmek ya da ilgilenmemek mümkün değildi. Yüzünün geri kalanı donmuş bir maskeye benziyordu.

"Hepimiz bir şeylerin arkasına saklanıyoruz," dedi. "Rol yaptığında, başka biri olursun. Kendinden kaçırıyorsun."

"Belki de bizi buraya getiren bu," dedi Rose ağzından kaçırmış gibi. "Demek istediğim bir mahkûm değiliz. Yeteneklerimiz olmadan iyi hissetmiyoruz."

Düşüncelere daldığımız için hava bir anda ağır-laştı.

"Me dediğimi bilmiyorum," diye açıkladı Rose, Cinnamon bir kahkaha attı.

"Onunla henüz tanışmadım, sadece sınıfta şöyle bir görmüştüm, ama Madam Senetsky'nin başlangıç egzersizi olarak drama ya da artistik tercih edeceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle," diye katıldı Rose. "Bazen oyuncuların şanslı olduğunu düşünmeme karşın hayatlarının iyi bir kısmını gerçekten olmak istedikleri kişi gibi geçirebilirler."

"Ya kötü kişileri oynamak zorunda kalırlarsa?" diye sordum.

Cinnamon hışımla bana döndü.

"Kim bizim bazen kötü olmak istemediğimizi söyleyebilir ki?" diye çıkıştı, sinirli denebilecek bir tavırla.

"Sen hiç yasaklanmış bir şeyi yapmak istemedin mi?"

Utandım ve evet anlamında başımı salladım.

Kapıya dayanmış bize bakan Howard Rockwell, "Burada neler oluyor, lütfen söyler misiniz?" diye sordu. Gömlek yakalarını kaldırdı ve dudaklarının

kenarına yanmayan bir sigara koydu. "Siz bebekler bir şey tartışıyorsunuz gördüğüm kadarıyla. Bunu söyleyebilirim. Hiçbir şeyi Rocco'nun üzerine çıkarmaya çalışmayın."

"Edward G. Robinson," diye açıkladı Cinnamon. Howard gülümsedi ve sigarasını eline aldı.

"Doğru. Pekâlâ bakalım burada kimler var?" dedi. Rose'a doğru birkaç adım atıp, "Senin adın ne tatlım?"

"Ben Rose Wallace, Edward."

"Ben Edward değilim" dedi Howard gülerek.

"Sadece Edward G. Robinson taklidi yapıyordum."

"Alelade bir taklit. Eklemeliyim," dedi Cinnamon. Cinnamon'a keskin ve öfkeli bir bakış attıktan sonra tekrar gülümseyerek Rose'a döndü.

"Ben Howard Rockwell, aslında Howard Rockwell Jr. Ama şimdilik Jr.'ı atıyorum.

"Aksanından Georgia'lı olduğun anlaşılıyor" dedi. Açıklama yapar gibi.

"Bunu nereden bildin? diye sordu Cinnamon şaşkınlıkla. Eminim Cinnamon onun bizi kapının dışında gizlice dinlediğini düşünmüştür.

"Aksanlar benim uzmanlık alanımdır. Performansını güçlendirmek istiyorsan bu konunun üzerinde durmalısın bence" diye açıkladı ukalaca. Sanki hiç eğitim almamış birinin bile bunu bilmesi gerekmiş gibi.

"Bu konuda çok iyisin," dedi Rose

"Biliyorum," diye cevap verdi Howard

"Howard burada zayıf oynamaktan acı çekmiyor sanırım" diyen Steven Jesse'i duyduk hemen arkasından.

"Aşağılık kompleksin varsa sahnede işin yok demektir. Orası egoların büyüdüğü alandır. Kendime güvenime hiç mahcup olmadım," diye açıkladı Howard.

"Sabun kutusunun üzerine sıçrayan birini asla görmedim," diye öğüt verdi. Bakışlarını bana çevirdi.

"Hepiniz günün birinde orada olacaksınız. Çıplak."

"Ben de mi?" diye sordum.

"Tam olarak değil belki" diye devam etti, gözlerini Rose'a çevirerek, "Sen kariyerini daha yükseğe taşımak için bir playboy ya da öyle bir şeye poz verebilirsin mesela. Yanlış yerde kullanılan iffetin dünyamızda yeri yok."

"Ya iffet yanlış değilse? diye karşılık verdi Rose.

"Lulu Belle tatlım. Spot ışıklarının altındayken tüm iffet yalan"

"Ben Lulu Belle değilim," dedi Rose sert bir tavırla.

"Sadece şaka yapıyordum hayatım" dedi Howard.

"Biraz ara vermeyi düşünmüyor musun, Romeo? diye araya girdi Steven

"İzin ver de gerçek bir Romeo ile tanışsın. Ben Steven Jesse, dahi piyanist." Rose'un elini sıkmak için yöneldi ve tam Rose elini uzatırken arkasını döndü.

"Üzgünüm ama parmaklarımı korumak zorundayım. Lloyd's of London tarafından 10 milyon dolara sigortalı."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Elbette değil!" diye bağırdı, gülerek. Rose, Steven ve Howard'ın gerçek olup olmadığını sorar gibi bir bakış attı.

"Hadi Ice'in buzlarını eritmek için yardıma gidelim," dedi Cinnamon.

"Ice da kim?" diye sordu Howard.

"Kapalı kapının ardındaki kız. Şimdiye kadar kimse onunla tanışmadı. Saate bakılırsa artık aşağı inip Dracula'nın kızıyla buluşma vakti geldi," dedi Cinnamon ona.

"Drakula'nın kızı?" diye sordum.

"Bayan Fairchüd," diye yanıtladı.

Steven bunun komik olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Gülmeye devam et Steven" dedi Howard, Steven'a yaklaşarak. "Ellerini boğazında hissedene kadar."

"İçimden bir ses, bundan hoşlanabileceğini söylüyor," diye mırıldandı. Cinnamon.

Ben de Steven'ın suratının haline güldüm.

"Hey bir dakika," diye bağırdı, son şahsiyetle tanışmaya giderken.

Cinnamon kapıyı vurdu, hepimiz bekledik.

Ice kapıyı açmayınca, Cinnamon bize döndü, Howard, "Belki çoktan aşağı inmiştir," diye fikir yürüttü.

"Bence de," dedi Cinnamon.

"De yani sen medyum musun?" diye sordu Steven. Onunla dalga geçerken durduğu yerde duruyordu hâlâ. Cinnamon gözlerini kıstı ona bakarken.

"Evet, kendine dikkat et, ne düşündüğünü tahmin edebilirim." Cinnamon, Steven'in suratına yaklaştı, Steven bir adım geri attı.

O sırada kapı açıldı ve hayatımda gördüğüm en çekici Afrikalı-Amerikalı kız dışarı çıkarak bize doğru baktı. Aşağı yukarı benim boyumdaydı, sütlü çikolata rengi bir ten, abanoz rengi gözler. Saçları kısaydı, kulaklarının altına kadar uzanıyordu, stilli bir saç modeli vardı. Belinden bir kuşakla bağlanmış beyaz bir elbise giymişti, ayağında sandaletler vardı.

"Adın Ice değil mi?" diye sordu Howard şaşkınlıkla.

Bir anda yüzünde bir sıcaklık oluştu. Gözleri spot ışıkları gibi parladı.

"Evet, doğru," dedi. "Senin için bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Bu harika. Ben Howard Rockwell. Bunlar, Cinnamon, Rose, Honey ve Mozart," diye ekledi, başıyla Steven'i işaret ederek.

"Benim adım, Steven Jesse," diye düzeltti Steven. "O bir idyot."

Ice onu yıllardır tanıyormuş gibi başını salladı.

"Merhaba," dedim, elimi uzatarak. Elime, sonra bana baktı ve elimi sıktı.

"Seni almak için gelmiştik," dedi Cinnamon. "Hemen aşağı inmeliyiz. Hazır mısın?"

Ice başını salladı, hepimize şaşkınlıkla baktıktan sonra, odadan çıktı arkasından kapıyı kapattı.

"Odalar çok hoş değil mi?" diye sordu Rose ona.

"Evet," dedi.

"nerelisin?" diye sordu Cinnamon.

"Philedelphia," diye cevap verdi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Howard, merdivenlere yöneldiğimizde.

"Yarışmanız gerekiyor mu diye düşünüyor," diye açıkladı Steven.

"Gerçekten," dedi Howard.

"Ben şarkı söylerim," dedi Ice.

Howard çok kontrollü görünmesine rağmen, rahat davranıyordu.

Merdivenleri inerken kimse konuşmadı. Buraya gelince, bavullarımızı açıp yerleştikten sonra birbi-

rimizi görmek, yüzeysel de olsa tanışmak ve birbirimizi meraklan kurtarmak, hepimizin sinirlerini rahatlatmıştı. Aslında, beni rahatlatan, birkaç dakika sonra başımıza neler geleceğini hiçbirimizin bilmiyor olmasıydı, Howard Rockwell Junior'un bile. İlgüdüsel olarak sanırım, koridora yöneldiğimizde hepimiz birbirimize yaklaşmıştık.

Bayan Fairchild salondan dışarı çıktı. Onu fark ettiğimizde elindeki dosyayı okuyordu.

"Pekâlâ, bayanlar, baylar," diye başladı, bize bakarak, "Lütfen beni izleyin. Gördüğünüz gibi," dedi başıyla salon kapısını işaret ederek, "Burası salon. Konuklarımızı burada ağırlarız, burayı şu anda olduğu gibi temiz tutmak hepimizin görevidir. Burada sigara içilmez, tekrar ediyorum. Konuklarınızın ya da sizin bu evde bina çevresinde sigara içmeniz yasaktır.

"Burada devlet okullarındaki gibi ihtarlar yoktur. Madam Senetsky'nin kurallarından birini bir kez ihlal ederseniz okuldan atılırsınız - herhangi bir kural küçük ya da büyük. Umarım, bu açıktır.

"Sessiz ol," diye mırıldandı, Howard.

Başım, elindeki dosyadan kaldırdı ve başıyla koridoru işaret etti.

"Lütfen, beni dikkatle izleyin," dedi.

İlk oda dans stüdyosuydu. Egzersiz barları vardı. Yerlerdeki döşemeler yeni yapılmış gibiydi, duvarlar ayna ile kaplanmıştı

İkinci oda tiyatro odasıydı, küçük bir sahne ile elli kişilik minyatür bir tiyatroydu.

"Madam Senetsky, hazır olduğunuza karar verdiğinde, burada performans geceleri düzenleyecek," diye açıkladı Bayan Fairchild. "Konuklar, patronlar, prodüktörler, kitabevi sahipleri ya da diğer ünlü oyuncular. Buraya davet edilmelerinin sebebi, sizleri tanımaları ve sizlerle ilgilenmeleridir. Zaten çoğu eski öğrencilerdir" diye ekledi. "Madam Senetsky, mezun öğrencilerine böyle bir sorumluluk yükler. Hepsi sizler gibi yıldızlara yardım ederek borçlarını ödemek isterler."

"Ne yıldızı?" diye sordu Steven, Howard'i koluyla dürterek.

Hepimiz bir süre boş salonu izledik. Burası bizim yargılanacağımız yerdi, ya suyun dibine batacak ya da yüzeye çıkacaktık. Rose'un kendisini orada dans ederken, Ice'm şarkı söylerken hayal ettiklerine eminim.

"Elbette tam anlamıyla kostümlü değil," dedi Howard. "Akustik nasıl?"

Bayan Fairchild, bu soru karşısında rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Bu konuda bir sıkıntınızın olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi. "Dünyadaki en iyi Tiyatro Mimarı, Madam Senetsky için yaptı bu salonu."

"Bunu biliyorum," dedi Howard tepkiyle. "Sadecce hayal ediyordum."

"Elbette," dedi Steven.

"Biliyorum. Me düşünüyordun, bu önemli bir sırmı? Eğer okul hakkında bir şeyler okusaydın..."

"Devam edelim," diyerek lafını kesti Bayan Fairchild.

Dans stüdyosunun yarısı kadar bir odaya geldik. İçeride büyük bir piyano vardı. Enstrüman derslerinin ve vokal çalışmalarının burada yapılacağını söyledi. Steven piyanonun yanına gitti ve birkaç nota çaldı.

"Lütfen," dedi bayan Fairchild. "Şimdi değil."

"Kendime engel olamıyorum. Ben saplantılıyım," diye bağırdı Steven.

"Bir o kadar da sıkıcı," diye mırıldandı Howard. Bayan Fairchild, bize büyük yemek odasını ve mutfağı gösterdi.

Yol boyunca duvarlarda çerçevesiz fotoğraflar vardı. Bunları, Madam Senetsky'nin gençliğinde Avrupa sahnelerinde tanıştığı sanatçılar olarak açıkladı. Kostümler antik Yunandan, Shakespeare'ye, modern oyunlara kadar tüm süreci anlatıyordu. Madam Senetsky, gençliğinde çekici bir Dayanmış sanırım. Onu eski bir sinema filminde görmüş olabilirim.

Fotoğraflardan sonra, Madam Senetsky'nin aldığı ödüller ve plakeler vardı. Cam fanuslar içine yerleştirilmişlerdi. Bazıları, krallıklar tarafından verilmişti. Etraflarında gezdik, okuyabildiklerimizi okumaya çalıştık.

"Bunlara başka bir zaman bakabilirsiniz," dedi, Bayan Fairchild bizi götürmeye çalışarak.

Mutfakta durduk, kısa saçlı bir bayan, önünde önlüğüyle, kızarmış ördeğe benzer bir şey pişiriyordu. Bize baktı, ama sonra hemen işine döndü.

"Bayan Churcwell, Senetsky okulunun tüm yemek ve servis işiyle ilgilenir," diye açıkladı Bayan Fairchild. Onun hakkında konuşulurken bile gözlerini işinden ayırmadı. "Mutfakla ilgilenir ve ihtiyaç olursa çalışanları kontrol ve organize eder. Bu mutfaktan izinsiz, kimse bir bardak bile alamaz. Hepiniz sırayla mutfak işlerine yardım edeceksiniz. Bu gece ilk gecemiz, bir istisnadır.

"Bu gece için," diye devam etti. "Madam Senetsky, yardımcıları tuttu. Yemekte öğretmenlerinizle tanışacaksınız ve Madam Senetsky, onlarla yakından ilgilenmenizi özellikle istedi. Mektuplarınızı ve mesajlarınızı gönderdiğim, programları yazdığım ve ihtiyacınız olan her şeyi öğrenebileceğiniz yeri göstereceğim. Burada tahtayı günlük olarak kontrol etmek sizin sorumluluğunuz," diye vurguladı, konuşurken.

"İşler mi?" diye homurdandı Howard. "Nedir, bu, yaz kampı ya da benzeri bir şey mi?"

"Giysiler," dedi yüksek sesle Bayan Fairchild ve koridorun ilerisine devam etti, söylenenlerle ilgilenmeden. "Hepiniz yatak çarşafı, havlularınızdan ve kıyafetlerinizden sorumlusunuz. Çamaşır makinesi ile ilgili bir sorusu olan Bayan Ivers'a sorabilir," dedi.

O sırada, uzun ince bir silüet yanımıza geldi. Kısa beyaz bir üniforma ve beyaz dolgu topuklu ayakkabılar giymişti. Kolları kaslı görünüyordu, damarları ve kasları derisinin içinden fişkınyordu. Alt dudağı, üst dudağından daha küçüktü ve alt dişleri görünüyordu.

Dolap kapağını açarken "Sabun tozları ve yumuşatıcılar bu dolapta," diye açıkladı. Birkaç adım geri attı ve aşağıda bir dolabı indirdi, "Ütü masası burası, kuru temizleme isteyen, sabah saat dokuzaya kadar bu dolaba bırakmalı," dedi, plastik kapların olduğu dolabı bir kez daha göstererek. "Fatura size gelecektir ve hemen ödemeniz gereklidir," dedi Bayan Fairchild'a baktı.

"Teşekkür ederim Bayan Ivers. Bayanlar baylar, başka sorusu olan?"

"Çamaşırlarımı dışarı göndermek istersem?" diye sordu Howard.

Bayan Ivers, Bayan Fairchild'a baktı.

"Madam Senetsky bu tip görgüsüzlükleri hoş karşılamaz," diye cevapladı. "Tiyatroda insanların kendi işlerini, kendi kendine halletmelerinin ne kadar önemli olduğunu anlayacaksınız."

"Sadece zamanımı boşa harcamak istemiyorum," diye homurdandı Howard.

Bayan Fairchild, sert bir sesle "Zamanınızı nasıl kullanacağınız ya da harcayacağınız, bizim tarafımızdan organize edilecektir, bana güvenin," dedi. "Bağımsız olmayı öğrenmek, zamanı boşa harcamak değildir."

"Ama..."

"Devam edelim," dedi Bayan Fairchild.

Howard sinirlenmiş benziyordu.

Bayan Fairchild, alt katta, çiçeklerle ve kuşlarla süslenmiş, kalın ahşap kapıya gelene kadar hızla yürüdü. Durdu, bize döndü ve açıklamaya başladı.

"Burası okul sınırlarının bittiği yer. Buradan sonrası Madam Senetsky'nin özel mülkü. Ne olursa olsun ya da hangi sorun olursa olsun buraya geçmeniz kesinlikle yasaktır. Madam Senetsky ile konuşmanız gereken bir durum olursa bana haber verin, ben sizin için randevu alırım. Size benim bölgemi göstereceğim, özel istekleriniz olduğunda bana haber vereceksiniz.

"Siz binaya sadece ön kapıdan girebilirsiniz. Dışarıda dolaşabilirsiniz, ancak tekrar söylüyorum, ön kapı hariç başka bir kapıdan içeri girmeniz yasaktır, özellikle de arka kapıdan, başka soru?"

Hepimiz önce ona baktık, sonra birbirimize.

"Tekrar ediyorum, herhangi biriniz bu kuralı ihlal ederseniz, sonsuza dek bu okuldan uzaklaştırılırsınız."

"Nasıl sonsuza dek uzaklaştırılırız?" diye mınıldandı Howard.

"Bunun için önce kavga etmen gerekir," dedi Steven.

Bayan Fairchild gülmedi. Gözlerini hızla duvardaki tablolara çeviren Steven'a baktı.

"Tütfen beni takip edin," diyerek devam etti, bizi kendi bölümü olduğunu söylediği yere götürdü. "Tekrar ediyorum, yardıma ihtiyacınız olan bir sorununuz olduğunda hemen bana geleceksiniz. Bunu başka biri ile tartışmayın, öğretmenlerinizle ya da okul dışından birileriyle kesinlikle tartışmayın."

Dosyasına tekrar göz attı, saatine baktı ve bizi salonun sonuna götürdü.

Burada bekleyin," dedi. "Madam Senetsky birkaç dakika içinde burada olacak."

Arkasına döndü ve bizi salonda bırakarak gitti.

"Asker görevleri mi?" diye bağırdı Howard hemmen. "Tleden sınavda bunu bana kimse söylemedi? İçinizden biri, çamaşır, bulaşık yıkayacağımızı, eşyalarımızı temizlemeye vermek için götürmemiz gerektiğini biliyor muydu?"

"Devlet kolejine gittiğinizde, aynı şeyleri yapmayacak mıydınız?" diye sordu Rose.

"Hayır. Ben öyle bir koleje gitmezdim."

"Neden bunun sadece bir rol olduğunu düşünmüyorsun?" dedi Cinnamon. "Bir malikânenin hizmetkân ya da sahibinin evlilik dışı haşan çocuğu."

Ice'in gözlerinin sevinçle dolduğunu gördüm.

"Daha önce kıyafetlerimi hiç kendim yıkamamıştım," diye homurdandı Howard.

Ice tavana baktı, gülümsedi ve başını salladı.

"Bu bir bilimkurgu değil," dedi Rose.

"Okul taksitini ne kadar ödediğimizi biliyor mu-

sunuz?" diye ısrar etti Howard. Ice'a baktı. "Mutfak nöbetlerimi tutmak ve eşyaları yıkamak isteyen var mı? Bunu ödeyeceğim," dedi.

Ice, bana ve Cinnamon'a döndü, çenesindeki kaslar atıyordu. İsmi Ice olabilirdi ama o bir ateş topuna benziyordu.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu Howard'a, "Benim bir hizmetçi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben herkese bakıyorum. Ya sen Honey*"

"Hoş davranışlar sergilemiyorsun, Howard," dedi Cinnamon. "Sorumluluklarını satmaya çalışırsan gerçek bir karakter olamazsın."

"Ben gerçek bir karakterim!" diye haykırdı.

Steven her zamanki hazır cevaplığı ile "Evet, ama hangi karakter? Doktor Jekyll ya da Bay Hyde mi?" dedi.

Herkes güldü. Howard başını kaşdı ve koltuğa oturdu.

Steven bana "Enstrüman stüdyosu çok güzel değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Piyanonun akordu iyiydi. Gerçekten, aynısından evimde var."

Hepimiz oturacak bir yer bulduk ve kapıyı izlemeye başladık.

"Madam Senetsky'nin özel bölümüne girme ya sağda ne?" diye sordum.

Tenezzül etmeyen bir ses tonu ile Howard "Nedeni açık," dedi.

"Gerçekten? Bizi bilgilendirdi, tiyatro için büyük bir mürşit," dedi Cinnamon.

"Madam Senetsky sadece özel yaşamını diğer yaşamından ayırmak istiyor. Bazen hepimizin böyle problemleri olur. En azından benim olur," diye açıkladı Howard.

"Belki de haklı," dedi Rose.

"Elbette haklıyım. Eminim hepimizin kimsenin bilmediği gizleri vardır."

Howard, suratındaki zoraki gülümsemeyi bir anda silip atan Ice'a baktı ve arkasına yaslandı.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz," dedi.

Hepimiz "Beklemek alışmak zorunda olduğunuz bir eylemdir," diyerek kapıda duran Madam Senetsky'ye döndük.

Daha önce, şimdi bulduğumuz, böyle imtiyazlı bir huzura kavuşacağımızı hayal etmemişizdir. Madam Senetsky, bir imparatoriçe edasıyla, sanki önce havası geliyormuşçasına belirdi önümüzde. Bayan Fairchild, birkaç adım arkasındaydı, imparatoriçeye yaklaşmak ona yasaklanmış gibi duruyordu.

Sol elinde, mücevherlerle süslenmiş, sapı lüle taşından bir baston vardı. Koyu renk bir takım giymişti, bileklerine kadar uzanan bir eteği vardı. Ceketinin önü açıktı, inci rengi bluzunu ve gösterişli göğüslerini ortaya çıkartıyordu. Boynuna sıralı inci-

ler takmıştı. Mavi-gri saçları arkadan sıkıca, üzeri mücevherlerle süslü tokalarla topuz yapılmıştı. Aşağı yukarı tüm parmaklarına yüzük takmıştı, altın halkalardan yakut ve elmasa kadar türlü taşlar vardı.

Altmışlı yaşların sonlarında olmalıydı, ama cildi genç bir kadının cildini andırıyordu. Cildi gergindi, gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar vardı sadece, ama alnı dikkat çekici şekilde dümdüzdü.

Zarafet ve ince zevkli bu demek olmalı diye düşündüm. Mükemmel bir kemik yapısı vardı, ağzı güçlü ve kararlı görünüyordu, dudakları kırmızıya çalan bir renkteydi. Yaklaştığında hayretler içerisinde çok daha genç görüldüğünü anladım, zarif hafif bir makyaj yapmıştı. Mavi gözlerinin genç bir parlaklığı vardı, ilgi çekiciydi, bakışları bizleri tanımak ister gibiydi. Onun kendine güvenen ve ilginç görünüşüne rağmen hepimiz onunla göz göze gelmemek için gözlerimizi kaçırıyorduk. İlgisini her şeye yoğunlaştırabilen ama aynı zamanda onu çok iyi kontrol eden bir görüntüsü vardı.

Hepimizi dikkatle inceledi, yüzlerimize dikkatle bakıyordu, bunun anlamı zannedersen, seçilmiş bir tek kişinin bile okula kaydolmasını önlemektir.

"Tiyatroda her şeyden daha fazla, Bay Rockwell, sabır, bir erdemdir."

Howard cevap verecek gibiydi ama durdu, sanki dudaklarında görünmez engelleyiciler vardı.

"Bugün burada, sadece size hoş geldiniz demek için gelmedim," dikkatli ve kesin bir ses tonu ile başladı konuşmaya, engel olamadığım bir utançlık çöktü üzerime, sesinden çok etkilenmişim. "Size özveri ithaf dolu bir yaşama hoş geldiniz demek için buradayım. Böyle davranmak zorundasınız. Burada, Senetsky Okulu'nda oynayacağınız tek rol, sahnededir."

Durdu, bize bir adım yaklaştı ve tekrar hepimizin yüzlerine dikkatle baktı, bir zayıflık ifadesi atıyordu sanki. Ice korkmuş olmaktan öte daha sinirli ve rahatsız görünüyordu. Cinnamon gözlerini kocaman açmış, sabit bir şekilde bakıyordu. Rose, kendinden emin, dudaklarında hafif bir gülümseme ile duruyordu. Steven, ona baktığında gözlerini kaçırdı ama etkilenmemiş bir ifade ile bakıyordu. Howard, tam duymak istediğini duymuş gibi başını salladı.

Kalbi deli gibi atan tek kişi ben miydim? Ona nefesimi tutarak baktım.

"En zor mesleklerden birini seçtiniz. Doktorlar, avukatlar, öğretmenler, ticaretlerle uğraşanlar, saklanabilirler, saklayabilirler ya da başarısızlıklara bahane bulabilirler, ama eğer siz, başarısız olursanız halk karşısında başarısız oldunuz demektir. Başarısızlığınızı sırlarınızı paylaştığınız kimselerle paylaşabilirsiniz. Bazı notlar sadece," dedi, bana bakarak ve sonra Steven'a ve Ice'a, "Açık notlar. Kötü bir performans, konsantrasyonsuzluk, ışıklar-

daki yapıştırmalar," diye ekledi, Howard, Cinnamon ve Ice'a bakarak.

"Kısacası siz her zaman yargılanacaksınız. Sizinle aynı yeteneklere ve başarıya sahip olanlarla, daha fazlasına sahip olanlarla ya da daha azına sahip olanlarla ve yargılanacağınız her zaman son performansınız olacak. Sanatta, eski başarılarınızla onur duymak ya da onlarla saygı kazanmaya çalışmak çok zordur.

"Bana her zaman başarımın sebebinin ne olduğunu sorarlar. Şimdi ve sonsuza kadar başarımı anlatayım. Yüzde altmış yetenek ve yüzde kırk, korumaya ve davranış.

"Buraya seçildiniz, çünkü terbiye edilmemiş yetenekleriniz olduğunu ispatladınız. Yeteneklerinizi burada, Mew York'un en iyi ve becerikli öğretmenleri ile birlikte geliştireceğim ve besleyeceğim. Davetler dünyasıyla ilişkilerimi kullanarak içinizdeki yeteneklere uygun deneyimler kazandıracam.

"Bunu yapabilmek için, bugünden itibaren tüm günlük hayatlarınızı gözleyeceğim. Size öğrettiğim gibi, giyinecek, yiyecek, yürüyecek ve konuşacaksınız. Uygun davranmayı, konuşmayı, durmayı, öğreneceksiniz. Davranış, diğer insanlara göre çok daha önemli ve hayatınızdaki en önemli malzeme. Bu yüzden, sizi sıkça uyaracağım ve tenkit edeceğim, bir odadan diğerine geçerken, çorba içerken, kitap okurken.

"Her zaman, alıştırmaya yapmalıyız, her zaman ya bir sahnede ya da diğer bir sahnede olmalıyız.

"İlk başta uzun bir süre, mikroskopla incelendiğinizi düşünecek ve mutsuz olacaksınız, ama eğer buna dayanabilir ve başarsanız, Senetsky Okulu'ndan mezuniyet günü geldiğinde, hepiniz çok ünlü ve başarılı birer sanatçı olarak çıkacaksınız."

Omuzlarını dikleştirdi ve bir kez daha bize dikkatle baktı, bana göre bakışlarımızda bir meydan okuma arıyordu. Kimse rahatça nefes almadı.

"Tüm bu gayret ne için? Bu fırsat neden? Size kendi felsefemi kazandıracağım, basit ve tatlı. Ün, mükafat, para, prestij, hepsinin kaynağı sorumluluktur. Biz belirli bir amaç için seçilmiş özel yetenekleri olan sayılı kişileriz.

"Biz sıradan insanların hayatlarını dolduracağız, aydınlık olacağız, onların rüyalarını süsleyeceğiz, dikkatlerini doğru yerlere çekmelerine sebep olacağız. Kendi içlerindeki gücü, duyguları ve zekâyı fark etmelerini sağlayacağız. Biz onlar için Tanrı'nın gönderdiği peygamberler, kâhinler gibi, neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğreteceğiz.

"Eğer size vereceğim bu testleri göğüsleyemeyeceğinizi düşünüyorsanız hemen vazgeçin ve biz de sizin kendi yolunuza gitmenize izin verelim.

"Buraya kadar, sorusu olan var mı?" diye sordu.

Sadece Howard, konuşabilme cüretinde bulundu.

"Bu tam olarak benim felsefem," dedi. "Buna inanıyorum."

"İnanmak bunun içindeki erdemlerden sadece

biri. Performans tamamen farklı bir şeydir," diye kendinden emin bir şekilde karşılık verdi.

Aramızdan biri bir şey söyleyecek mi diye bize baktı. Kimse bunu yapmadı.

"Benim testlerimi almak demek, sadece eğitim sırasındaki gereksinimler anlamına gelmemektedir. Söylemek istediğim, sizin yaşlarınızdaki yozlaşmış gençlerin düştüğü yanlışlara düşmemelisiniz.

"Sonuç olarak," dedi, sert üslubunu takınarak ve bize yukardan bakarak, "Sigara ya da içki içen, uyuşturucu kullanan hemen buradan kovulacaktır. Bugünden itibaren bu okulun öğrencisisiniz. Sizler birer Senetsky öğrencisisiniz," sesinde bizimle gurur duyan bir ifade vardı, "Ve siz bugünden itibaren benim ismimi taşıyorsunuz ve benim ünüme ortak oluyorsunuz. Bu üne leke getirecek en ufak yanlışlığı affetmeyeceğim.

"Kısacası, burada eski Hollywood yıldızları gibi yaşayacaksınız. Yaptığınız her şey benim iznime tabii tutulacaktır. Aşk yaşamınız ve evlilikler kariyerinizi oluşturduktan sonraya atılacaktır."

Steven gülmeye başladı.

"Keşif ve rahibelerden daha inançlı olmalısınız," diye iddia etti, gözleri onun üzerinde, yüzündeki gülüşü, zayıf bir gülümsemeye döndürene kadar.

Cinamon'a baktım, o da Howard'a bakıyordu. Yüzünde kendine güvenli bir ifade vardı. Yüzünde,

"*ben dememiş miydim*" sözcükleri okunuyordu. Yine de içimde, bunları daha önce bir yerde okudu diyen bir ses vardı.

Madam Senetsky "Bayan Fairchild'de sizin davranış sözleşmeniz var," diye devam etti.

Steven fısltı ile "Davranış sözleşmeleri mi?" diye sordu.

"Ben buradan ayrıldıktan sonra," diye devam etti, gözlerini Steven'dan ayırmadan, "Burada oturup tüm bunları okuyacak ve imzalayacaksınız. Eğer kabul etmez ya da imzalamayı reddederse- nizi, hemen eşyalarınızı toplayın ve gitmeye hazırlanın. Burada olmak için can atan binlerce öğrenci var."

"Bu gece, öğretmenlerinizle birlikte yemek yiyeceksiniz. Beyler, takım elbise giyeceğinizi ve kravat takacağınızı umarım, bayanlar da gece elbiselerini giysinler, lütfen. Çok az makyaj tercih ederim," dedi, Cinnamon'a dikkatle bakarak.

"Makyaj sahne içindir. Sizin için uzmanlar getireceğim, sizlere nasıl görüneceğiniz ve nasıl giyeceğiniz hakkında bilgi verecekler. Neden, bu şimdi bu kadar önemli diye düşünüyorsunuzdur?" diye devam etti, düşüncelerimizi okuyormuş gibi.

"Tekrar ediyorum, bir Senetsky öğrencisi her zaman iyi ve düzgün görünmelidir, sahnede ya da başka bir yerde, her zaman, yargılanıyor olacaksınız. Dikkatli bir tavır takınmadan, bu evden dışarı çıkmayın.

"Ben hiç yapmam," dedi, bastonunu halilçe yere vurdu ve davranış sözleşmelerini dağıtan Bayan Fairchild'a döndü.

Madam Senetsky'nin gittikten sonra davranış sözleşmelerini okumaya başladı.

hafta içi ve hafta sonları için ayrı ayrı sokağa çıkma yasakları vardı.

Ziyarete gelen kişiler öncelikle onaylanmalıydı.

Odalanmızda hiç kimseyi ağrlayamazdık.

Odalanmızın temizliği tamamen bize aitti ve evi kendi evimiz gibi korumalı ve temiz tutmalıydık.

Sözleşmede, sigara içki ve uyuşturucu ile ilgili bölüm tekrarlanmıştı. Aslında, hiçbirimizin mal sahibi olmasına izin verilmemişti. Dünya bizim için Senetsky Sanat Okulu olacaktı.

"Buraya başvurmadan önce neden gösterilmedi bu sözleşme bize," diye mırıldandı Steven Jessie. "Burada yaşamak evde yaşamaktan daha kötü."

"Bir şansınız var," dedi Bayan Fairchild dalgacı bir ifade ile. "İmzalamayın ve burayı hemen terk edin."

"Teşekkür ederim," dedi soğuk bir sesle.

"Ben bir sorun göremiyordum," dedi Hovvard, sözleşmeyi imzalarken. "Ne istediğimi biliyorum ve bu benim yeteneğimi harcamıyor."

Bayan Fairchild ona ne gülümsedi ne de başını salladı. Howard'm sözleşmesini aldı ve bizimkileri bitirmemizi bekledi.

Hepimiz imzaladık ve ona verdik.

"Akşam yemeği saat yedide servis edilecektir. Madam Senetsky, yemeğe zamanında gelinmesi konusunda çok ısrarcıdır. Tiyatroda, hız ve sorumluluk esastır. Geç kalmaların ve sorumlulukların unutulması konusunda çok hassastır.

"Şimdi serbestsiniz," dedi, bir asker edasıyla baktı ve uygun adım yürüdü, gitti.

Bir süre etrafımızdaki hava, ağırlaşmaya başladı.

"Umarım bunu eğlenmek için yapıyordur," diye sordu Steven, Bayan Fairchild giderken.

"Sineklerin kanatlarını kopartıyordur büyük ihtimalle," dedi Cinnamon, ayağa kalkarken.

"Bu kadar kötü olacağını sanmam," dedi Rose umutla. Bana baktı ve gülümsedi.

Ice hâlâ döşemelere bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

"Buraya şarkı söyleme kabiliyetimi geliştirmek için geldim. Neden bahsettiğini anlamadım: peygamber ve kâhin olmak? Buraya sadece şarkı söylemeyi öğrenmek için geldiğimi sanıyordum."

"Evet, doğru," diye bağırdı Steven.

"Yanlış," diye düzeltti Howard. "Sen sadece şarkı söylemiyorsun, Ice," diye devam etti, ayağa kalkarken. "Burada olmanın tek sebebi bu olsaydı, bunu banyoda da yapabilirdin. Sen bir yorumcusun. Madam Senetsky'nin ne dediğini duydun. Bizler yorumcuyuz, özel yetenekleri olan özel insanlarız."

"Ben kendimi özel biri gibi hissetmiyorum," dedi Ice, ayağa kalktı ve Howard'la yüz yüze geldi.

"Pekâlâ, öyle hissetmelisin," diye ısrar etti söylediğinde ve arkasını döndü.

Hepimiz dışarı çıktık ve merdivenleri çıkmaya başladık.

"Umarım erkek arkadaşımı buraya davet edebilirim," dedi Rose. "NYU'da okuyor, yani o da Mew York'ta."

"Fıçır edemezsen, sen ona gidersen," dedi Cinnamon.

"Ancak Madam Senetsky izin verirse," dedi Howard lafâ atlayarak.

"Neden bunu yaparsın ki?" diye sordum.

"Belki erkek arkadaşının kariyerin için zararlı olacağına karar verecek," diye cevap verdi. "Tesir edebilir."

"Bunu söylemesi doğru değil," diye haykırdı Rose.

Howard, omuz silkti.

"Biraz önce bir sözleşme imzaladın ve hayatını ona verdin."

"Yapmadım!"

"Korkarım yaptın," dedi Howard.

Bana ve Cinnamon'a baktı.

"Yaptım mı?"

"Teknik olarak, sanırım hepimiz yaptık," dedi Cinnamon.

Merdivenleri çıkana kadar kimse konuşmadı.

"Babamın buna bu kadar çabuk razı olması beni şaşırtmıştı," dedi Steven. "Şimdi anladım. İşkence çekmemi istemiş."

Odamın kapısının önünde durduk. Kapıyı açtım ve herkes benimle birlikte içeri girdi.

"Meler olacağım bitiyor olmalı," diye ekledi Steven, çalışma masama kendisini atar gibi oturdu. Kızlar kapının kenarında Howard da karşılarında Steven'a bakıyorlardı. "O çeki o kadar hızlı imzalaması bu yüzdenmiş."

"Senin buraya seçilmiş olman onu gururlandırmadı mı?" diye sordu Rose.

"O sadece benim evden uzaklaşmamdan gurur duyar," dedi Steven. "Beni bir canavann ellerine teslim etti."

"Madam ondan çok uzak," dedi Howard. "Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz," diye vurguladı. "Ama bunu çok kısa zamanda fark edeceksiniz."

"Bu yaşta biri nasıl bu kadar irfan sahibi olabilir?" diye sordu Cinnamon. İce gülümsedi ama gözlerini yer döşemelerinden kaldırmadı.

"Ben araştırmamı yaptım. Onun görüşlerinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum, özellikle de tiyatro camiasında. Burada dünya çapında bir şöhetten bahsediyoruz. Ödülleri gördünüz. Bunu görmek için dahi olmaya gerek yok."

"Peki ya Bay Senetsky?" diye sordum. "Onun hakkında hiçbir şey görmedim. Kimse bir şey gördü mü?"

"O hiçbir zaman onun kariyerinin bir parçası olmamış," dedi Howard. "Ayrıca o şimdi hayatta değil."

"Oh!"

"Nasıl ölmüş?" diye sordu Rose.

"Tüm bildiğim bir söylentiden ibaret," diye cevapladı Howard.

"Gerçekten mi?" diye sordu Cinnamon, gözlerini kıstı ve şüpheli bir ifade ile dudaklarını büzdü. "Bu söylenti nedir? Howard Rockwell? Anlat bize. Bunu sana kim anlattı?"

Howard omuz silkti. Elbise dolabına yürüdü, Chandler'ın resmine baktı ve bize döndü.

"Güya, bu evde yıllar önce intihar etmiş. Bu yüzden Madam Senetsky'nin konağın bir bölümünü kapalı tutmasının bir sebebi de bu olmalı, ona kocasını hatırlatan bölümler."

"Neden intihar etmiş?" diye sordu Rose. Cevaptan korkmuş gibi görünüyordu, neredeyse ağlayacaktı.

"Bilmiyorum. İş yaşamındaki başarısızlıklar, belki de. Yorum yaparsam, bu da bir dedikodu olur."

"Söylenti nasıl bir dedikodu olabilir?" Rose hemen cevabı öğrenmek istedi.

"Tikâye bir silah kazası ile ilgili."

Rose bir anda dondu, yüz ifadesi donuklaştı. Hepimiz ona baktık. Konuşamayacak, kıpırdamayacak gibi görünüyordu. Gözleri cam gibiydi.

"Rose?" dedim. "İyi misin?"

"Ne? Oh, sadece... düşündüm."

"İlgilenmekte haklısınız," dedi Howard, ona doğru yürürken. "Hepimiz ilgilenmeliyiz."

"Neden?" diye sordu Ice. Çok sessiz görünüyordu, gözleri yerde, dinliyordu.

"Pekâlâ, bunu size anlatmaktan çekmiyorum."

"Howard, sen -" diye başladı.

"Hayır," diye araya girdi. "Bu bazılarımız için kötü olabilir."

"Neden?" diye ısrarla sordum.

"Hayaletinin bu evde, kilitli olan bölümde dolaştığı hakkında söylentiler var..."

"Howard!" diye bağırdı Rose.

"Ben buna gülemem," dedi Cinnamon hemen ardından. Şüphencilik ve ölke, yatağıma oturduğunda, yüzünden geçti gitti. Tepkisi Howard'ı şaşırtmıştı.

"Oh?" dedi Howard.

"Bizim çok eski bir evimiz vardı ve ben evde ruhların varlığını hissedirdim."

"Ooooh," dedi Steven sandalyeden atlayarak, "Belki Hayalet Avcılarını çağırmalıyız."

"Belki İdiot Avcılarını çağırmalıyız," dedi Ice ve Cinnamon'un yanına gitti. Rose ve ben de aynı yapıtık.

Çocukların ikisi de bize baktılar.

"Açmadığım bavullarım var," dedi Howard. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Steven'in yüzündeki gülümseme genişledi, Hayalet Avcılar'ndaki, hayaletler gibi ellerini kaldırdı ve Howard'ın arkasından gitti.

"Bunların gerçek olduğunu düşünen var mı?" diye sordu Rose.

"Bilemiyorum. Bay Senetsky'nin nasıl öldüğü hayatımızda ne gibi bir değişiklik yapabilir?" dedi Cinnamon. "Ben buraya zanaatımı öğrenmeye geldim, sen de iyi bir dansçı olmak için geldin, Ice, hit kasetler çıkartacak ve Honey, en kısa zamanda Carnegie Salonu'nda çalacak. Howard haklı. Biz şanslıyız."

Uzağa baktı.

"Benim babam ihanet etti," diyen kelimeler Rose'un ağızından dökülüyordu. "Aynı şekilde. Bir kazaya benziyordu ama buna hiçbir zaman inanmadım."

Cinnamon durdu ve ona baktı.

"Neden?" diye sordu.

"Korkuları vardı ve..."

"Ne?" diye sordu Cinnamon.

"Başka bir çocuğu vardı, Evan."

"Bu yüzden mi ona yan kardeşim diyorsun?" diye sordu Cinnamon. Rose başını salladı. "Ne oldu?"

"Bu çok karmaşık, bir gün ördek avından geri dönmedi. Annem ve ben kendimizi Evan ile yarışken bulduk."

"Gerçekten karmaşık görünüyor," dedim, onu rahatlatmak için.

"Evan'ın tekerlekli sandalyeye bağlı olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu Cinnamon.

"Evet, ama gerçekten yetenekli biri. Buraya gelmemdeki en büyük rol onun. Para meselesi. Bilgisayarda bir dahi aynı zamanda. Güzel bir kız - erkek kardeş diyalogu oluşturduk."

"Bu çok hoş," dedim.

"Onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Sanırım, birçok insana karşı başarılı olmak konusunda sorumluyuz," dedi Cinnamon.

"Evet, bu doğru," dedi İçe.

"Sadece Madam Senetsky değil," dedim.

"Başarısız olursak, cehenneme gidecekmişiz gibi konuştu," dedi Cinnamon.

"Steven zaten orada olduğunu düşünüyor," dedi Rose bize.

Birbirimize baktık ve sonra sanki o sırada tek ihtiyacımız olan oymuş gibi, kahkahalarla gülmeye başladık.

"Hadi şimdi burada, birbirimize söz verelim,"

dedi Cinnamon, "Tüm bunların kalbimize girmeyeceğine ve her zaman saf kalacağımıza,"

"Ya da kabuğumuza," diye ekledi Rose. En çok İçe güldü.

Sahaya çıkacak basket takımı gibi ellerimizi ortada birleştirdik.

Ve bir anda hepimizin çok başarılı olacağı doğdu içime.

Hepimiz çok başarılı olacaktık.

Bu benim, bu evde gördüğüm ilk hayal miydi yoksa gerçek mi?

A

.ZJLKŞAM yemeğine inmek için buluştuğumuzda, Cinnamon makyajsız soluk ve kendine güvensiz görünüyordu - çekiciliği olmayan bir kızdı. Onunla geçirdiğim kısa zamanda, makyajının onun için dışarıdaki dünyaya karşı bir maske olduğunu fark ettim. Madam Senetsky'nin herhangi bir sahnedeki varlık gerçektir lafı, hepimizden çok onun için doğrudu. Bizi koridorda konuşurken duyunca Ice ve Rose da bize katıldı.

"Çocuklar nerede?" diye sordu Rose.

"Ben buradayım!"

Steven odasından uçar gibi çıktı. Kravatı özensiz bağlanmış, gömleği pantolonunun içine tam girmemişti. Resmi kıyafet giymişti ama daha çok sudan çıkmış balığa benziyordu. Elbisesinin kolları yeterince uzun değildi ve iyi bir ütüye ihtiyacı vardı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu

"Gerçeği mi duymak istiyorsun?" dedi Cinnamon.

"Elbette. Madam Senetsky'nin söylediklerini unutma: Sahnedekinden başka hayale izin verilmiyor," diye karşılık verdi.

"Pekâlâ. Şapşala dönmüşsün," dedi.

"Ha?"

"Kravatını daha düzgün bağla," dedi Rose ve ona yardım etmek için bir adım attı.

"Gömleğini içine sok," dedim ve yardım etmek için yanına gittim.

"Ceketini düzelt," dedi Ice ve kollarını düzeltti. Hepimiz geri çekilip ona baktık.

"Pekâlâ?" diye sordu, yüzlerimize bakarak.

"Umarım daha iyi piyano çalıyorsunuzdur," dedi Cinnamon "Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yoksa, hiç şansın yok," diye homurdandı. Rose ve ben güldük.

"Çok komik. Dahilerin çok iyi görünmeye ihtiyaçları yoktur. Einstein'ın resmini görmediniz mi?"

"Onun davetlerde boy göstermesi gerekmiyordu," dedi Cinnamon. Merdivenleri inmeye başladık.

"Howard nerede?" dedi Steven, arkada bizi takip ederken.

"Büyük ihtimalle aynanın karşısında kendini seyrediyordur," dedi Cinnamon. Rose, Ice ve ben yüksek sesle güldük. Merdivenleri inmeye devam ettik.

"Geç kalacak," dedi Steven, odasına doğru bakarak. Birkaç adım geride kaldı.

"Sanırım onu beklesem iyi olacak."

"Sen de geç kalırsın" diye uyardı Rose.

Etrafımda kızlarla kendimi daha güvende hissettim. Rose ve Ice önde yürüyorlardı, ikisi de çok güzeldi. Biz gerçekten çekici bir gruptuk. Belki de Madam Senetsky bizim özel insanlar olduğumuzu söylerken gerçekten doğru söylemişti. Bunu diğerleri gibi içimde hissetmeyi çok isterdim. Howard Rockwell'in doğuştan gelen güvenini ne zaman kazanabilirdim? Ya da bu Madam Senetsky ile biten bir rüya mıydı sadece?

Howard'ın kahkahasını aşağıdan duyduğumuzda hepimiz şaşırдық. Köşeyi dönünce, onu salondan, uzun boylu, kahverengi dalgalı saçlı bir adamla çıkarken bulduk. Adamın ağzının kenarında hoş yuvarlaklar çizen gamzeleri vardı. Kahverengi bir ceket giymişti ve boynunda kırmızı bir bağ vardı. Koyu renk teni ve tatlı mavi gözleri ile yakışıklı bir adamdı. Bizi görünce gülümsedi.

"Bunlar diğerleri" diye tanıştırdı Howard bizi, 'Diğerleri' kelimesi sanki biraz ikinci sınıf insanlar gibi geldi bana.

"Oh nasılsınız? Ben Brock Marlowe, drama öğ-

retmeniyim" dedi adam, bize doğru başını sallayarak. Kimse konuşmadı. Sonunda, Cinnamon bir adım ileri gitti.

Cinnamon, bana haylaz bir bakış atarak "Bay Marlowe ile ilk sen tanıştığına göre, neden bizi de tanıştırmıyorsun, Howard," dedi.

"Pekâlâ. Bu Cinnamon Carlson, değil mi?"

"Kısa bir hafıza, Howard? Bunu geliştirmeyi düşünüyor musun?" diye yapıştırdı lafı. Howard nefesinde boğuluyordu neredeyse, dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu bize dönerken.

"Honey Forman, Rose Wallace. Ve Ice -Özür dilerim soyadını bilmiyorum," dedi Howard.

"Goodman" diye tamamladı Ice hızla.

"Ice Goodman. Ve aralarında saklanmaya çalışan Steven Jesse."

"Ah evet, Howard bahsetmişti, Mozart kulaklı çocuk. Sizlerle tanıştığıma memnun oldum," dedi Brock Marlowe.

"Howard size neler anlattı Bay Marlowe?" diye sordu Cinnamon en tatlı ve haylaz sesiyle.

"Sizin hakkınızda anlatacak kadar çok şey bilmiyorum," dedi Howard hızla.

"Öyleyse kendisi hakkında konuştu. Me kadar şaşırtıcı," dedi Cinnamon. Ice kendini tutamadı, güldü. Onun Cinnamon'dan hoşlandığını, yaptığı ve söylediği her şeyin arkasında olduğunu fark ettim.

Howard, açıklamak zorunda kalır gibi "Hayır kendim hakkında konuşmadım. Biz daha çok tiyatrodan bahsettik," dedi. "Bay Marlowe benim kahramanım. Geçen sene Ibsen'in Bebekler Evi oyununu İngiltere'nin batısında sahneye koymuş. Ayrıca Chicago'daki oyuncular tiyatrosunu o yaratmış.

Bize gülümsedi.

"Pekâlâ buradaki müstakbel oyuncular kimler?"

Howard'in yüzüne suçlu bir ifade getiren, soğuk bakışlar atarak "Sanırım benim dedi Cinnamon. Steven'i size tanıtan Howard'in size benden bahsetmemiş olması çok ilginç," dedi.

"Hepimizin drama yeteneklerimizi geliştirmemiz gerekiyor," diye açıkladı Rose.

"Evet Rose sen de. Seninle yakından ilgilenmeyi düşünüyorum," dedi Bay Marlowe.

"Ya biz," diye ekledi Howard hızla. Laura Fairchild, evin arka tarafından doğru geldi. Topuk sesleri koridor döşemelerinde yağmur damlaları gibi tınlayan bir ses çıkartıyordu.

"Oh Bay Marlowe" dedi onu görünce, "Madam Senetsky sizi arıyordu. Diğer uzmanlarla birlikte odasında görüşme yapıyor. Beni size haber vermem için gönderdi. Bayanlar baylar" diye devam etti bize dönerek, "Yemek odasındaki oturma düzeninizle ilgili bilgileri vermem için beni takip edin."

"Birazdan görüşürüz," dedi Bay Marlowe ve ko-

ridorda hızla Madam Senetsky'nin bürosuna doğru yürüdü.

"Geç kaldığı için onu azarlamaz değil mi?" diye sordu Steven. Bayan Fairchild ona kulak asmadan yemek odasına doğru yürüdü.

"Öğretmenlerimizin karşısına oturacaksınız," diye başladı. "İce buraya," dedi masanın sonundaki sandalyenin arkasını tutarak. "Steven, Rose, Honey, Howard ve Cinnamon sandalyeleri sırayla. Başıyla boş sandalyeleri işaret etti. "Sizin devamlı oturma şekliniz böyle olacaktır."

"Devamlı oturma şekli? Nedir bu ilkokul mu?" diye sordu Steven.

"Belki öğretmenlerimizin bizi fark etmeleri için bir yöntemdir bu," diye sesli düşündü Cinnamon.

"Hayır dedi Bayan Fairchild. "Buraya geldiklerinde ayrıntılı olarak tanıştıracaksınız. Lütfen oturun. Akşam yemeği masası hakkında sorunuz var mı? Hangi çatalı ne zaman kullanacağınız gibi?" Özellikle Steven'a baktı. "Madam Senetsky kimsenin bu okulda küçük düşmesini ya da okulu küçük düşürmesini istemez."

"Bu, ellerimizle yiyemeyeceğiz demek oluyor?" diye sordu Steven.

"Seninkilerle değil. Onlar milyonlarca dolara sigortalı, biliyorsun!" dedi Cinnamon.

"Oh evet."

"Başka ilginç soru yoksa, lütfen oturun. Öğret-

menleriniz geldiğinde, lütfen ayağa kalkın ve onlar oturmadan yerlerinize oturmayın. Madam Senetsky gelince hepimiz ayağa kalkacağız."

"Ve onun oturmasını beklemeden yerlerimize oturmayacağız değil mi?" dedi Steven sırtarak.

"Elbette" dedi Bayan Fairchild. "Akşam yemeği birazdan başlayacak."

Yemek odasından çıktı. Herkes gümüş çatal bıçaklarla, kristal bardaklarla ve güzel çin porselenleriyle dolu masaya bakmaya başladı. Altın mumluklar üzerinde yakılmayı bekleyen üç mum vardı. Fıkrek dilimleri masadaydı, ipek örtülere sarılmıştı.

"Ya hiç yerine oturmazsa?" diye sordu Steven. "Hepimiz ayakta mı yiyeceğiz?"

"Bu boş boğazlılığın başını kısa sürede derde sokacak," diye uyardı Howard onu.

"Bu olmaz, Howard. Ben piyano virtüözlüğünden stand-upçılığa sıçrayabilirim. Ve böyle devam edebilirim." Uzun bir süre hiç konuşmadan odayı inceledik. Hizmetçilerden biri gelip masanın düzenini kontrol etti. Bizden birine benzemiyordu.

"Sınavda olduğu kadar heyecanlıyım," dedim.

"Ben de," dedi Ice.

"Ben sınava girmedim" dedi Rose. Herkes ona döndü.

"Ne?"

"Ah, yani herkesin girdiği gibi bir sınava girmedim, demek istedim."

Howard, sanki bu ona ve onun yeteneklerine bir saygısızlıkmuş gibi "Okula nasıl kabul edildin öyleyse?" diye sordu.

"Okuldaki dans öğretmenim Madam Senetsky'nin oğlu Edmond ile arkadaştı."

"Ve" dedi Howard heyecanla.

"Gösterimi izledi, dans öğretmenim onu kulise davet etti. Annesine her yıl bir öğrenci kabul etme hakkı olduğunu söyledi ve o da beni seçti," diye açıkladı Rose.

"Bu haksızlık. Benim sınav için hazırlanmam, buraya kadar gelmem ve kabul edilip edilmediğimi beklemek zorunda kalmam. Güney California Üniversitesini reddetmek zorunda kaldım," diye homurdandı Howard. "Seninle ilgili bir şeyler düşünüyor olmalı," diye fikir yürüttü hemen.

"Ne?"

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Onun ne kadar yetenekli olduğunu görmedin bile," dedi Tee savunarak. Bu sadece Howard'ı şaşırtmakla kalmadı, hepimizin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Belki de o haklıdır" diye sesli düşündü Rose. "Bu hiç aklıma gelmemişti."

Howard kendini beğenmiş bir tavırla baktı.

"Ona aldırma Rose," dedim. "Howard, onun kendisini kötü hissetmesini sağlıyorsun."

"Sadece olası bir tavrı ortaya koyuyorum," diye ısrar etti.

"Bu bir olasılık değil," diye lafı girdi Cinnamon.

"Oh? Neden değil, lütfen açıklar mısın?"

"Öncelikle, eğer Edmond buraya, annesinin standartlarına uymayan birini göndermiş olsaydı, bunu Rose bilirdi değil mi?" diye sordu Cinnamon. "Ve Edmond'a ne söylemesini ya da ne yapmasını bekliyorsun? Madam Senetsky'nin ne söylediğini unuttun mu? Biz hepimiz, başarısızlıklarımızı ya da yeteneksizliklerimizi gizleyemeyiz. Burada sahteliğin yeri yok. Buraya ait olsan da olmasan da," dedi Rose'a.

"Howard" dedi küçük gözleriyle ona bıçaklar fırlatarak, "Senin bunu hepimizden daha iyi biliyor olman gerekir, bunu bilmen gerekir. O sadece biraz kıskanç.

"Yeşil gözlü canavarla tanış, Howard, beslediği etlerle dalga geçer."

"Ha! Sanırım anlayabildin, Howard Rockwell, altıncı," diye bağırdı Steven ve bir parça ekmek almak için uzandı.

"Yapma!" diye bağırdı Cinnamon. Steven parmakları yanmış gibi bir anda geri çekti elini.

"Ne?"

"Hiçkes buraya gelmeden hiçbir şey alamazsın. Bu doğru bir davranış değil."

"Doğru söylüyor," diye homurdandı Howard. "Bunu bilmemene çok şaşırdım!"

Steven suratını buruşturdu ve kollarını önünde bağladı.

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Bunun piyano çalmamla ne alakası var," diye söylendi.

Howard ona "Eğer tüm isteğin buysa, köhne bir barda kendine bir iş bul," dedi. Steven gözlerini dikip ona baktı. Birbirimizi yemek için çok uygun bir zaman diye düşündüm, tam öğretmenlerimiz bizimle tanışmaya gelecekken. Neden silindir gibi her şeyin üzerinden geçmek istiyordum? Bir an için yaşayacağımız bu deneyim ve ilerideki deneyimler için olumlu düşündüm. Masada oturan herkesin yüzüne baktım, benimle aynı hisleri paylaşan var mı diye. Hepsi kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Eski bir duvar saati, saati vurdu. Howard'ın ayaklarını vurarak ayağa kalkmasıyla hepimiz ayağa kalktık.

Kısa boylu, kahverengi saçlı, donuk kahverengi gözlü kâğıt gibi donuk suratlı bir adam tam karşıma oturdu. Dudaklarını birbirine yapıştırdı ve sonunda ağzının kenarlarında halif yuvarlaklar oluştu, fazla gülümsemedi. Tombul, fiçıya benzer bir görünüşü vardı, boyunluğu ensesini daha kalın gösteriyordu. Kulakları kalasına göre çok büyüktü. Sanki son anda başka birinin kulakları takılmıştı kafasına.

Onun tam arkasında çok daha genç, uzun yapılı. İce gibi siyah saçları olan bir adam vardı, alnına dökülmüş uzun dalgalı saçları vardı. Gözlerinde ela, yeşil hareler vardı, biçimli dudaklarının üzerinde

de ince biçimli bir burnu vardı. Kel adamın aksine, onun yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Başını bize doğru salladı ve Rose'a doğru daha geniş ve cana yakın bir şekilde gülümsedi.

Çok şişman, gürbüz, koyu gri saçları, kalın favorileri, ampul gibi kıpkırmızı bir burnu olan bir adam, göbeğiyle sandalyesini dürtüyordu. Brock Marlowe ondan hemen sonra geldi, o daha güleç yüzlüydü. Onun ardından, katı görünüşlü bir adam belirdi, uzun boylu biriydi, kahverengi saçları vardı. Köşeli suratında bir faça izi vardı.

Öğretmenlerimiz bize baktılar, biz de onlara baktık. Bir an için daha sonra ne olacağını düşündüm. Sonra Bayan Fairchild masanın diğer ucunda belirdi.

"Bayanlar, baylar," diye başladı. "Sizleri öğretmenlerinizle tanıştırmama izin verin.

"Bay Angus Masters, dil dersi eğitmeni," diye başladı, karşımda oturan kel adam başını salladı. "Bay Cameron Demetrius dans eğitmeni," diye devam etti. Şık görümlü hoş yüzlü adam gülümsemedi ve arkasındaki duvara dayanarak kaşınıyormuş gibi omuzlarını kaldırdı." Bay Alfred Littleton, ses eğitmeni," dedi. Ağır adam konuşmaksızın dudaklarını araladı ve kapattı. "Bay Marlowe'la tanışıyor-sunuz, drama eğitmeni ve bu da Bay Leonard Bergman, enstrüman ve piyano eğitmeni." Bay Bergman'ın gözleri parladı ama yüz ifadesini değiştirmeden başını salladı.

Sonra Bayan Fairchild isimlerimizi söyledi, öğretmenlerimiz oturunca, hepimiz oturduk.

"Herkes rahat mı?" diye sordu Cameron Demetrius sessizliği bozarak. Hepimiz bir ağızdan cevap verdik, daha sonraki kahkahalarla gergin hava biraz yumuşadı.

Howard yolculuğu ile ilgili bir hikâye anlatmaya başladı, sahnede bir canlandırma yapıyormuş gibi konuşuyordu, elleri havada daireler çizen iki kuşu andırıyordu.

Bir süre sonra, Edmond Senetsky, kolunda Madam Senetsky ile geldi. Hepimiz ayağa kalktık. Madam Senetsky masanın başına oturdu ve Senetsky Okulu'ndaki ilk resmi yemeğimiz başlamış oldu.

Ses eğitmeni, Alfred Littleton'un bir opera yıldızı ve enstrüman eğitmeni ve Leonard Bergman'ın dünyaca ünlü bir orkestra şefi olduğunu öğrendik. Onlar hakkında daha çok şey öğrendikçe daha fazla heyecanlanıyor ve geriliyordum. Bana dikkatli bir şekilde baktıklarında, benim bir sahtekâr olduğumu düşünecekler diye geçirdim içimden. Ohio'dan bir çiftlik evinden gelen bir genç kız tümü yetenekli olan ünlü orkestralarda nasıl barınabilirdi?

Bay Masters konuşmamı ve aksanımı bozuk bulabilir ve ellerini havaya açıp umutsuzca sallardı. Profesyonel dans için uygun kaslarım ve kondisyonum yoktu, şarkı söylemek için nota da bilmiyordum. Benim için şarkı söylemek imkânsızdı. Bunlar öğrenildiğinde eminim Madam Senetsky'nin

ofisine çağrılacak ve güçlü bir ihtar alıp uzaklaştırılacaktım. Bu benim için bir rahatlama olur diye düşündüm.

Çok korkmuştum, gözlerim masada benim gibi sessiz oturan Ice ile karşılaştı. Bay Masters'in masadaki herkesin konuşmasını ilgiyle dinlediğini açıkça görebiliyordum. Bu beni daha sıkılğan hale getirdi. Tahmin ettiğim gibi Howard Rockwell öğretmenlerimiz hakkında ne kadar çok şey bildiğini gösterme arzusuyla, sorduğu sorularla hepimizi geçti. Brock Marlowe, ona hangi rollerde görev aldığı sorunca, Howard mükemmel isimlerle dolu bir rapor verdi. Bay Bergman'ın bu soruyu sırayla sormasından ödüm koptu. Böyle bir soru gelseydi, zavallı bir müzisyen gibi görünecektim.

Konuşulanlara verdiği tepkiyi görebilmek için sürekli Madam Senetsky'i izliyordum. Yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı, gözleri bir duyguyu ya da bir düşünceyi kafasında tartıyordu sanki. Çalışanlarından, bizimle ilgili yargılara varmalarını istemiş ve bunu etkileyecek hiçbir şey yapmamalarını istemiş gibi bir hisse kapıldım.

Gecenin ilerleyen vakitlerinde hepimiz biraz daha rahatlamıştık. Gecenin resmi başlangıcına rağmen, şimdi tüm eğitmenler, uzmanlık alanlarını ve profesyonel deneyimlerini anlatmaya başladılar. Uluslararası tiyatrodan bahsetmeye başladıklarında, hepimiz büyülenmiştik, konu çok ilgimizi çekmesine rağmen tepki verme şansımız bile olmadı.

Çok sonra Cinnamon ve Rose'a baktığımda yüzlerinde mest olmuş bir gülümseme fark ettim. Steven sıkılmış görünüyordu ve zaman geçtikçe masadaki gümüş takımlarla oynamaya başladı. Tce farklı bir ülkeye gelmiş gibi etrafına tuhaf bakışlarla bakıyordu. Sadece Howard, bu tip yemeklerin düzenli katılımcısıymış gibi güvenli oturuyordu.

Edmond Senetsky herkes hakkında bilgiye sahipti ve hikâyeler anlatıyordu. Howard'in önyargılı sözlerinden dolayı Edmond'u takip etmekten kendimi alamıyordum. Edmond sürekli Rose'a bakıyor ve onun bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Bu hareketi başkasına yaptığına tanık olmadım. Edmond Bay Demetrius'a, Rose'un dans performansını övgü ile anlatmaya başlayınca Howard bana baktı. Sonra ona ateş püsküren gözlerle bakan Cinnamon'a döndü.

Akşam yemeği, daha önce hiç görmediğim ve duymadığım kadar üst düzeydi ama bir o kadar da tecrübesizdi. Bayan Churchwell'in mutfakta hazırlarken gördüğümüz ördek rostosunu yedik ama annemin çiflikte pişirdiklerine hiç benzemiyordu; onlarda portakal tadı olurdu. California şarapları ile Fransız ve İtalyan şaraplarını karşılaştıran bir tartışma açan şarap servis edildi. Bay Littleton'un söylediğine göre, dünyanın dört bir yanında şarap içmiş. Benim neyin güzel, neyin kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben sadece annemin ev şarabına aşinaydım.

Daha önce hiç yemediğim tatlılar yediğim halde

bir tek soru bile soramıyordum. Sebzeler benim yediğim ve bildiğim sebzelerden çok farklıydı, yemekler arasında şerbetler servis edildi! Yemek bitmeden tathya alışmanın tuhaf olduğunu düşünmüştüm, ama bir önceki yemeğin tadını ağızdan silmek ve servis edilecek yemeğin tadını artırmak içinmiş. Müzik dışında öğrenmem gereken o kadar çok şey vardı ki, bu kadar kısa zamanda nasıl hepsini öğreneceğim diye düşünmeye başladım.

Steven haklı olabilir miydi? Müzik konusunda yeterince iyi olursam, bu yeterli olabilir miydi? Tüm bunlarla, insanlar nasıl değerlendiriliyordu?

Madam Senetsky'nin yemek odası servisi mükemmeldi. Masadakilerin hareketini engellemeden servis yapabiliyorlardı. Çokda sessizdiler. Sanki gerçek insanlar değil de bir hayalet gibiydiler. Madam Senetsky, servis yaparlarken, servis tazerken ve boşları alırken sürekli onları izliyordu. Sanki yanlışları arıyordu, bir yanlış yapsalar üzerlerine atılacakmış gibi duruyordu.

Sonunda tatlı servis edilmeden hemen önce, dikkatini bize çevirdi.

"Evet baylar, yeni öğrencilerimi nasıl buldunuz?" diye sordu. Öğretmenlerin hepsi bize baktı, sanki biri bu gece elenecek, yukarı çıkıp eşyalarını toplayacak ve gidecekti. Nefesim kesilmişti.

"Bence çok çekici bir grup. Madam Senetsky" diye başladı Brock Marlowe. "Heyecanla, onlarla çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Bir sessizlik oldu, diğerleri de konuşacak diye bekledim ama diğerleri sadece bize bakıp baş sallamakla yetindiler ve hemen Madam Senetsky'e döndüler.

"Çekicilik beslenmesi gereken bir olgudur," diye başladı "Ancak sıkı bir çalışma ve özveri gerektirir. Bu baylar kendilerini sizleri eğitmeye adayacaklar, sizlerden de aynı çabayı göstermenizi istiyorum, bana düzenli olarak rapor verecekler. Sizlerin doğal yeteneklerine sonsuz güvenim var. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı umarım."

"Ya da beni," diye lafâ girdi Edmond, göz ucuyla Rose'a bakarak.

"Aç gözlü ellerini bu cevherlere değdirmeden önce yapman gereken işler var, Edmond" dedi Madam Senetsky. Öğretmenlerimiz güldüler, Howard sanki eski bir oyuncuymuş gibi onlara katıldı.

"Gördüğüm kadıyla, oğlum hâlâ komisyon ücretini sayıyor," diye devam etti.

"Anne," dedi Edmond "Bu işi sevdiğim için yapıyorum, kâr etmek için değil."

"Tam bir komisyoncu gibi konuştu," dedi Alfred Littleton. Sessiz bir biçimde güldü, kocaman vücudu jöle gibi sallandı, özellikle de çenesi.

Bir süre daha gülüşmeler devam etti ve sonra konu biz, Dew York tiyatro ve müzik dünyası üzerinde yoğunlaştı. Howard dışında hepimiz ilgili dinleyicilerdik.

"Şehir operasındaki Madam Butterfly operetine katılmalarını arzu ederim," dedi Bay Littleton.

"Puccini gerçek bir opera değil" diye atıldı Bay Bergman. "Neden onları Met'teki Wagner'e götürmüyorsunuz?"

Bay Marlowe "Neden ikisi de olmasın?" diye öneride bulundu.

"Elbette," dedi Madam Senetsky. Tekrar bize döndü. "Bayan Fairchild yarın sizlerle ilk hafta sonu programını konuşacak," dedi bize. "Bir MSM gezisi düzenledik."

"Ne gezisi diye?" diye ağzımdan kaçırıldım. Samırım şarap beynime çıkıyordu ve bana dilime hâkim olamayacak kadar cesaret veriyordu.

"Modern Sanat Müzesi," diye açıkladı Howard fişli ile.

"Ateşi yüzümden hissettim. Hepsi benim taşralı bir boşboğaz olduğumu düşünmüş olmalı. "Özür dilerim."

Madam Senetsky dikkati hiç dağılmadan "Evet ve o akşam Broadway yapımı olan modern bir dans gösterisine katılacaksınız," diye devam etti. "Pazar öğleden sonra, New York şehir kütüphanesinde Renaissance Tiyatrosu'nda bir konferans var. Servisiniz organize edilecektir."

Sonra, artık gidebileceğimizi söyledi. İlk önce Howard kalktı, Madam Senetsky ve öğretmenlere teşekkür etti. Ona iyi geceler demek için ayağa

kalktılar. Kendime engel olamıyordum ama Edmond hepimizin elini sıkarken, Rose'un elini daha uzun süre tuttu ve bakışlarını yakalamaya çalıştı. Howard bana yeniden anlamlı gözlerle baktı. Hepimiz salondan çıktık ve merdivenlere yöneldik.

"Bu olağanüstüydü," diye söze başladı Howard.

"Bu televizyonda olmak gibi bir şey. Öğretmenlerimizin kimlerle çalıştığını, kimleri tanıdığını duydunuz mu?"

"Bay Bergman'ın Mozart'ı tanıyabileceğini hiç düşündün mü?" diye şaka yaptı Steven.

"Bir idyot musun? Bay Bergman ile dalga geçmekten vazgeç, yoksa Mozart kulağınla dışarıda kalırsın" diye uyardı Howard.

Steven omuz silkti.

"Babam nerede olursam olayım beni takside bulur," diye cevapladı.

Howard Rockwel'in soğukkanlılığı çıldırtıcı bir şekilde devam ediyordu. Hepimizin önünden merdivenleri hızla çıktı. Merdivenlerin başında bize dönüp sırtımıza başladı.

"Edmond Senetsky'nin bu gece Rose ile nasıl ilgilediğini fark ettiniz mi?"

"Kes şunu Howard" dedi Cinnamon.

Howard güldü.

"İyi geceler kızlar. İlk mükemmel günümüz için biraz dinleneceğim."

Yürüyüp gitti.

Steven arkasından baktı ve omuz silkti.

"Yapmam gereken birkaç telefon konuşması var. Sabah görüşürüz" dedi. "Unutmayın, hayal kırıklığına uğratmak yok!" diye uyardı bizi sırtarak ve Howard'ın arkasından yürüdü.

Rose üzgün görünüyordu.

"Howard'ın seni etkilemesine izin verme," dedi Cinnamon.

"O haklı mı?"

"Hayır" dedim hemen.

Bir kez daha hepsi arkamdan odama geldiler.

"Kapıyı kapat," dedi Cinnamon, Ice'a, Cinnamon yere oturdu ve sırtını yatağıma yasladı.

"Bay Marlowe çok hoş bir adam, Bay Bergman'ın hemeroid sorunu var gibi gözüküyor." diye ekledi, herkes güldü. "Sen ve Steven için üzgünüm Honey. O kaba görünüyor."

Yanına oturdum, Rose beni takip etti ve Ice'da karşımıza oturdu.

"Endişelenmesi gereken tek kişi Honey değil. Bay Littleton benim sesimi beğenmeyecek. Ben opera söyleyemem," diye homurdandı. "Babam, beni caz üzerine çalıştırmıştı."

"Bu önemli değil, Ice" dedi Rose. "Bu kısa mesafeyi çok hızlı koşan birinin, uzun mesafe ya da maraton antrenmanı yapması gibi bir şey."

"Çok iyi açıkladın," dedi Cinnamon başını sallayarak. "Sen okulda iyi bir öğrenci miydin?"

"Birkaç kez okulun onur listesine girdim, ama ailem sık sık taşınmak zorunda kaldı ve ben de okul değiştirdim."

"Neden?" diye sordum.

Cevap vermeyecek gibi görünüyordu ama sonra konuştu, "Babam sorumluluklarından kaçmaya çalışıyordu."

"Yani diğer çocuğu ve diğer kadını mı kastediyorsun?" diye sordu Cinnamon.

"Evet. O her şeyden çabuk sıkılan bir adamdı. Bir yerde en fazla iki yıl kalabildiğimizi hatırlıyorum.

"Bu senin gerçek iyi arkadaşlara sahip olmanı ya da erkek arkadaşların olmasını engellemiştir?" diye sordu Cinnamon.

"Hayır, ama daha önce söylemiştim, NYU'ya başlayan bir erkek arkadaşım var. Babamın ölümünden sonra, annem ve ben taşındığımızda Barry her hafta sonu beni görmeye geldi."

"Ne kadar ciddisiniz?" diye sordu Cinnamon. Göz göze geldiler.

"Ciddi," dedi Rose. "Daha önce hiç kimseyle olmadığı kadar."

"Ne kadar?" diye ısrar etti Cinnamon.

"Çok," dedi Rose.

Tekrar göz göze geldiler sonra Cinnamon'un yüzünde bilgiç bir gülümseme oluştu ve başını salladı, sonra bana döndü.

"Honey de biriyle çıkıyor bildiğim kadarıyla" dedi Cinnamon. "Resmini gelir gelmez baş köşeye koydu. Ya sen İçe?"

Başını olumsuz cevap vererek salladı.

"Öyleyse biz boştayız," dedi, Ice gülümsedi.

"Kimseye söz vermedik," diye ekledi. "Yeteneklerimi geliştirirken bir rahibe gibi yaşamak istemiyorum, ancak burada bekâret büyük problem olabilir."

Rose kahkaha attı.

"Bunun için biraz geç," diye açığa vurdu Cinnamon.

Yüzüm kızardı. Ice'in gözleri parladı. Cinnamon hepimize dikkatle baktı.

"Buradaki tek kişi ben değilim öyle mi kızlar?"

Rose gözlerini kaçırdı

"Benim düşündüğüm gibi, Rose." Bana baktı. Başımı salladım, Ice da aynısını yaptı.

"Pekâlâ eşitiz, bakirelere karşı düşmüş kadınlar," dedi Cinnamon. "Gerçi" diye devam etti, gözleri uzaklara daldı, "Erkek arkadaşımın sevdiğimiz zaman, Madam Senetsky'nin yasakladığı bir yerdedik. Evimdeki ruhların rollerini oynuyorduk."

"Ruhlar?" diye sordu Ice, gözleri korkudan kısılmıştı.

"Evet. Orada ilk defa oturanların ruhları. Bunu bana onlar yaptırıldılar" dedi ve gülmeye başladı. Ice ferahladı ve o da güldü, hepimiz rahatladık.

Rose omzunu bana dayadı ve Cinnamon bir anda yere, Ice'in kucığına başını koydu.

Daha sonraki zamanımızı, aşk deneyimlerimizi konuşarak ve erkeklerde neler aradığımızı konuşarak geçirdik. Ice annesinin ona kör birini ayarladığını anlattı.

"Kendi annen sana bir randevu mu ayarladı?" diye sordu Rose. "nasıl?"

"Benim bir ev kuşu olduğumu düşünüyordu, çünkü fazla dışarı çıkmıyordum."

"Randevu nasıldı?" diye sordu Cinnamon.

"Felaket. Yine de yemeği çabucak atlatmak için çok uğraştım, annem buna üzülmüştü."

"neden hemen atlatmak istedin?" diye sordum.

"O bir askerdi ve bana göre çok hızlı hareket ediyordu. Okulda bir arkadaşım orada piyano çalıyordu ve bunu biliyordu. Beni eve bıraktı. Annem bunu öğrendiğinde üzülmüştü."

"Bu onu neden rahatsız etti? Senin için en doğru şeyi yaptığına sevinmedi mi?" diye sordu Rose hemen.

"Hayır. Size anlattım. Benim bir ev kuşu olduğumu düşünüyordu. Ama ben hiç kimsenin iyi zaman hatırası olmayacaktım" dedi iftiharla. "Bu beni annemin dediği gibi ev kuşu yapardı."

"Bunun için seni suçlamıyorum," dedim.

"Bunun için endişelenme" dedi Cinnamon.

"Madam Senetsky buna izin vermez, hiçbir şekilde."

"Madam Senetsky'nin bu konuyu takip etmesine hiç gerek yok," dedi Ice gözlerini kocaman açarak.

Cinnamon bir an ona bakakaldı, sonra gülümsedi. "Biliyorsun, kendi hatıranı gerçekleştirme için hiç sebep yok. Erkekler, seksin yalnızca onların zevkine hitap eden bir şey olduğunu düşünürler.

"Ama bu doğru değil," diye ekledi, Rose'a baktı. "Haklı mıyım, Rose?"

"Ben kimsenin bir ödül olduğunu düşünmüyorum" dedi. "Sonuçta her ikiniz de birbirinize saygı duyuyorsunuz."

Cinnamon hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Dünya ile savaşında kendisine müttefik arıyordu sanki.

"Ben yorgunum" dedi ayağa kalkarken. "Bu konuşma devam edecek gibi görünüyor."

Rose ve Ice da ayağa kalktılar.

"Yarın sabah ilk ne var?" diye sordu Rose.

"Kahvaltıdan sonra uzmanlık alanlarımızla ilgilenecek öğretmenlerimizle birlikte olacağız, öğleden sonra Bay Masters'la sesler hakkında çalışacağız," dedim.

"Benim seslilerimle ilgili yapılabilecek hiçbir şey yok, bu gevşeklik kesinlikle onarılamaz" dedi Cinnamon.

Bir an için ona bakakaldık, herkesin onun delir-

diğini zannettiğine eminim, daha sonra gülmeye başladık. Duvarların ne kadar kalın olduğu önemli değil, ama çocuklar seslerimizi duyup, yanımıza gelebilirlerdi.

Kimse gelmedi.

Birbirimize iyi geceler dedik ve bu yabancı evdeki yabancı yataktaki ilk geceme hazırlanmaya başladım.

Yıkayıp, annemin bana yeni aldığı pijamalarımı giydikten sonra, her gece yaptığım gibi komodin masama oturup saçlarımı taradım. Hayatım boyunca, Simon Amca odamın hemen altındaki kulübesinde olmuştum. Çoğu zaman, penceresinden ya da kulübenin hemen önüne oturarak, benim yatmadan önce yaptığım keman egzersizlerini dinlerdim. Ona göre benim oda pencere televizyon ekranıydı. Büyüdüğüm zaman giyinip soyunurken onun beni kötü niyetli bir şekilde izlemediğini bildiğim halde, perdelerimi kapatmaya başladım. Her zaman bana karşı koruyucu olmuştur, benim tarla işlerimi yapardı, özellikle de büyükbabanın bana verdiği işlerin benim için çok zor olduğunu düşündüğünde. O benim için ikinci bir baba ya da her zaman beni izleyen ve güven içinde yaşamama sağlayan yaşlı bir erkek kardeşti.

Onu burada hissedebilirdim, bir anda izlendiğim hissine kapıldım. Aynaya baktım ve biraz sola döndüm. Kalbim bir durdu, bir attı. Arkamdaki pencerede bir gölge vardı. Ama ben bakınca kayboldu.

Uzun süre kalbim hızla attı, bacaklarım beni taşıyamayacak sandım. Yavaşça kalktım, derin bir nefes aldıktan sonra, pencereye yürüdüm. Ellerimi sıkıp, yumruk yapmıştım. Midem kasılmıştı. Cama yaklaştım ve yangın merdivenine baktım. Kimse yoktu.

Rahat bir nefes alarak geri çekildim. Bulutlardan ya da lacivert gökyüzünden kaynaklanan bir gölge olabilir miydi? Orada birinin olabileceğine dair bir işaret görebilecek miyim diye bir süre bekledim. Sonra rahatladım, masaya dönüp saçlarımı taramayı bitirdim ve yatağa girdim.

İşıkları kapattıktan sonra, evdeki sesleri dinledim. Buradaki rüzgâr seslerine alışmak için çok zamana ihtiyacım vardı. Burada şehir trafiğinin sesini duyacağımı düşünmüştüm, ama malikâne sesleri konusunda çok iyi izole edilmişti, ne bir araba ne de kamyon sesi duyuluyordu. Daha önce burada hiç yaşamadan nereden bilebilirdim ki? Ara sıra, polis arabalarının ya da ambulansların siren sesleri demir kapıyı aşarak odama kadar geliyordu kulağıma, ama bu o kadar hafif bir sestir ki, sanki birinin televizyonundan geliyordu.

Hayır, bu benim korktuğumdan çok daha az rahatsız ediciydi. Ev çok sessiz ve katıydı. Sanki belirlenen kurallara uymaya çalışır gibi. Bahçedeki hayvanlar, baykuşlar bile daha az ses çıkarmaya çalışıyordu sanki. Yaşayanların ihtiyacı olan sessizliği ya da gürültüyü sadece dal kıpırtısı ya da rüzgâr sesine indirgemek kuraldı. Konsantre oldum.

Birisi fısıltıya bir şeyler mi söylüyordu yoksa ben hayal mi görüyordum?

Gözlerim yeniden pencereye döndü. Gölge yeniden gelmişti, kukuleta, pelerine benzeyen bir gölge. Gözlerimi diktim ve beklemeye başladım. "Bu sadece ay ve bulutlar olmalı" dedim kendi kendime. Hiç kıpırdamadım, nefes alamadım. Bir süre sonra gölge ortadan kayboldu. Fısıltı da bitti. Yangın merdiveninin etrafındaki karanlık artmıştı. Bulutlar perdenin kapanması gibi karardı. Ayın ışığı sönmüştü. Gece malikâneyi korumaya almıştı. Gözlerimi kapattım. Bir an için, çok yorgun olmama rağmen uyuyamayacağımı sandım. Sadece sinirlerim bozulmuştu. Bu farklı günün benim sınırlarımı bozmuş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Uykum geldiğinde bu benim için hoş bir sürpriz oldu.

Ama bir süre sonra oradan oraya dönmeye başladım, gölgeler, karanlık tüneller, sesler, ayak sesleri, çocuk çığlıkları geri geldi. Birkaç kez sarsılarak uyandım ama daha sonra yeniden uykuya daldım. Ve tekrar gözlerimi sabahın ilk ışıklarıyla açtım.

Hemen pencereye döndüm. Güneş ışıkları, dün gece esrarengiz gölgelerin dans platformu meta! yangın merdivenin üzerinde parlıyordu.

Dün gece duyduklarım ve gördüklerim, benim hayal gücümünden başka bir şey değildi. Mutlu ol, dedim kendi kendime. Umut et. Anne ve babanın senden gurur duyduğu kadar kendinden gurur duy. Bugün benim geri kalan hayatımın ilk günüydü.

"JJJunU kasten yaptı!" diye isyan etti Howard, kahvaltı için yemek odasına girer girmez. "Bundan hoşlanmadığımı bildiği için."

"Kim ne yaptı?" diye sordum. Hepimiz onu dinliyorduk.

"Drakula'nın kızı haftalık iş tablosunu verdi. Bir hafta!" diye ekledi.

"Tam olarak ne yapman gerekiyor," diye sordum.

Steven gözlerini kocaman açmış kahvesini yudumluyordu. Ice ve Rose diyet sabah kahvaltısı yapıyordu. Cinnamon reçel ve tost yiyordu. Yumurta ve tereyağı yiyen tek kişi bendim.

"Masayı temizleyin, hiçbir düzensizlik istemiyorum, akşam yemeği için sofrayı ben hazırlayacağım. Öğle yemeği hepimizin sorumluluğunda, ak-

şam yemeğinden sonra salondan sorumlu olan benim. Bir düzensizlik olmasın diye salondan en son ben ayrılacağım. Sonra da burayı süpürmem gerekiyor. Elektrikli süpürgeyle."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Ice.

"Ben?" diye sordum.

Cinnamon, elini havaya kaldırarak "Suçlu" diye ekledi.

"Hepiniz bu tip işlere yatkınsınız. Ben değilim!"

"neden gazeteye ilan verip, yarı zamanlı çalışacak işçi aramıyorsunuz?" dedi Steven.

Howard bu öneriyi değerlendiriyor gibi görünüyordu.

"Sence bunu yapmama izin verirler mi?"

"Elbette hayır," dedi Cinnamon. "Bayan Fairchild'ın, Madam Senetsky'nin özel harcamaları ile ilgili söylediklerini duymadınız mı?"

Howard bir süre sessizce baktı ve başını salladı.

"İhtiyacın olmayan tabakları kullanma," dedi Steven'a. Kahvaltısını hazırlamaya giderken kapının önünde durdu. Bir anda aklına gelmiş gibi "Siz ben-den önce buraya nasıl gelebildiniz?" diye sordu.

"Komodin aynamızın önünde daha az zaman harcadık," dedi Cinnamon.

Howard yapmacık bir tebessümden sonra mutfağa gitti. Bir fincan kahve, ekme ve peynir ile geri geldi. Kendi kendine söylenerek masaya oturdu.

Rose "riasil uyudunuz?" diye sordu. Sorma tarzı beni düşündürdü. Sorunun altında bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Kafamı yastığa gömdüm ve uyudum." dedi Steven.

"İyi" dedi Ice. Cinnamon da aynı şeyi söyledi. Howard sadece homurdandı, Rose benim cevabımı beklemeye başladı.

"Sanırım benim hayal gücümdü," diye başladım söze, "Ama penceremde, yangın merdiveninin orada bir gölge gördüm ve beni birkaç kez uyandırdı."

"Bir gölge?" diye sordu Howard. "Tie? neden bir gölgeden korktun?"

"Orada biri varmış gibi görünüyordu," diye ekledim. Onun bu aşağılaması gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Steven, ilgisiz bir şekilde ekmeğine yağ sürmeye devam etti, ama kızlar özellikle de Rose ilgiyle bana bakıyordu. Bir anlık sessizlikten sonra, "Ben de," dedi.

"Sen de mi? Tie demek ben de?" diye atladı Howard.

"Bir gölge, yangın merdiveninde bir şey vardı."

"Senin odan Honey ile aynı tarafta," dedi Howard. "Onun gölgesiyle senin gölgenin nasıl bir ilgisi olabilir. Ay ışığı, bulutlar. Buradaki esrarengizlik nerede?"

ne Rose ne de ben cevap vermedik. Sonra ba-

na doğru bakan Cinnamon, "Dün gece ay ışığı yoktu" dedi.

"Evet vardı," dedim.

Cinnamon omuz silkti.

"Bana inanmıyorsan gazeteye bak."

"Ama ben ışık gördüm, bir pırıltı..."

"Öyleyse yıldız ışığı gördün," dedi Howard. "Ya da diğer odalardan yansıyan ışıklar ya da bahçeden yansıyan ışıklar. Tekrar ediyorum, bunda ne var?"

"Yıldız ışığı, gölge yapıyor mu?" diye sordu Rose.

"Olur. Me olabilir. Bay Senetsky'nin ruhu mu? O konuda sadece şaka yapıyordum. Hayal gücünüzü sahneye saklayın," diye öneride bulundu. "Bakın geç oluyor," diyerek Rose'a baktı. "Lütfen bittikten sonra kendiniz toplayamaz mısınız?"

"Tamam," dedi Rose, "Bir öneri. Bayan Fairchild'in görev dağılımını unutun. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için. Hepimiz işleri birlikte yapacağız."

"Harika," dedi Howard.

"Ama bu hepimiz demek, Howard," diye uyardı Cinnamon. "İşin bittiğinde ortadan kaybolmayacaksn. Hiç kimse!" diye uyardı hepimizi.

"Tamam, tamam. Bu iyi bir fikir. Grup çalışması." Howard'a şüphyle baktı.

"Şu andan itibaren grup çalışmasına katılmayan bir kişi bile olsa günlük görev dağılımına dönüşecektir," diye tehdit etti Cinnamon. "Kabul mü?"

"Bana uyar," dedi Steven. Yine de, parmaklarını koruma altında tutmam lazım unutmayın? Ellerimde nasırlar oluşmasını istemiyorum."

Ice sert bir sesle, "Öyleyse parmaklarından krem peynir yalamayı kes," dedi.

Hepimiz güldük.

Kahvaltımızı bitirdik ve sofrayı topladık. Sonra uzmanlık sınıflarımıza yöneldik. Merdivenleri çıkarken Rose, yanıma geldi. "Dün gece hakkında bir şey söylemek istemedim," diye fısıldadı, "Ama sen söylediğinde..."

"Tam olarak ne gördün?" diye sordum.

"Senin söylediğinden fazlası değil," diye cevapladı. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Gölgelerden korkmam ve hayaletlere inanmam. Brock Marlowe ile olan ders için Cinnamon ve Howard'ın yanına koştum. Ben orada durdum. Ice'in kafası karışmış gibi görünüyordu. Steven beni çekti.

"Bay Bergman'ın dersine bir saniye bile geç kalmak istemiyorum. Anlayışlı birine benzemiyor."

Steven'in kolunda, ses dersine girmek için bir sınıf bulan Ice'a bakakaldım. Rose çoktan dans stüdyosunun kapısında idi.

Ben de gölgelerden korkmam ve hayaletlere inanmam ama burada bir şey var. Bizim olağan hayatımızla açıklanmayacak bir şey. Bu evin kalbinde olan bir şey. Unutulmuş bir sır, kendisini hatırlatmaya çalışan bir sır, birinin onu dinleyeceğini umuyor.

Belki de ilk duyan ben olacağım.

Bay Bergman öncelikle bizim müzik bilgimizi ve yeteneğimizi görmek için bir şeyler çalmamızı istedi. Önce Steven, sonra da ben kemanımla bir şeyler çaldım. Bizi dinledi ve sonra farklı birkaç parça vererek denememizi istedi. Ders bitmeden önce ikimizin düet yapmasını istedi.

Chandler Maxwell ile Bay Wengrow'un evinde düet yaptığımda, Chandler'in duyduğum en iyi piyano virtüözünü olduğunu düşünmüştüm, ama itiraf etmeliyim. Steven gerçekten bu konuda ödüllendirilmişti. Parmakları, piyano tuşlarının üzerinde sanki akılları varmış gibi görünüyordu, piyano çaldığı zaman yüzündeki o ukala ve umursamaz tavır kayboluyordu. Piyano çalarken ondaki değişimi izlemek rüya gibiydi. Müzik birini, ancak bu kadar değiştirebilirdi. Çaldığı enstrüman ve notalar vücuduna ve ruhuna işliyordu. Peter Amcam "Keman seni çalıyor," derken, büyük olasılıkla Steven gibi birinden bahsediyordu.

Steven benden önce çalınca Bay Bergman'ın "Onun ne kadar özel ve benim ne kadar sıradan olduğumu düşüneceğini" düşündüm, ama o öyle davranmadı. İfadesini ve duruşunu değiştirmede, olumsuz bir şey de söylemedi, sesinde bir hayal kırıklığı da hissetmedim.

Üç saat boyunca çalıştık. Dersimiz bittiğinde Bay Bergman bir süre sessizce oturdu. Steven'a baktım, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. Bay Berg-

man bizim yeterince iyi olmadığımızı mı söyleyecekti?

"Teknikle ilgili öğrenmeniz gereken çok şey var," diye başladı. "Aşmanız gereken bir eğilim var, bu sizin yaşınızdaki tüm gençlerde doğal. Bana göre her ikiniz de, daha yeteneğinizin yüzde ellisini bile kullanamıyorsunuz. İlk başta çalışmaların çoğu başlangıç düzeyinde olacak. Ama bana güvenin."

"Bir süre sizinle özel olarak çalışmak istiyorum", "Kim sabahları erken kalkmayı sever?"

"Ben değil" diye cevap verdi Steven hemen.

"Ben hayatımın büyük bölümünü sabah erken kalkıp, çiftlik işlerini yaparak geçirdim. Okula gitmeden önce hep çalışırdım, Bay Bergman. Bu benim için sorun olmaz."

Gülümsedi: Yargıcı yüzüne bir anda sıcak bir hava belirdi.

"Güzel," dedi. "Sen ve ben sabah sekizde buluşacağız ve Steven her sabah saat onda."

"Çok güzel" dedi ve başka hiçbir şey söylemeden yürüdü, gitti.

"Bu bizim harika öğrenciler olduğumuz anlamına mı geliyor, yoksa gelmiyor mu?" Steven sesli düşündü.

"Bana göre öyle."

Mutluydum. Kendi beynimde ilk sınavı geçmiştim. Uzman öğretmenim benimle çalışmaya devam etmek istemişti.

"Başlangıç," diye homurdandı Steven. "Bana sorarsan sadece kendisine iş çıkarmaya çalışıyor." Söylediğini kanıtlamak için piyanonun başına geçti ve hatırladığım kadarıyla Beethoven'in 14. piyano konçertosunu keskin minör'de çalmaya başladı. Bu Chandler'ın da çok sevdiği konçertolardan biriydi, ama onu notasız çalarken hiç görmemiştim. Steven'in gözleri kapalıydı. Durup onu dinledim, sonra gitmek için kapıya yöneldiğimizde, Madam Senetsky'nin orada durduğunu gördük.

Bana "İlk dersiniz nasıldı?" diye sordu.

"İyi sanırım. Tekrar yaptık daha çok."

Başımı salladı.

Steven çalmaya devam etti. Madam Senetsky'nin orada olduğunu unutarak.

"Sıradışı," dedi.

"O harika," diye onayladım söylediğini.

"İşlenmemiş bir yetenek, ancak bu gibi yeteneklerin başarısız olmalarının sebebi ellerindeki onların kim ya da ne olduklarının sadece bir parçası olduğunu anlayamamaları. Kendinden daha fazlasını vermezsen kurusun. Bu yüzden antrenman çok önemlidir. Anladın mı?"

"Evet, Madam."

Başımı salladı.

Şimdiye kadar sergilediği en sıcak gülümsemeyele "Şüphesiz bir *"je ne sais quoi"* var sizde," dedi. "Fransızca yeteneğin kalitesiyle ilgili bir laf, tam

olarak açıklanamaz. Bunun senin masumiyetinden kaynaklandığına inanıyorum, Honey. Sen bana genç yaşta talihsizlik eseri kaybettiğim kızımı hatırlatıyorsun. Seni bir süre izleyince, müziğine, enstrümanına ne kadar güvendiğini ve inandığını gördüm. Bu doğallığını kaybetmez, şıarmazsan, Steven gibi sıradışı olabilirsin. Bu güvenin bana ve okuluma da duyulmasını isterim," dedi.

Kimse onun kızını kaybettiğini bilmiyordu, bunu bana açıklaması beni onurlandırdı.

Gülümsemeye devam etti.

"Anlamış gibi gözüküyorsun ama bir gün anlayacağından eminim. Her şey yolunda mı? Odalarınız, tesisatlar..."

"Oh, evet," dedim hemen.

"Güzel." Gülümsemesi değişti ve yeniden okula uygun bir bakış yerleşti yüzüne. "Biriyle konuşurken, yere bakma, ne kadar güvenilir olduklarını anlamak için yüzlerine bakman gerekir. Gerçekten ne söylemeye çalıştıklarını, ancak böyle anlayabilirsin. Çoğu insan düşüncelerini saklamaya çalışır, ne düşündüklerini yüzlerine bakarak anlayabilirsin. Bunu umursamazsan, kendini savunamazsın."

"Kendimi savunmak?"

Keskin bir tavırla, "Her zaman savunmada olmalısın," dedi. "İnsanlar onlara güvenmen için ya da istediklerini yaptırmak için yalan söylerler. İnsanlar karşılarındakini kolayca sömürmek isterler, Honey. Bizim alkışa, takdire, fırsatlara ihtiyacımız

var. Asalaklar, bunları hissederler ve bizden yararlanmak isterler. Bu yüzden her zaman doğrudan yana olmak zorundayız," dedi. "Ve bu yüzden etrafa kendimize güvendiğimizi hissetmeliyiz. Omuzlarımı dik tut. Metin bir duruş sergilemelisin. Yoksa güvensizliğin ve cesaretsizliğinle akbabaları üzerine çekersin."

Konuşurken, sahnede emirlerle dolu bir konuşma yapıyor gibiydi, sert ama anlaşılır bir konuşma tarzı vardı.

Yüzüme öyle sert baktı ki istediğini yapmakta zorlandım. Gözlerim üzerinde bakakaldı.

"Sen bakiresin" dedi bir anda. Bu beklemediğim bir soruydu, şaşırdım. "Haklı mıyım, yoksa değil miyim?"

Aptal gibi başımı salladım.

"Memnun oldum. Uzun süre bekâretini kaybetme. Bunu anlayamazsın ama senin olaylara bakış açına büyük farklar getirecektir.

"Deneyimlerimle konuşuyorum," diye ekledi. Tekrar gülümsedi. "O kadar korkma tatlım. Başarılı olacaksın. Buna inanıyorum."

Gökyüzüne açıl, yağmura dur, geceyi bekle der gibi konuşuyordu.

"Diğerlerine de bakmalıyım, iyi bir ilk gün geçir, tatlım," dedi koluma nazikçe dokundu ve gitti.

Steven piyano çalmayı bırakmış, Madam Senetsky'nin kapıda olduğunu fark etmişti, hemen sandalyesinden kalkıp yanımıza gelmiş, nefesini omzumda hissedene kadar hiç anlamamıştım.

"Sana ne söylüyordu? Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Senin sıradışı bir yetenek olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten mi?"

"Ama ne olduğunu bilmediğini de söyledi."

"Neden herkes bunu söylüyor?"

"Belki de doğru olduğu için," dedim gitmeye hazırlanırken.

"Bir dakika bekle. Bir şey söyledi. Yüzün kızardı. Gördüm."

Ona cevap vermedim, arkamdan geldi.

"Bunu saklama. Kısık sesle bir şeyler konuşuyordunuz. Fark etmemiş gibi davrandım ama gördüm. Tamam mı? Ne söyledi? Hadi. Hepimizi ilgilendiren şeyleri saklamak doğru değil. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için, hatırlasana?"

"Bu hepimizi ilgilendiren bir şey değil. Bu çok özel bir şeydi," dedim sonunda.

"Oh" dedi ve konuya ilgisi azaldı. Omuz silkti. "Ben acıktım, öğle yemeğinde ne var bir bakalım."

Önden yürüyüp gitti. Ben Madam Senetsky ile yaptığım özel konuşmanın etkisiyle hâlâ titriyordum. Benim bakire olup olmadığımı nasıl anlayabilirdi bana bakanlar? Bunun sebebi ona kızını hatırlatmam mıydı? Öldüğü zaman kızı benimle aynı yaşta mıydı?

Rose'a baktığımda onun bakire olmadığını anla-

yamazdım ya da Cinnamon'un, sert bilmiş konuşma tarzına rağmen anlayamazdım.

Madam Senetsky haklı mıydı? Bakirelerin olaylara bakışları, hisleri, kavrayışları farklı mıydı? Ama vaatlerinde haklıydı bana göre. Öğretmenlerimizden daha çok ilgileniyordu özel hayatlarımızla. Annem bile benimle böyle bir konuşma yapmamıştı. Bunun hayata bakış açımı değiştireceğini, müziğimde değişiklik yapacağımı söylememişti. Şu andan itibaren Madam Senetsky ile ilgili önemli bir şey var, hayatım boyunca masumiyetimi kaybetmememi istemişti - bu konu ile ilgili yakın gelecekte planlarım olduğundan değil.

Ama gerçekten planlanarak yapılması gereken bir şey miydi? Okuduğum kitaplarda, sinemalarda gördüğüm bunun bir anlık olmasıydı. Eğer öyle olmazsa, heyecanını ve aşkını kaybederdi. Fizik kuralına benzeyen bir deney gibi. Okulda kızları bu konuda konuşurken duymuştum. Bazıları, sadece ne olduğunu görmek için denemişlerdi, kiminle olduğunu önemsemeden. Bir kadın olmak nasıl bir şeydi? Ben böyle düşünerek geri kafalılık mı yapıyordum? Diğerleri benimle alay ederler miydi? Ben nereye aittim? Belki de ben savaş sırasında, Cinnamon'un evinde yaşayan küçük bir kız olmalıydım.

İçimden bir ses, "Kızların senden bu kadar farklı olduğunu nereden biliyorsun?" dedi.

Tüm bu sorular, beynimde yuva yapan arılar gibi vızıldıyordu. Yapmam gerekene odaklanmam

gereken zamanda, bir tepede duruyormuşum ve düşünmemek için çabalıyormuşum gibi hissettim.

Öğle yemeğinden sonra, bir sonraki derse başlamadan önce bir saat vaktimiz vardı. Bu ders dil öğretmeni Bay Masters'la birlikteydi. Sonra hepimiz Bay Littleton ile ses egzersizi yapacaktık. Bayan Fairchild, bunun Madam Senetsky'nin felsefesi olduğunu ve hiçbirimizin bu tür alanlarda yeterince yetkin olmadığımızı, ancak bu tür çalışmaların özel alanlarımızda bize yardımcı olacağını anlattı.

Öğle yemeğinden sonra Rose, Cinnamon, Ice ve ben etrafta bir gezintiye çıktık. Steven odasına, Howard, bir atletin koşmadan önce pisti kontrol etmesi gibi tiyatro salonuna bakmaya gitti. Hepimiz onun kariyerini en çok düşünen kişi olduğunda hem fikir olduk.

Turkuvaz gökyüzü ve birkaç bulut ile birlikte çok güze! bir gündü. Hafif bir rüzgâr esti. Çimenler daha bu sabah kesilmişti, taze çimen kokusu etrafımızı sardı. Etrafımı saran bu hava evimi özletti bana. Bu gece Simon Amca'ma bir mektup yazmaya karar verdim. Ona, boyunca uzanan İsfendan ağaçlarını, ceviz ağaçlarını, taş bahçeleri, çeşmeleri anlatacağım. Burada yetişen ağaçları anlatacağım. Benim böyle güzel bir yerde yaşamam onu çok şaşırtacaktı.

Diğer kızlara "Madam Senetsky hepimizi görmeye geldi mi?" diye sordum.

Cinnamon, Movvard'ı dinlemek için durduğunu ve Shakespeare'in Julius Caesar'ından birkaç satır okumasını dinlediğini, ancak onlarla konuşmak için beklemediğini söyledi. İçe, Bay Littleton ile çalışırken, şarkısını dinlediğini söyledi.

"Bana bir otobüs bileti alıp eve gönderecekmış gibi baktı, ama başını salladı ve Bay Littleton ile konuşup bana öğreteceği çok şey olduğunu söyledi. Bay Littleton buna katıldı. Gözlerinde halif bir şiddetle insanların sen yokmuşsun gibi yanında konuşmaları gerçekten sinir bozucu," dedi.

Rose "Bana da Bay Demetrius ile çalışırken hareketlerimi övdü," dedi.

"Neden sordun?" diye sordu Cinnamon, şüpheli gözlerini yüzüne dikerek. "Sana özel olarak bir şey söyledi değil mi?"

"Evet."

"Peki? Ne? Bir fare yutmuş gibi görünüyorsun."

Cinnamon'a Madam Senetsky'nin bekâret hakkında ne söylediğini söylemek istemedim. Bir gece önceki itirafından pişmanlık duymasını istemedim.

Taş banklardan birinde durup oturduk. Hepsi etrafıma oturup ne söyleyeceğimi beklemeye başladı.

"Bu iyi ya da kötü bir şey olabilir!" dedi Rose. "Sana burayı terk etmeni söylemedi değil mi?"

Başımı salladım.

"Söylemen için ne yapmalıyız?" diye sordu Cinnamon. "Kurban bakire?"

Ona öyle sert bakmış olmalıyım ki, bir adım geri çekildi, kafası karışmışa benziyordu.

"Bunu neden söyledin?"

"Bu sadece bir deyim. Bilirsin, ilkel kabilelerde... Bakireler ve kurbanlar... Neden?"

"Bana benim bir bakire olduğumu söyledi. Bana bakınca bunu görmüş."

"Ne?"

"Bu çok şaşırtıcı," dedi İce. "Çoğu erkek bana bakıp tam tersini söyler."

"Bunu söylemesine sebep ne?" dedi Cinnamon hemen arkasından.

Başımı iki yana salladım.

"Bir sebebi olmalı."

"Ona kızını hatırlatıyormuşum."

"Kızı mı?" diye sordu Rose.

"Evet, çok genç ölen kızını."

"Bekâretini kaybetmeden ölen kızını," diye tamamladı Cinnamon.

"Bilmiyorum. Sadece..."

Rose sabırsızlıkla "Ne?" diye sordu.

"Yapabildiğin sürece bekâretini kaybetme."

Cinnamon ve Rose'a hızlı bir bakış attım. İkisi de bana merak ve şaşkınlıkla bakıyordu.

"Neden?" dedi Cinnamon sonunda.

Omuz silktim.

"Bunun bana emin bir görünüş verdiğini... Fransızca konuştu..."

"Savoir Faire?" diye sordu Rose.

"Hayır," dedi Cinnamon benim yerime "Bence tam tersi." Bir süre düşündü. "Je ne sais quoi?"

"Evet, bu."

"Sabit bir deyim, ama orada açıklanamaz" dedi Cinnamon. Bir an düşündü. Rose'a baktı. "Sanırım sen ve ben bozulmuş değerleriz ve ona göre özel değiliz."

"Onu demek istemedi," dedim hemen. "Onun için önemli olan bu değil. Zaten ona göre söylediğini anlamamıştım. Hâlâ anlamış değilim."

"ne yapmak istiyor? Her hafta saf olduğumu kontrol mü edecek?" diye sordu Cinnamon sert bir sesle.

"Bu kadın beni korkutuyor," dedi Ice. "Ona bakıp cinsel durumunu nasıl anlar?"

Cinnamon zorla güldü.

"Sevgili Honey, cinsel karmaşıklıklar yayıyor etrafa."

Bir süre bana baktı ve sordu, "Erkek arkadaşın seninle sevişmek isterse ne yapacaksın, ona bunun senin kariyerin için olumsuz olacağını mı söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum. Kafam çok karıştı."

"Birinini yaşama alanına saldırıdan bahset. Belki de kızı bunu tam bu sıralarda kaybetmişti. Belki

de biz bu okula çok geç geldik," diyerek aklını karıştırdı hepimizin.

Herkes bir an için kendi düşünceleriyle başbaşa kaldı.

Sonra Ice başını çevirdi ve "Şuna bakın" dedi.

"ne?" dedi Cinnamon. Madam Senetsky'nin söylediğini açıkladığım için pişman olmuştum.

Ice malikânenin arka tarafına doğru başını salladı. Oturduğumuz yerden görebiliyorduk.

"He?" diye sordu Rose, gözlerini kısarak. Güneş ışığı, camlardan yansyordu.

Ice "O kapı. Demirli hapishane kapısını andırıyor" dedi.

"Evet öyle," dedi Cinnamon. "Hadi daha yakından bakalım."

Çimlerin üzerinden yürümeye başladı, Rose ve Ice onu takip ettiler, ben de yerimden kalktım. Yaklaştıkça kalın demirleri olan bir kapı olduğunu gördük. Pencereelerde de parmaklıklar vardı.

"Sadece güvenlik için," dedi Rose.

"neden?" Cinnamon etrafında döndü. "Şuraya bir bak, yüksek duvarlar, kamera sistemi ve alarmlar. Burası bir soyguncunun hayali değil."

"Bu kapı arka tarafa açılıyor," dedi Ice.

Rose "Bence Bayan Fairchild, malikânenin arka tarafına geçmemizin yasak olduğunu söylerken abartmıyordu," dedi.

Cinnamon "De yapacağımızı düşünüyor olabilir, buraya gelip, demir parmaklıklara mı bakacağız?" diye sordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye bir ses duyduk, arkamızı döndüğümüzde kısa boylu, şişman, kıvrık koyu renkli saçları olan bir bahçıvan gördük. Tişörtünün kolları, pazılı kollarına yapışmıştı, elindeki kırpma makasını bize doğru tutuyordu. Yüzü koyu renkliydi, tıraşsız yanakları ve çenesiyle daha da koyu görünüyordu. İçgüdüsel olarak, ellerim göğsümde bir adım geri çekildim. Ice ve Rose da aynı şeyi yaptılar ama Cinnamon cesaretini koruyordu, üstelik adama yaklaştı.

"Sadece kapıdaki çekici parmaklıklara bakıyoruz," diye açıkladı Cinnamon. "Biz burada öğreniyoruz."

"O tarafa gidemezsiniz," dedi.

"Biliyoruz," dedi Rose. "Bunu yapmayacağız zaten."

"İsteseniz bile yapamazsınız," diye devam etti yaklaşarak. Sadece parmaklıklar değil. Kapıda sıkıca kapalı."

Rose ona "Neden biri böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu. "Bunlar alarmlı değil mi?"

Başını iki yana salladı adam.

"Ben soru sormam. Bana ne söyleniyorsa onu yaparım."

Cinnamon bir dedektif edasıyla "Ne zamandan beri bu şekilde?" diye sordu.

"İki yıldan biraz fazla sanırım," diye cevap verdi adam. Adamın bu şekilde sorguya çekilmekten hoşlanmadığı belliydi ama Cinnamon ısrar ediyordu.

Aslında apaçık olan sebebi söyleyerek, bu konuşmayı sona erdirmek için "Bu kimsenin özel konuta geçmemesi için yapılmış," dedim.

"Hey!" Çimenlikten bize doğru gelen Steven'i gördük. "Bayan Fairchild sizi arıyor. Hafta sonu programı ile ilgili açıklamalar yapacak. Beni sizi bulmam için gönderdi."

Cinnamon bana dönerek "Dikkatli ol," dedi. Başını parmaklıklı kapıya doğru sallayarak "Sana bir iffet kemeri takmakla sorumlu olabilir. Öyle görünüyor," diye ekledi. "Bu onun yapabileceği bir şey."

Bahçıvan bize anlamsız bir bakış attı, sonra şaşkınlıkla yürüyüp gitti.

Rose ve Ice bana baktı, sonra hepimiz, Steven'in arkasından yürümeye başladık. Demir kapıya dönüp bakan sadece bendim, "Evin bu tarafını bu kadar korunmaya muhtaç yapan neydi?"

Bay Masters ile olan dersimiz beklediğim kadar sıkıcı geçmedi. Neşeli bir adamdı, bizim küçük dil farklarımızdan bahsederek dersi neşelendiriyordu. Bunu arkadaşça ve hoş bir şekilde yapıyordu, böylece hiç kimse utanmıyor, üzülüyordu. Daha yavaş ve sözcükleri gevelemeden konuşmamız daha

etkili olurmuş. Bir sonraki hafta programda hepimizle birebir dersi vardı.

Ses dersimiz de benzer şekilde geçti. Bay Littleton'un anlamamızı istediği şey, sesin bir enstrümanla ve tek başına ne gibi farklılıklar gösterdiğiydi. Gösterim, nefes telalluzu ile birleşince, bizi daha etkin kılıyordu. Bu gerçekten faydalı oldu. Bizze tam anlamıyla bir sanat eğitimi vermek gerçekten sabır ve çok çalışma gerektiriyordu.

Bize denge, zarafet ve birlikte hareket kabiliyeti kazandırmayı hedefleyen dans dersi fiziksel egzersiz dersi gibiydi. Bu ilk ders sadece bir tanışma ve alıştırmaydı, bir dahaki ders hepimiz uygun kıyafetler giyecektik. Bize ders kıyafetleri ve ayakkabıları bulmak Bayan Fairchild'in göreviydi. Hepimiz Steven da dahil onun üzerine yapışan kıyafetlerine çok güldük, özellikle de kürdan gibi bacaklarına.

Dans dersinden sonra biraz boş vaktimizin olacağını düşünmüştük. Ama Bayan Fairchild, aşçılık eğitiminin akşam yemeği ile başlayacağını söyledi. Bu yüzden bize yarım saat önce akşam yemeği yememizi söyledi. Madam Senetsky, zaman zaman farklı mutfaklardan, New York'un ünlü şeflerini bize özel ders vermeleri için davet ediyordu, Cordon Bleu, Szechuan ve Yunan mutfakları sadece birkaçıydı. Daha önce sadece ismini duyduğum birçok tadı keşfedecektim, Kiev tavuğu, Wellington sığırti.

Bu ilk akşamımızda, İspanyol yemekleri konusunda uzman bir şefimiz vardı. Madam Senetsky, dünya tatları derslerinin turistik rehber gibi olacağını açıkladı. Konuşmacılar sadece yemek konusunda konuşmayacaklar, o ülkelerin kültüründen de bahsedeceklerdi.

Bize Senor de Marco'yu tanıştırdı. New York aşçılık okulunda eğitimeydi. Sangria denilen şekerli su ve şaraptan yapılan içkilerle dolu kadchlerimiz önümüzde onu dinledik. Konferans verir gibi İspanyolların barlarda nasıl davrandığını anlattı.

"İspanya'daki küçük kasabalarda, kahve içilebilecek tek yer barlardı. Diğerlerinde, dondurma satan barlar şehir merkezinde olur." Daha sonra hepimizin hoşuna giden bir konuya geldik. Bize Papaları ve kapkacaklardaki farklılıkları anlattı.

Balıklı paella, Rus salatası, tavuk kanadı, mide ya da soslu kalp, İspanyol tortillası, hepsi sangıla ile birlikte.

Steven içtikçe daha komik oluyordu.

Akşam sona ermeden önce, "Tüm bunlar eğitiminizin bir parçası mı? Belki daha sonra nasıl düş alacağımız konusunda da ders alınız!" diye bağırıldı.

Cinnamon "Belki sen likörünü nasıl tutman gerektiği konusunda ders almalısın Steven," dedi ve herkes güldü.

Daha sonra o gece oturdum ve Simon Amca'ya ilk mektubumu yazdım. Onun, buradaki bitkiler ve bahçe düzeninden çok etkileneceğini düşündüm,

onu ne kadar özlediğimi de yazdım, annem ve babamı da. O gece annem aradı.

"Seni aramak istedim tatlım," diye açıkladı, "Baban seni aramamam gerektiğini söyledi ama ben dayanamadım. Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim ve her şeyi anlattım, yemekleri, diğer öğrencileri. Yarım saate yakın bir süre konuştuk. "Bu telefon konuşması pahalıya mal olacak," dedim.

"Önemli değil," dedi annem. "Canın ne zaman isterse ya da ihtiyacın olursa, sakın bizi aramaktan çekinme, Honey. Söz ver bana tamam mı?"

"Tamam anne," dedim.

Sonunda babamı verdi.

"Koca çiftlikte hayat nasıl geçiyor?" diye şaka yaptı bana.

Ona arka kapıdaki ve pencerelerdeki demirleri anlatmak istedim ama yapmadım. Onları kuşkuya düşürecek ve beni merak etmelerini sağlayacak bir tek kelime bile etmemeye dikkat ettim. Aslında endişelenecek bir durum da yoktu. Eminim mantıklı bir açıklaması vardı.

Bunlar yerine, çiftlik ile ilgili sorular sordum ona. Mısır tarlası, satış yeri ve yeni makinesinden büyük mutlulukla bahsediyordu.

"Sonunda büyükbabanın eski tohum makinesini attım," dedi. "Yenisini aldım. Mezarında kemikleri sızlıyordun"

Bu düşünce bana çok komik geldi, güldüm.

"İyi vakit geçir Honey ve bizim gurur duymamızı sağla. Seni seviyorum," dedi.

Gözlerim yaşla doldu. Ben de onu çok sevdiğimi söyledim ve kapattık. Belki de babam, annemin bana telefon etmesini engellemekte haklıydı. Onların sesini duymak evime bağlılığı, içimdeki o yanımı artırdı. Evimi ve Chandler'ı düşünmemeye çalışıyordum. Şimdiye kadar beni hiç aramadı ya da bana hiç yazmadı.

Bilgisayarımı açtığımda, çok heyecanlandım. Bir mesajım vardı. Chandler'dan; Boston Üniversitesi'ne yerleşmesini, oda arkadaşını, derslerini, piyano öğretmenini anlatmıştı ve son paragrafla beni ne kadar özlediğini ve New York'a beni ziyarete geleceği vakti iple çektiğini yazmıştı.

Ona cevap verdim, onun yazdığı gibi, okulumu, derslerimi ve diğer öğrencileri anlattım, ama ben daha çok onu ne kadar özlediğimden, birlikte geçirdiğimiz vakitlerden bahsettim, özellikle de çiftlikteki gölün orada geçirdiğimiz vakitlerden.

Kalbim ping-pong masası gibi atıyordu. O kadar duygu yoğunluğu içindeydim ki, bir saat içinde ağlamış, gülmüş, kahkaha atmıştım. Yatmaya hazırlandım. Pijamalarımı giyip, banyodan çıkınca, kapıda Cinnamon'la karşılaştım. Sabahlık ve terlik giymişti, kötü görünüyordu.

"Ne oldu?" dedim bir anlık şaşkınlıktan sonra. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim, ama buraya kimseye hissettirmeden gelmem gerekiyordu."

"neden?"

"Rose'un odasına gitmeliyiz şimdi," dedi kısık sesle "Sabahlığımı giy hemen."

Dolabımdan sabahlığımı aldım ve hemen üzerime giydim.

"Ne oldu?"

"Pencerede başka bir gölge vardı," diye cevap verdi.

"Oh."

"Sadece bu kez. Yangın merdiveninde bir şey bıraktı".

"Ne?"

"Hadi İçe çoktan gitti" dedi ve kapımı açtı.

Ev çok sessiz, ışıklar kısıktı. Steven ve Howard'ın kapıları kapalıydı, dışarıda kimse yoktu.

Rose'un odasına girdik, Cinnamon hemen arkamızdan kapıyı kapattı. Rose yatağındaydı, ağlıyordu, Ice onun yanında oturmuş teselli etmeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Yatağa yaklaştım. Ice, yangın merdiveninin yanındaki sandalyeyi işaret etti başıyla. Orada bir fular vardı. Cinnamon aldı ve başımı salladı.

"Bunu hatırladın mı?" diye sordu.

Rose ve Ice gözlerini dikmiş cevabımı bekliyorlardı. Tanıdık geliyordu.

"Bu birinin fuları değil mi?"

"Bu bir fular," diye açıkladı Cinnamon.

"Fular?"

"Edmond Senetsky kravat yerine fular takıyor," diye açıkladı Cinnamon. "Rose orada birinin olduğunu hissedince, hemen pencereye gitmiş ve bunu görmüş. Bana geldi, onu alıp buraya getirdim."

Küçük bir buz topu düştü boğazımdan aşağıya. Başımı Rose'a çevirdim, yeniden ağlamaya başladı.

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor ki," dedi Ice yavaşça,

"Bay Senetsky yangın merdivenindeydi, Rose'u gözetliyordu, giyinirken soyunurken, her şeyi gördü."

Başımı salladım.

"Olamaz," dedim. "Bunu yapabilir mi?"

"Kendimi çok kötü hissediyorum," diye haykırdı Rose. "Bir yıl, önce," dedi, yutkunduktan sonra, "Bir güzellik yarışmasına katılmıştım. Babamın patronu bana sponsor olacaktı. Bay Kruepar ile tanışmaya gittim, yaklaşık kırk yaşlarında bir adamdı. İlk defa birisi bana bir malmışım gibi bakıyordu; bir arabaya bakar gibi. Bana güzel tampon demişti," dedi yüzünde derin bir hüznle.

"Ondan sonra yarışma boyunca hep gözlerini üzerimde hissettim. Daha sonra bana bikini giyip onun reklamını yapmamı teklif etmişti. Bunu yapan adamlar kendini şey gibi hissetmeni sağlıyor-

lar... Gözleriyle soyar gibi/' dedi. Şimdi hissettiğim de bu. Saatlerce sıcak düşün altında kalmak istiyorum.

"Haklı," dedi Ice.

Simon Amca'nın penceresinin altında oturup beni keman çalarken izlediğini söylemediğime çok memnun oldum. Bundan kötü bir anlam çıkarabilirlerdi.

Ama Rose'un nasıl hissettiğini anladım. Kimse böyle bir duruma düşmek istemezdi, hem de böyle önemli ve kültürlü biri tarafından.

"Howard haklı olmalı," dedi Rose. "Bana karşı aynı bir ilgisi var."

"Belki de bu sonuca çok çabuk vardık," dedim. "Başka bir pencereden buraya düşmüş olabilir."

"Onun kullandığı parfümün kokusunu hissettim," dedi Kose. "Bu onun eminim."

Fulanı bana uzattı, kokladım. Aynı koku yoktu üzerinde.

"Bu onun değil demiyorum. Olabilir elbette. Bunun orada olmasıyla ilgili başka bir açıklama olabilir. O burada yaşamıyor. Bunu yapmak için buraya gelmesi biraz tuhaf olur."

"Bu doğru," dedi Cinnamon tedbirli bir şekilde.

"Pekâlâ, ne yapacağız?" diye sordu Ice. "Gidip Madam Senetsky'ye haber versek mi?"

Uzun süre kimse cevap vermedi.

"Eğer bu olayın farklı bir açıklaması varsa, orta-

lığı karıştırmamızdan hoşlanmayacaktır," dedim. "Özellikle de Edmond Senetsky bundan hiç hoşlanmaz."

"Toney haklı," dedi Cinnamon. "Öncelikle bundan tam olarak emin olmalıyız."

"Çocuklara söylemeli miyiz?" diye sordu Rose.

Cinnamon hemen "Hayır," dedi. "Bunu bizim uydurduğumuzu düşünürler. Howard, bize hiç kulak asmadan hemen Madam Senetsky'e söyler: Ayrıca bu konuda çok sevimli olacaklarını, zannetmiyorum."

"Belki de bunu onlardan biri yapıyor," diye sesli düşündüm.

"Bu fulanı açıklamıyor," dedi Rose. "Onlardan biri olduğunu umarım."

Yeniden hepimiz derin düşüncelere daldık.

Cinnamon, fulanı yaklaştırarak "Pekâlâ," dedi. Yatağın yanında toplandık hepimiz.

"Eğer bu konudan kimseye bahsetmezsek, bunu yapan geri gelecektir."

"Onun geri gelmesini istemiyorum," diye inledi Rose.

"Bir dakika. Benim bir fikrim var. Yarın akşam, biz üçümüz buraya gelip, pencerenin altında kamp kuracağız. Yangın merdivenine biri gelirse biz burada olacağız."

"Ya o uyumadan gelmezse?" diye sordu Ice.

Cinnamon soğukkanlılıkla "Onun ilgilendiği, Rose'un soyunup giyinmesi, Ice," dedi.

"Sadece sordum," dedi Ice.

"Bunu deneyelim ve ne olacağını görelim," dedi Cinnamon. "Tamam mı?"

Kimse konuşmadı.

"Tamam mı?"

"Tamam," dedi Ice.

Başımı salladım.

"Bu sadece sen değilsin, unutma," dedi Cinnamon Rose'a. "Honey de onu penceresinde gördü."

"Senin düşündüğün bu muydu?" diye sordum.

"Kızım, sen çok safsın," diye cevap verdi. "Eğer sen de birini görürsen bu Rose'un birini görmesiy-le aynı, değil mi?"

Saflığım hakkında söylediği sözlere sitem ederek "Akşam yemeğinde bunu size hatırlattığımda neden böyle bir olasılıktan bahsetmediniz?" diye sordum.

"Ben düşündüm ki...bunlar ruhlar olabilir," dedi Cinnamon.

"Bence de," dedi Ice.

Bir süre birbirlerine baktılar ve dayanamayıp bir kahkaha patlattılar.

"Ruhlar," dedi Cinnamon. "Fular takan ruhlar."

Rose "Şimdi bunu ne yapacağız?" diye sordu.

Bunu kanıt olarak sakla, sen ne düşünüyorsun."

Rose, fuları hastalık saçan bir şeymiş gibi ken-

deşinden uzaklaştırarak "Onu odamda istemiyorum," dedi.

Cinnamon baktı ve omuz silkti.

"Bana göre sorun değil. Eğer başka biri saklamak için ısrar etmiyorsa ben onu odamda saklarım," dedi bana ve Ice'a. İkimizde almak istemedik. "Sanırım yok," dedi ve aldı.

"Hadi şimdi uyuyalım."

Rose "Ya bu gece fuları almak için geri gelirse?" diye sordu. Bunun onu korkuttuğu anlaşılıyordu.

Cinnamon "Eğer bir ses duyarsan, Rose, beni uyandır," dedi.

Ice "Hepimizi kaldırabilirsin," dedi.

Pencereye baktım. Hafif bir ışık süzülüyordu ve orada birinin olduğunu görmeme yetti.

"Hiç kimse olmayacak bu gece," dedim fısıltıyla. Bu dua etmek gibiydi.

Ice pencerenin kenarına gitti ve orada biraz bekledi.

Cinnamon ona doğru birkaç adım atarak "Parlayan ne?" diye sordu.

"Sanırım aşağıdaki pencerelerden yansıyor."

Sanırım konuştuklarımız duyulmuştu, ışık söndü.

Pencerenin dışındaki dünya kapkaranlık oldu.

Perde kapanmış gibi.

Rose'un dudaklarından yüksek sesli bir nefes duyuldu.

Yoksa benden mi geliyordu?

JL-JİR KİRESİNDE, gerçeği anlatan ünlü bir kısa hikâyede okuduğum bir sözü hatırladım. "Zor avlanan geyik." Tığır uyku 'Zor avlanan geyik' olacaksa o bu gece olmalıydı. Odama girdim, kapıya yaslandım, ama Cinnamon, Ice ya da Rose'un gelip beni çağıracaklarını düşünmeden edemiyordum. Uykuda gözlerim birden açıldığı zaman, hemen pencereye bakıyordum. Karanlık, küçük oyunlar oynuyordu, bir siluet görüyor gibi oluyordum ama sonra hemen kayboluyordu.

Steven, ev hakkında çok doğru söylemişti. Sağlam bir yapıydı, sesler, gözlerimi kapattığımda Ohio'daki evimdeymişim gibi hissettiriyordu. Rüzgâr estiği zaman baykuşlar susuyor, dallar çatırdamıyordu. Geceleri bu ev sabah ışıkları yanana kadar öyle kalan sıkılmış bir yumruğa benziyordu.

Yine de sessizlik iyiye işaret değildi. Çocukluk

korkularına geri dönmemi sağlamıştı, nefes nefese kalmıştım. Saatlerce, yatakta dönüp durdum, yastığımla kavga ettim. Her defasında, saatime bakıyor, ne kadar geç olduğunu görünce paniğe kapılıyordum. Bu gece uyuyamadığım için, yarın ke-man dersinde yanlış yapıp duracaktım.

Bir kere tam uykuya dalmıştım ya da dalmamıştım. Koridorda ayak sesleri duydum, kapımın açılmasını bekleyerek, başımı yastığımdan kaldırdım. Ama ayak sesleri, kapıma gelmekten vazgeçti ve merdivenlerden indi, sesler koridorda yankılandı ve sonra tekrar sessizlik oldu. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve sadece güzel şeyler düşünmeye çalıştım. Evimdeki küçük gölü, Chandler'ı, gülüşünü, kahkahasını, birbirimize söylediğimiz güzel sözleri düşündüm, böylece daha rahat uyuyabilirdim.

Sonunda uyumuşum, ama bu bayılma gibiydi. Güneş ışıkları odaya girince, sanki kendilerini hatırlatmak ister gibi yatağıma kadar geldiler. Bunun gerçek olduğunu biliyordum, çünkü kalktığımda planladığımdan yarım saat geç olduğunu fark ettim. Bay Bergman'a erken dersler için söz vermiştim. Erken kalkmamla her zaman övünmüştür. Şimdi benim hakkımda ne düşünecekti?

Hemen yatağımdan kalkıp üzerimdekileri çıkardım, banyomu yaptım ve giyindim, sabah hazırlığını yapmak için her zamankinin yarısı kadar zaman harcadım. Merdivenlerden uçarak indim aşağı.

Kahvaltıya hiç kimse inmemişti. Bayan Churchill haricinde, etrafta hizmetkârlar bile yoktu. Ben kahvaltımı bitirmeden kızlar ve Howard yemek odasına girmeye başladılar. Tüm kızların gözlerindeki uyku dolu bakışları görebiliyordum, biraz dinlenmeye ihtiyacı olan tek ben değildim.

Kahvaltı salonuna en son gelen Steven uyurgezer gibiydi, bugün biz de öyleydik aslında Howard'ın kuşkucu bakışları dikkatimi çekti. Bize bakıp duruyor, olta atar gibi sorular soruyordu, "Dün gece koridorda sesler duyan var mı?"

Rose, cevapları duymak için Cinnamon'a bakıp duruyordu. Sonunda, Howard ağzındaki baklayı çıkardı ve bizim neden ayakta olduğumuzu sordu.

Cinnamon "Kim bizim dün gece ayakta olduğumuzu söyledi, Howard?" diye sordu.

"Suç ortağı suikastçılara benziyorsunuz. Cesar'ı tahttan indirmeye çalışan konsey üyeleri gibi."

Ice soğukkanlılıkla gülümseyerek "Belki de bu sensin?" dedi.

"Çok komik. Neyiniz var kızlar? Ben ne kaçırıyorum? Bu sessizlik bir şeyler söylüyor."

Cinnamon "Dün gece eski erkek arkadaşlarımız hakkında konuştuk, geç saatlere kadar oturduk," diye cevap verdi. "Ve hiçbiri sizinle karşılaşmaz."

Steven kahkahalarla güldü, Howard zorla gülümsedi ve başını salladı.

"Tamam," dedi Howard. "Kızlara ait sorunlarınız size kalsın. Onlar umurumda değil."

Ice "İzin verdiğin için teşekkür ederiz," dedi. Çok fazla konuşmuyordu ama konuştuğu zaman ismi gibi etrafı donduruyordu.

Howard Ice'a baktı ve sonra hemen kahvaltısına geri döndü. Cinnamon'un yaptığı gibi ona iğneliyici sözler söylemedi.

"Benim, erkenden dersim var," dedim. Kendi tabaklarımı kaldırdım.

Steven arkamdan "Onu benim için de yağla, olur mu?" diye bağırdı.

Aslında, bu sabah umduğumdan çok daha keyifli geçti. Parmaklarımı, kemanımın üzerine koyup çalmaya başladığımda her şey değişti sanki. Bay Bergman'dan çok hoş övgü sözleri hak edecek kadar iyi çaldım. Bu kemanın telleri arasına saklanmışım sanki.

"Madam Senetsky genç yetenekleri bulup çıkarma konusunda ödüllendirilmiş biri," dedi. Başlangıç seviyesinden başladık çalmaya, ama Bay Bergman performansımı beğendiği için, her seviyeyi hızla geçtik.

"Teşekkür ederim," dedim, ama o dosya sayfalarına gömülmüş, sanki teşekkürler onun için sıradan şeylermiş gibi beni duymazdan geldi.

"Yarın aynı saatte devam edeceğiz," diyerek, çıkmama izin verdi.

Dışarı çıkarken Steven ile karşılaştım.

Steven fısıldayarak "O nasıl?" diye sordu.

"Aç bir kaplan gibi," dedim. "Her şeyi yırtıp atıyor."

"Ha?"

Bir kahkaha attım ve yürümeye devam ettim

Derslerimizin arasındaki vakitte, Simon Amca'ya yazdığım mektubu postaladım, odamı temizledim ve topladım. Bunları yaparken dışarıda ayak sesleri duydum ve dinlemek için durdum. Metalik kapıların açılıp kapanırken, çıkardığı sürtünme seslerini duyuyordum. Gıcırta sesleri geliyordu. Howard ve Cinnamon, Bay Marlowe ile drama sınıfında olmalıydı. Ice ses dersindeydi. Rose dans sınıfındaydı ve Steven'in nerede olduğunu biliyordum. Bayan Ivers çamaşırhanede ve Bayan Churchwell mutfaktaydı. Madam Senetsky ve Bayan Fairchild, ofiste konuşuyorlardı, onları merdivenleri çıkarken görmüştüm.

Babam, "Merak, bir balık için kancanın ucunda sallanan solucan gibidir" derdi, "İnsanı karmaşa içine sokar ama direnmesi zordur."

Saatime baktım, hâlâ biraz daha vaktim vardı, üçüncü kata çıkan merdivenlere gittim. Orada sadece kostüm odası olduğunu biliyordum. Daha görmemiştim, durup merdivenlerden gelen sesi dinledim, ama hiçbir şey duyamadım. Yavaş yavaş yukarı çıktım.

Üçüncü kat, bizim yaşadığımız ve çalıştığımız evin geri kalanından çok farklıydı. Holün ortasında pek de kuvvetli olmayan bir lamba vardı. Etrafta hafif gölgeler veren zayıf bir ışık yayıyordu.

Görünüşe göre burada sadece bir oda vardı. Kapıda durdum, tekrar içeriyi dinledim ve kapıyı açtım. Koridordan süzülen ince ışık, odada önüme dizîlerce kostümü seriverdi. Hemen kapının yanından başlıyor ve odanın sonuna kadar uzanıyordu. Sağ tarafta bir elektrik düğmesi buldum. Işık odayı aydınlattı. Sol tarafta kostümlerin üstündeki rafta şapkalar ve başlıklar vardı. Sağ tarafta aynı şekilde, kılıçlar, bıçaklar... Onları buraya geldiğim ilk gün, Cinnamon ve Howard'ın elinde görmüştüm. Üzeri sahte mücevherlerle süslenmiş birçok araç gereç vardı. Aşağıda çiftlerce ayakkabı, bot terlik bulunuyordu. Hint makoseni bile.

Oda tozlu görünüyordu. Adım attığımda eşyaların raflardan kalkıp yer değiştireceğini düşündüm. Odanın kokusu, yıllardır açılmamış bir odayı andırıyordu. Elbette, öyle olmadığını biliyordum.

Eğer burası, bu kattaki tek oda ise o sesleri kim çıkarıyordu? Kim yürüyordu? Kimsenin aşağı indiğini duymamıştım.

Odanın arka tarafında, kostüm almak için gelen biri olabileceğini umut ederek "Merhaba?" diye bağırdım. Sağdan dolaplar arasındaki yolu takip ettim, kostümler yüzyıllarına ve stillerine göre ayrılmıştı. İlk çağdan 20. yüzyıla kadar karşı tarafta da askılar aynı şekilde sıralanmıştı.

Odanın arka tarafına kadar yürüdüm, tekrar kapıya dönmek için yöneldiğimde. *Rüzgâr Gibi Geçti* filminde Scarlett O'Hara'nın giydiklerine benzer kadın elbiselerinin arkasında bir kapı gördüm.

Bu kapı nereye açılıyordu? Anahtar deliğinde bir anahtar vardı. Neden buraya gizlenmiş olabilirdi? Elbiseleri kenara ittim ve tokmağı tutarak anahtarı çevirdim. Döndü, ama kapı başka bir kapıya açıldı. Çok tuhaf, kulağımı kapıya dayadım ve dinledim. Sanırım birinin mandolin eşliğinde şarkı söylediğini duyabildim. Bu sesi iyi biliyordum. Mandolin olmalıydı.

"Burada kim var?" diye bir ses duydum. Arkamı döndüğümde, Laura Fairchild ile karşılaştım. Kapının önünde kabarmış bir hindi gibi görünüyordu, çenesi titriyor, gözleri ölkeyle bakıyordu.

Olabildiğim kadar sessiz, kapıyı kapattım, tekrar kilitledim ve kostüm odasına dolapların arasına çekildim.

"Honey? Burada ne yapıyorsun?" dedi soğukkanlılıkla.

"Sadece merak ettim," dedim. "Kostümleri duymuştum ve gelip onlara bakmak istedim."

"Howard ve Cinnamon'a buraya girmenin yasak olduğunu söylemiştim, buna rağmen sana kostümleri mi anlattılar. Buraya çıkma izniniz yok."

"Üzgünüm," dedim. "Hiçbir şeye dokunmadım."

Dudaklarını sıkı ve bana şüpheyle baktı, hiçbir şeyin yerinden oynamadığını görünce bir şey söylemedi.

"Bu kata çıkman için hiçbir sebep yok," diye uyardı beni.

"Odamda otururken, buradan bazı sesler duydum ve diğerlerinden biri olabilir diye düşündüm." Arkadaşlarımdan birinin burada olamayacağını biliyordum, ama bana öyle suçlayıcı gözlerle baktı ki, merak etmemden daha iyi bir açıklama yapmak zorunluluğu hissettim.

"Senin ders vaktin gelmedi mi?" diye sordu. Daha çok bir emire benziyordu bu soru.

"Evet,"

"Öyle ise gitsen iyi olur."

Ben dışarı çıktım, o da içeri girdi. Kapının önünde duraksadım. Ne yapıyordu? Gerçekten bir şey alıp almadığını mı kontrol ediyordu? Kim buradan bir şey alıp odasında saklamak ister ki? Ve ben neden buradan bir şey alacaktım?

Kapının önünden ayrılamadım. Neyi kontrol ettiğini izledim. Beni çok şaşırttı, benim yaptığım gibi elbiseleri kaldırdı ve kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Ensesinde bakışlarını hissetmiş gibi bir anda arkasını döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı bana.

"Hiçbir şey," dedim ve hızla merdivenleri inmeye başladım.

O kapı nereye açılıyor olabilirdi? İçeride biri gerçekten şarkı söylüyor muydu? Merak gerçekten kancanın ucundaki solucandı. Ve meraklı balığın başına gelenler gibi, bu iş benim de başımı belaya sokabilirdi. Bay Masters ile yaptığımız konuşma dersinde hepimiz James Joyce'un Ulysses'inden birkaç paragraf okuduk. Sonra, Cinnamon'u bulup ne duyduğumu ve ne yaptığımı anlattım.

"Howard ve ben oraya gittiğimizde ben öyle bir şey görmedim," dedi. "Ama ben odanın sonuna kadar gitmedim ve kapının önünde asılı olan kostümlerle ilgilenmemiş olabilirim. Howard ve ben çok etkilenmiştik. Sevgili, Bayan Fairchild, Howard'a, oraya gitmenin yasak olduğunu söylemiş ama biz çok merak ettik. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama bu kadarını değil. Oradan ayak sesleri ve şarkı nağmeleri duydun demek?"

"Evet, eminim," dedim. "Elbette, biri müzik dinliyor da olabilir."

Ice yanımıza geldiğinde "Bundan emin misin?" diye sordu.

Olanları ona açıkça anlattım. Şaşırmış görünmüyordu.

"Dün gece ben yukarıdan birini duydum," dedi. "Ya da duyduğumu sandım, ama kimsenin şarkı söylediğini ya da müzik çaldığını duymadım."

"Ben de daha önce duymamıştım," dedim.

Cinnamon "Ice'ın odası tam olarak kostüm odasının altında," dedi.

"Ayak sesleri duyduğuma eminim, ama kostüm odasında kimse yoktu," dedim.

"İkinci kapıyı açmayı denedin mi?" diye sordu Cinnamon.

"Zamanım yoktu. Bayan Fairchild hayalet gibi belirdi kapıda. Hemen kapıyı kilitledim birinci kapıyı."

Ice bir ah, çekti.

"Umarım bu Howard'ın söylediği Bay Senetsky'nin hayaleti değildir," dedi.

Cinnamon düşünceli görünüyordu. Rose, Steven ile birlikte bize doğru geliyordu.

"Rose'a şimdilik bir şey söyleme. Dün geceki zaten onu çok etkiledi."

Ice ve ben de buna katıldık ve ses dersine girdik. Bay Littleton, Ice başkanlığında bizi bir koro ya çevirmeyi planlamıştı. Onun solo sesini duyacağımız için hepimiz çok heyecanlıydık, özellikle de Howard.

Daha sonra dans dersinde, dans kostümlerimizi giyince, Steven, Howard'dan bir sürü alay işitti. Ona Kürdan Bacak diye isim taktı. Bay Demetrius, Rose'u bizim egzersizlerimiz için asistan olarak seçti. Rose'un çekici bir vücudu vardı, dengeli bir zarafetle hareket ediyordu, onu izlemek ve yaptığı hareketleri denemek heyecan vericiydi. Vücudu lastik gibiydi, oradan oraya zıplıyor, salonda bir köşeden bir köşeye süzülüyordu.

Dans stüdyosunda, çalışırken, Cinnamon, kolu- ma dokundu ve başıyla, kapıyı işaret etti.

Orada, bizi bir süredir izlediği anlaşılan Edmond Senetsky'yi gördüm. Rose bize bakınca nereye baktığımızı gördü. Bir anda moralinin bozulduğu açıktı. Bir saniye sonra gitmişti. Bize baktı ve sonra Howard'a döndü, Howard'ın yüzünde büyük şişman Cheshire kedisine benzer sinsi bir gülümseme geçti.

"Hepiniz onu gördünüz mü?" diye sordu Rose, dersten çıkar çıkmaz. "Belki de atkısını almak için geri geldi."

Cinnamon "Gündüz vakti, değil," diye hatırlatmak istedi. "Orada görülebileceğini düşünür herhalde. Yakalanırsa hiçbir açıklaması olamaz."

Howard Rockwell "Birimizin bir hayranı var," diye şarkı söyleyerek yanımızdan geçti. Göz süzdü ve gülümsedi.

Cinnamon arkasından "Kes şunu Howard," dedi.

Ice, arkasından, duvarları bile delebilecek keskin bakışlarıyla "Hiç kuşku yok, Howard, dün gece ne gördüğümüzü ve planladıklarımızı duydu, bize büyük sorun çıkarabilir," dedi.

Cinnamon "Ona aldırma," dedi. "Planımızı bu gece uygulayacağız."

Dersler bittikten sonra hepimiz yemek için dış almak ve dinlenmek üzere odalarımıza çekildik. Bu gece, Fransız yemekleri yiyeceğiz ve şarapları hak-

kında konuşacağız. Bayan Fairchild, Madam Senetsky'nin bu gece bizi izleyeceğini söyledi.

"Fransız yemeği onun favorisidir," diye eklemiştir. "Herkes çok iyi görünmeli ve doğru davranmalı."

Duşumu aldıktan sonra biraz dinlenmek için uzandığımda, uykuya dalmışım. Silkinmekten, dönüp durmaktan bıkmıştım ve şimdi heyecanlı bir günün ardından yorgun düşmüştüm. Me yazık ki, o kadar derin uyumuşum ki, diğerlerinin odamın önünde gülüşüp, gürültü yapmalarına uyanmamışım bile. Kapıyı açıp içeri girdiklerini hiç fark etmedim. Yanıma gelip beni sarsınca uyandım.

"Neee?.."

Yatağımın kenarında, giyinmiş ve yemeğe hazır bekleyen üçüne baktım.

"Oh, hayır!" diye bağırdım, kalktım. "Saat kaç?"

Cinnamon, üzgün bir sesle, başıyla saati işaret ederek "Sadece on dakikan var," dedi.

"Me yapacağım?"

Rose "Hemen üzerine bir şeyler geçir," dedi.

Yataktan uçar gibi kalktım hemen dolabın önüne fırladım. Herkes yardım etmek için bir şeyler yaptı... Rose, ayakkabılarımı buldu, Ice, ben kıyafetlerimi giyerken saçlarımı taradı. Cinnamon, ıslak bir havlu getirip, uykulu suratımı düzeltmeye çalıştı. Makyaj olarak sadece hafif bir ruj sürmeye iznimiz vardı, ağızımın kenarına bulaştırdığımı fark

etmemişim. Kızlar geç kalmak istemiyorlardı. Önümden koşup gittiler.

On dakikadan az bir sürede, yemek salonuna indim. Madam Senetsky bize ders verecek Fransız şefle konuşuyordu. İçeri girdiğimizde bize döndü. Çocuklar çoktan yerlerine oturmuşlardı. Madam Senetsky gözlerini üzerime dikti. Saçlarımın çok iyi görünmediğini biliyordum. Ve bir anda elbise-min düğmelerinden birinin açık olduğunu fark ettim. Hemen ilikledim, ama fazla dikkat çekmek istemiyordum.

"Sizlere, şef Christian Rambaud'u tanıştırmak istiyorum, New York'taki dünyaca ünlü Champs Elysees'den. Benim mezunlarım, birçok farklı şehirde, galalara, yardım derneklerinin yemeklerine katılırlar. Özellikle, oyuncular, elbette," diye devam etti, Cinnamon ve Howard'a dikkatle bakarak. "Eğitimlerini geliştirmek için ellerinden geleni yapmalıdırlar.

İnce uzun temiz giyimli adama bakarak yumuşak bir baş işaretleriyle "Monsenyör Rambau," dedi. Monsenyör Rambaud, gülümsedi ve masaya doğru yaklaştı.

"İyi akşamlar," dedi şarkı söyler gibi. "Bana, en sevdiğim konudan başlamama izin verin... Şarap."

Gülümsedi ve elindeki beyaz şarap dolu kadehi kaldırdı.

"Bana bir kadeh şarap verin. Dünyadaki tüm kötülükleri yok ederim," dedi.

"Shakespeare..."

"Üçüncü Richard," dedi Howard.

"Tres bien," Monsenyör Rambaud, etkilenmiş görünerek. "Çok doğru."

Madam Senetsky gülümsedi, Howard hepimize baktı övünerek.

"Fransa da şarap imalatının tarihi Roma İmparatorluğu'nun ilk dönemlerine dayanır. Şarap imalatını ülke dışına yayan, Romalılardır," diye konuşmaya başladı Monsenyör Rambaud.

"Şarap, taze toplanmış üzümünden yapılır, doğal ya da yapay maya üzümün şekerli suyu, fermantasyon sürecinde alkol ile karıştırılır. Maya, şişelenmeden önce filtre edilir. Kalitesi ve ünüyle dünyaca bilinen şaraplar, Bordeaux, Burgundy, Rhone ve Şampanyadır."

Steven'in sıkıldığını görebiliyordum. Howard ilgili bir öğrenci gibi dikkatle dinliyordu. Ben ve diğer kızlar birbirimize gülücükler atarak etrafa bakıyor, bazen de Madam Senetsky'e gülümsüyorduk. Onunla göz göze gelmek istemiyordum. Ona baktığımda, bakışları ateş gibi kalbimi yakıyordu sanki. Cinnamon, ağzının kenarını silerek bana gülümsüyordu ama ben ne demek istediğini anlamadım, sonunda, Madam Senetsky'ye bir gülücük vererek vazgeçti.

"Fransızlar'ın günlük şarapları da çok hoştur, iyi kalite şaraplar şimdi güney bölgelerde imal ediliyor. Başlıca on şarap imalatçısının şaraplarının,

üzüm özellikleri ve bekleme şekillerinden kaynaklanan özellikleri vardır. Unvan kontrolü kanunları, şarapların orijinalliğini ve stilini garanti ederler," diye devam etti Monsenyör Rambaud ve şarapları tatmamız için kadehlere koyup bize uzattı. Bu Steven başta olmak üzere hepimizin ilgisini çekti.

"Şarap tadımı, bir sanattır," diye açıkladı. "Dikkat edilmesi gereken üç önemli nokta vardır. Renk, burun, tat."

Steven, itiraz eder gibi "Burun?" diye sordu.

Monsenyör Rambaud "Koku," diye cevapladı.

Howard derin nefes alarak "Bunu kavramak zor," diye mırıldandı.

"Ben senin kadar sofistike değilim, beni mazur gör," dedi Steven sitemle.

"Yapabileceğimi umarım."

Madam Senetsky bastonunu yere vurdu ve her ikisi de tekrar dikkat kesildiler.

"Şarabın görünüşü, üzümün tipi, yaşı ve iyi ya da kötü olduğu hakkında bilgi verir. İlk kadehi ışığa doğru tutun," dedi. Hepimiz söylediğini yaptık. "Bu bir yağlı-sarı beyaz şarap. Büyük ihtimalle bir Chardonnay ya da bir Fransız Burgundy. Şarabın yoğunluğu, renginin berraklığı ya da matlığı, bize yaşını söyler. Eski şarapların şişelerinin dibinde kahverengilik olur. Görüntü bulanık ise büyük ihtimalle bozulmuştur.

"Şimdi koklayalım... Koklayın," dedi. "Şarabı kadehte hafifçe döndürün ve koklayın."

"Elma gibi kokuyor dedim/' dedim.

"Ah, evet. Bu bir Chardonnay. Son olarak şarabı tadalım. Küçük bir yudum alın ve dişlerinizin etrafındaki havayı emin. Şarabı dilinizin tam ortasında birkaç saniye bekletin, böylece şarabın karakteri ortaya çıkacaktır. Şimdi, bu metodu deneyelim," dedi, bize de doldurduğu kadehlerden birini alarak. Herkes kendi önündekini aldı. "Şimdi asidasyonu kontrol ediyoruz, tabaklanması - acı ya da içiminin kolay olduğunu nasıl anlayacağız. Gövde ya da ağırlık, meşelik ve bitirelim, tadımdan sonra.

"Şimdi," dedi, "Devam edelim, Öncelikle, bitireceğiz..."

Ondan fazla beyaz ve kırmızı şarap şişesi vardı. Hepsinden küçük yudumlar almalı ama yutmamalıydık. Steven, birçok büyük yudumu midesine indirmişti. On beşinci bardağa geçtiğimizde, yüzü domates gibi kıpkırmızı, gözleri cam gibiydi. Madam Senetsky'nin tahammülünü yitirdiği anlaşılıyordu.

Sonunda bitti ve yemeğe geçtik. Gecenin sonuna doğru bunaldığımı hissettim. Steven, neredeyse uyuyacaktı. Gözleri kapanıyordu. Yemeği, Chocolate Mouse Le Pain Perdu isimli tatlıyla bitirdik. Ekmekli pudingin üzerine karamel sosla yapılmış bir tatlıydı. Çok lezzetliydi, tatlıdan çok yedim. Yemeğin sonuna doğru midem bulanmaya başladı, hemen odama gitmek istiyordum, ama odalarımıza çıkma izni verildiğinde Madam Senetsky kalmamı istedi.

Ses tonundan, kızlar bana acımayla baktılar. Madam Senetsky, Monsenyör Rambaud'a teşekkür etti, gittikten sonra bana döndü.

"Ne cüretle resmi yemeklerimden birine bu derece özensiz katılabilirdin? Bizim dünyamızda, görünüşün ne kadar önemli olduğu konusunda sizleri onlarca kere uyardım.

"Çok üzgünüm," diye başladım. "Yorgundum ve ben - "

"Rujunu sil," diye çıkıştı, ama daha ben elimi dudağıma götürmeden, ipek mendiliyle sertçe sıyırdı dudağımı.

Ben bir açıklama yapacak zaman bulamadan "Bizim dünyamızda başarısızlıklara yer yoktur," diye konuşmaya başladı. "Biri başarılıdır ya da başarısızdır. Özürler, hafifletici sebepler, kazalar, kader, her ne olursa, bir anlık kötü görünüşü ya da davranışı mazur göstermez. Seyirci affedici değildir ve otoriteler küçük hataları hiçbir zaman görmezlikten gelmezler. Bir kere sahneye çıkınca özel hayatın biter. Onları bize yardım etmeleri, bizi affetmeleri ya da korumaları için kullanamayız. Perde açılır ve biz onlara ödediklerinin bedelini ya da kabul ettiklerini vermek zorundayız. Perde kapandığında her şey biter, oldu bitti.

"Size söyledim, hepinize, bu evdeyken, bu hoş eğitimlerle çalışırken, sahnedesiniz. Burada hâlâ anlamadığın bir yer var mı? Evet?" Bastonunu yere vurdu.

"Hayır, Madam Senetsky," diyerek başımı eğdim ve masaya baktım.

Bana kızından bahsettiği göne gönderme yaparak "Hayal kırıklığına uğradım. İçinizden birinin beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünseydim bu kesinlikle sen olmazdın. Bu konuyu seninle geçen gün yeterince açık konuştuğumu zannediyordum," dedi.

Ona baktım, gözlerim yaşla dolmuştu, ona sanki bir peçenin arkasından bakıyordum.

Üzgün olduğumu söylemek için ona baktım, ama yeniden kelimelere boğuldum.

"Hatalara izin vermem. Honey. Uyanıldın," diyerek son noktayı koydu, bastonunu tekrar yere vurdu. Gözlerimi yeniden yere kaydırardım.

"Bu seferlik mazur görüyorum," dedi ve yemek odasından çıktı.

Merdivenleri çıkarken gözyaşlarına boğuldum. Bu şekilde evime gönderilseydim, annem ve babamın ne kadar üzüleceklerini düşündüm. Peter Amca'nın mezar taşına nasıl bakardım?

Kızlar ve Howard koridorda duruyorlardı. Steven'in odasından gelen seslere bakılırsa kusuyordu.

"Bu aptal şarapları tatmak yerine midesine indirmesinin bedelini ödüyor," dedi Howard, devamlı ve çirkin bir gürültünün ardından.

Kızlara bir bakış attım ve isterik hıçkırıklara boğulmadan önce kendimi odama atabildim. Kusaçağımı sandım bu yüzden yüzüme biraz soğuk su çarptım. Bütün kızlar beni izledi.

"İyi misin?" diye sordu Rose, yanıma gelerek.

Başımı kaldırdım.

"Bana çok sinirlendi. Buradan ayrılmamı isteyecek sandım. Düğmemi yanlış iliklemişim," göstermek için onlara döndüm. "Ve rujumu taşırmışım. Derimi ve dudağımın bir parçasını kopartırcasına kendisi sildi."

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi Cinnamon.

"Kafamı karmakarışık etti, onu hayal kırıklığına uğratmışım. Onu hayal kırıklığına uğratabilecek son kişi olduğumu söyledi."

Aynaya baktım. Sağlarım darmadağınktı.

"Üzgünüm. Düzeltmeye çalıştım," dedi İçe.

"Bu, benden başka kimsenin suçu değil," diye feryat ettim. "Midem ağrıyor."

"Yemek çok zengindi," dedi Cinnamon. "Çok fazla tat vardı."

Başımı salladım ve kendimi sertçe yatağıma bırakıverdim.

"Sonuçta hiçbirimiz Steven kadar kötü değildik," dedi Rose.

"Sabaha kadar kendisini böyle kötü hissedecek," dedi İçe. "Annem bazen, hatta her zaman, kız arkadaşları ile içmeye giderdi ve çok kötü olurdu, ama bu onu hiç vazgeçirmezdi," dedi.

"Baban annene izin verir miydi?" diye sordu Rose.

"Güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Çoğu zaman geceleri çalışırdı, annem, buna her zaman söylenirdi. O çok güzel bir kadındı, evlenerek ve beni dünyaya getirerek hayatını mahvettiğini düşünüyordu."

"Benim annem de böyle bir düşünceye kapılmıştı bir zamanlar," dedi Rose. "Gençliğini yeniden kazanmak istedi, ama o başka biri tarafından, bu düşüncelerle zehirlenmişti." Karmakarışık deneyimlerini anlatırken hepimizin gözlerinin içine bakıyordu.

"Onu kim zehirledi?" diye sordu Cinnamon.

"Babamın birlikte skandal yarattığı ve bir de çocuk yaptığı kadının kız kardeşi. İsmi Charlotte Arden Curtis. O çok zengin, bunun kadar büyük bir evi var."

"Bunu annene neden yaptı?" diye sordu Ice.

"Kardeşi babamla buluşmaya giderken korkunç bir trafik kazasında ölmüş, o da bu olayın sorumluları olarak bizi gördü. Evan'a bakmamız ve onunla birlikte bir aile gibi yaşamamız için bizi evine davet etti. Evan tekerlekli sandalyeye bağımlıydı. Annem kolay bir hedefti - kolay aldatılabilir, herkese güvenen. Hiç paramız yoktu. Babam bize yiyecek birkaç parça şey bırakmıştı sadece. Evimiz yoktu. Annemin bir iş bulabilmek için yeterli yeteneği yoktu." Rose, Ice'a döndü. "Onun da büyük hayal kırıklıkları vardı. Sanırım, onu kolay bir hedef yapan bunlardı. Sonunda başına neler geldiğini anladı, ama çok geç kalmıştı."

Herkes sessizce dinliyordu.

"Sanırım bu benim de kaderim," diye ekledi. "Ben de böyle hayal kırıklıkları ile sona geleceğim, demek istiyorum."

"Kariyerimizle ilgili çizgilere sıkıca bağlanırsak. Bu hiçbirimizin başına gelmeyecek." dedi Cinnamon. "Hoşlansak da hoşlanmasak da, Madam Sennetsky bize oraya gelmemizde yardım edecektir. Her şeyi göze almalıyız."

"Hasta bir röntgeni bile mi?" diye sordu Ice.

Bir süre hiç kimse konuşmadı ve sonunda Cinnamon soğukkanlı bir şekilde, "Hayır. Bu bir daha olursa, bunu sonlandıracağız. Herkes bu planın içinde?"

"Hastalanabilirim," diye uyardım.

"Öyleyse? Biz sana yardım edeceğiz. Herkes gece kıyafetlerini giysin on dakika içinde Rose'un odasında buluşacağız."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Rose.

"Farklı bir şey değil. Bu bizim kurduğumuz bir tuzak. Ona bir uyan vermek istemiyoruz. Tamam mı? Herkes için kabul mü? Tamam mı?" ağır adımlarla yürümeye başladı.

"Tamam," dedim.

Ice başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve diğerleri ile Rose'un odasında buluşmak için hazırlanmaya başladım, ashında beynimin yarısı boşuna bekleyeceğimizi söylüyordu.

Ama öyle olmadı.

Daha önce hiç pijama partisine katılmamıştım. Ice ve Cinnamon'da öyle olduğunu söylediler. Ama Rose on dört yaşındayken bir tanesine katılmıştı.

"Arkadaşlar edinmişim ve orada bir hayatım olacağını düşünüyordum. Ama kısa bir süre sonra babam geldi ve annemle bana taşınmamız gerektiğini söyledi. O sefer çok ağladığımı ve hıçkırıklarda boğulup öleceğimi düşünmüştüm."

Cinnamon "Eminim ondan sonra hiç arkadaş edinmemeye karar vermişsinizdir," dedi.

"Kesinlikle. Ondan sonra, kimse ile yakınlaşmaya ve hiçbir aktiviteye katılmamaya karar verdim. Vedalar benim için kalbimde küçük iğne delikleri gibiydi."

Gözünün önünde canlanan anılara daldı.

Hepimiz, odalarımızdan getirdiğimiz battaniyelere sarınmış, yerde oturuyorduk. Camın kenarında sıralanmıştık. Rose, Cinnamon'un direktiflerine uyararak odasının ışıklarını açık bırakmıştı. Sanki odasındaymış ve duş alıyormuş ya da banyo yapıyormuş gibi.

"Geçmişini düşündüğümde bunların çok da önemli konular olmadığını düşünüyorum," diye devam etti, "Ama kız arkadaşlarıyla sırlarını paylaşmak gerçekten çok güzel bir duygu. En onurlu.

korkusuz kişi bile kız arkadaşına sahip olmanın benim için *kalpten gelen bir düşünce* olduğunu anlayamaz."

"Kalpten gelen düşünce?" diye sordum. Cinnamon ve Ice'a baktım. Onlar da anlamamış görünüyorlardı.

"Bir arkadaşımın böyle bir teorisi vardı. Bütün düşünceler beyinde oluşmaz. Onlar kalbimizden gelir, beynimize çıkarlar ve sonunda, kendimize güvendiğimiz zaman, onları açığa vurmak istediğimiz zaman, dudaklarımıza gelirler."

Cinnamon "Bu çok saçma," dedi. "Kalbinde düşünce üretebilecek sinirli doku yok."

Rose omuz silkti.

"Sanırım, bazı düşüncelerin oradan doğduğunu ve düşüncelere dönüştüğünü söylemeye çalışmıştı. Elbette, erkeklere olan ilgimizi ve bizim..."

"Ne?" dedi Ice.

"Cinsel fantezilerimizi kastediyordu."

Cinnamon "Ne gibi?" diye sordu. Rose'un yanaklarını al al eden bir ifade ile.

"Bir kız banyo yaparken, hoşlandığı bir çocuğun küvetin yanına eğilip onu sabuniadığını hayal edebilir."

Hepimiz sessizdik. Rose parmağımı halıda gezdirdi.

"On iki yaşındayken," diye devam etti. "Bir arkadaşımın evindeydim. Evin bir yüzme havuzu

vardı. Orada erkek çocuklar da vardı. Hepimiz havuzda oynuyorduk, birbirimize su atıyorduk. Bir çocuk, Neil Rosen, suyun altına dalıp bacaklarımızı tutuyordu. Yanıma geldi ve yanımdan atladi, arka üstü düştüm. Düştüğümde, bikiimin üstünü tuttu, düşmemi engellemek için elbette, ama onun elinde kaldı. Çılgık çılgına bağırmağa başladım. Çok utanmışım, başımın boğazımdan içeri girmesini diledim. Boğuluyormuş gibi hissettim.

"neyse, kızlara bu hikâyeyi anlattım, ama bunun bir fantezi olduğunu söyledim, gerçek bir hikâye olduğunu sakladım. Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Çünkü onlardan gerçek sırlarını öğrenmek için kendiminkini saklamışım.

Utanmış görünüyordu.

"Bunun için üzölmene gerek yok. İnsanların fantezi ya da bilimkurgu diye yazdıkları şeylerin çoğu kendi hayatlarından kesitlerdir," dedi Cinnamon. "Ben çok iyi bir yalancıydım, yaratıcı bir yalancı, ama başıma gelen uzun hikâyelerden yola çıkarak. Hepimiz bunu yaparız."

Buna itiraz edecektim ama etmedim. Belki de haklıydı. Belki de insanların bilmesini istemediğim şeyleri söylememiş bunların yerine hikâyeler uydurmuşum.

"Her neyse," dedi Rose. Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Yine de iyi zaman geçirdik, herkes ama herkes bize bir şeyler ekledi, erkeklerin bizim hayatımıza karışamayacağını düşündük. O gece-

nin sonunun geldiğine üzölmüşüm. Göz kapaklarımızı açık tutabilmek için uykuyla savaşmışım. Bir sonraki gün, etrafa aptallar gibi bakıyorduk. Ailelerimiz gece vahşi bir partiye katıldığımızı düşünmüşlerdi. Annemi şöyle derken hatırlıyorum, "Hayatım, Bay Kumadam yatağından hiç çıkmamış gibi görünüyorsun."

Üçümüz de ona gülümsüyorduk, biraz kıskançlıkla, bütün gece bir çocukla telefonda konuşmak gibi bir deneyim. Belki de öyleydi. Belki de çok şey kaçırmışım.

Yere uzandım ve başımı yastığa koydum.

Cinnamon konuşuyordu, annesinin çocuk düşürdükten sonra nasıl bunalıma girdiğini anlatıyordu. Üzücü ama ilginç bir hikâyeydi, kendimi uyanık tutmak için savaşıyordum. Yemekler, şarap, bu gece yaşadığım duygusal yoğunluklar beni yormuştu.

Ve bir anda, Ice'in ellerini ayak bileğimde hissedince bir anda uyandım.

"Ne?"

"Şşş," Cinnamon uyardı beni. Herkes sessizdi.

Karanlık bir gölge pencerenin önünden geçti.

"O burada," diye fısıldadı Cinnamon.

Kalbim davul gibi atmaya başladı. Cinnamon pencereye yaklaştı ve başını kaldırıp dışarı bakmaya çalıştı.

Biz arkasında kıvrılmış bekliyorduk. Sessiz olmamız için elini salladı.

"Orada biri var," diye fısıldadı. "Bu kesinlikle bir gölge ya da ruh değil."

Rose "Oh, hayır," diye homurdandı.

Cinnamon bir anda sığırdı, aynı anda pencereyi de açtı.

Hepimiz ayağa kalktık.

Dışarıdaki her kimse atlayıp merdivenden koşmaya başladı.

"Kim var orada?" diye bağırdı Cinnamon. "Burada ne yapıyorsun?"

Atlamak için hazırlandı.

"Bekle," dedi Ice. "Bunu yapmamalısın belki de."

"Yapmalıyız," diye ısrar etti Cinnamon. Yangın merdivenine indi. Ice onu takip etti arkasından, sonra da ben. Rose pencerenin arkasında duruyordu.

"Bak," dedi Cinnamon parmağı ile işaret ederek.

Gölgenin atlayıp düzlükten kaçtığını gördük. Her kimse açık pencereden kayboldu.

"Orası, evin bize yasaklanan bölümü," dedi Ice.

"Artık değil," dedi Cinnamon ve merdivenden inmeye başladı.

"Hayır," dedi Ice, onu arkasından tutarak. "Büyük bir suç işleyeceksin."

"Yapmalıyız."

"Belki de daha değil," dedi Ice.

"Bu iğrenç. Yetişkin bir adam bunu yapıyor, hem de tanınan bir tiyatro temsilcisi," dedim.

"Bununla yarın sabah ilgilenelim. Madam Senetsky ile konuşup, ona bulduğumuz atkıyı gösterebiliriz," dedi Ice. "Bununla onun başa çıkması gerekli. Bu onun problemi, ayrıca."

Cinnamon orada durmuş düşünüyordu, içeri girmeye niyeti yoktu sanki.

"Ne yapacaksın? Merdivenleri inip o pencereden mi gideceksin? Lütfen," dedi Ice. "İçeri gel."

O ve ben pencereden içeri girdik. Cinnamon hâlâ orada duruyordu.

"Cinnamon?" dedi Ice.

Bir an için daha düşündü ve bizimle birlikte içeri girdi. Ice arkamızdan pencereyi kapattı.

"Bu gece tekrar geleceğini sanmıyorum," dedim.

"Gitmeliydim," diye ısrar etti Cinnamon, gözleri hâlâ yangın merdivenindeydi.

"Madam Senetsky bize inanacak," dedi Rose. "Değil mi? Hepimiz gördüğümüzü ona anlatabiliriz. Hepimiz anlatsak bize inanacaktır, değil mi? Cinnamon? Değil mi?"

Cinnamon "Evet. Tamam," dedi. Kendisini engellenmiş hissettiğinden eminim, sinirli görünüyordu. Kapıya döndü. "Şimdi hepimiz odalarımıza gidelim ve biraz uyuyalım." Durdu. "Sen iyi misin, Rose?"

"Sanırım/' dedi Rose.

"Terdeyi kapat ve onu unut," dedim.

"Pekâlâ. Teşekkür ederim. Hepinize," diye cevap verdi kısık bir sesle.

Kapıyı arkamızdan sessizce kapatarak dışarı çıktık.

"Geri gelmeyecek. Eminsiniz değil mi?" diye sordum, Cinnamon'a.

Olduğu yerde durdu, gözleri düşüncelerle dolmuştu.

"Bilemiyorum. Garip bir şey var. Saate bakın," dedi, saatini göstererek. Gece yarısına yaklaşıyordu. "O burada yaşamıyor, değil mi? Burada olmasını Madam Senetsky'e nasıl açıklayacak?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi İce. "Odanda sakladığın onun atkısı değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ama ne?" diye sordum.

Daha yavaş konuşmamı işaret etmek için parmağımı dudaklarına götürdü.

"O her kimse ayakkabı giymiyordu," dedi.

"Ne?" diye sordu İce.

"Çıplak ayaklıydı," dedi Cinnamon. "Demir merdivenlerde, çıplak ayaklar gördüm."

Hepimiz sessizdik.

İce sonunda "Neden çıplak ayaklı dolaşsın?" diye sordu.

"Ve ayaklar," dedi Cinnamon.

"Ne olmuş onlara?"

Bana döndü.

"Onlar... Küçük görünüyorlardı."

İce "Onun bir çocuk olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, kim olduğunu da ne olduğunu da, sadece..."

"Neler oluyor burada?" Howard'ı duyduk kapısının önünde. "Beni uyandırdınız." Pijamalarının içindeydi. "Ne yapıyorsunuz? Suikast mı planlıyorsunuz?"

Cinnamon "İlginç bir şey yapmıyoruz Howard," dedi. "Rose bir kâbus görmüş."

"Gerçekten? Şarap olmalı."

"Evet," dedi Cinnamon.

"Howard," dedim.

"Ne?"

Peter Amca'mı hatırlayarak "Ahır kapın açık," dedim.

"Ne?" diye yineledi.

"İnek kaçmak üzere."

"Ha?"

Pijamasının altına baktı ve kapısını hızla kapattı.

Gülmek hepimize çok iyi geldi.

Birkaç saniye için bile olsa.

JL/KTLSİ sabah kahvaltıda Cinnamon kulağına "Bence o Laura Fairchild'di," diye fısıldadı.

"Ne? Kim?"

Orada yalnız olduğumuz halde Cinnamon cevap vermeden önce bana yaklaştı. Howard kahvaltısını almak için mutfağa gitmişti. Ice, Rose ve Steven hâlâ aşağı inmemişlerdi.

"Dün akşam Rose'un yangın merdivenindeki," dedi. "Uyumadan önce bunu bir süre düşündüm. Uzun uzun düşündüm, gördüğüm çıplak ayaklar bir kadına ait olabilir," diye açıkladı.

"Kadın ayağı? Anlayamadım. Ve neden Laura Fairchild?"

"Kim olabilir? Bayan Churchwell ya da Bayan Ivers değil ve Madam Senetsky de olamaz. Diğer hizmetkârlar burada uyumuyor."

"Ama Laura Fairchild? Deden böyle bir şey yap-sın? Peki, Edmond Senetsky'e ait kaşkol ne ola-cak?"

Başını salladı.

"Buna cevap veremem ama cevabı bulana ka-dar hiçbir şey yapmayı ve söylemeyi düşünmüyö-rüm, özellikle de Madam Senetsky'e."

İkimiz de kapıdan içeri giren Rose'a baktık. Yor-gun, ama biraz da heyecanlı görünüyordu.

Howard masaya döndüğünde "Bu sabah er-kenden, erkek kardeşim Evan ile konuştum," diye fısıldadı. "Howard, bize Madam Senetsky ile koca-sı hakkındaki hikâyeyi anlattığımda ondan bilgisay-arını kullanarak biraz araştırma yapmasını istem-iştim."

"Evet?" diye sordu Cinnamon.

Bilgisayarından çıkardığı birkaç parça kâğıdı uzattı.

"Nedir o?" diye sordu Howard.

"Dün akşamki, yemekler ve şaraplarla ilgili not-lar, Howard bu öğleden sonra bir sınav olacağız. Unuttun mu?" dedi Cinnamon.

Bir an için buz gibi oldu, bana ve Rose'a baktı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Elbette, hayır, Howard. Kariyerimizle ilgili ko-nularla dalga geçmemeliyiz," diye cevapladı.

Bize baktı, başını salladı ve oturdu.

"Siz çatlaksınız," diye homurdandı ve kahvaltı-sını yemeğe başladı.

Hemen sayfaları incelemeye başladık. Cinna-mon'un arkasından omzundan bakarak okumaya başladım. Madam Senetsky'nin ölen kocası Mars-hall ve beklenmedik intiharı hakkında çıkmış bazı haberler vardı. Arkadaşları ve iş ilişkilerinde bu-lunduğu insanlar buna çok şaşırmışlardı. İntihar etmeden bir süre önce, iş ilişkisinde bulunduğu bir arkadaşı ile konuşuyormuş ve kesinlikle olum-suz bir konuşma olmadığı ortaya çıkmış. Madam Senetsky, bu habere karşı herhangi bir cevap ver-memiş ve baskıyı umursamamış.

Gazetelerde çıkan haberlere göre, Marshall Se-netsky'nin cesedi çalışma masasına yığılmış halde bulunmuş. Kendisini vurmuş. Gazetelere göre vur-mamıştı, yaptığını açıklayan hiçbir not bırakma-mıştı. Yine de, mahkeme delillerine göre, polis olayın bir intihar olduğu sonucuna varmış.

Bazıları Senetsky serveti hakkında konuşmuş, ama kanıtlar mali sorunlarının olmadığını göster-miş. Tüm haberler Madam Senetsky ve o sırada on dokuz yaşında olan oğlu Edmond Senetsky'den bahsediyordu. Ölen kız çocukları hakkında hiçbir haber yoktu.

"Evan bu konuyu bizim için araştırmaya devam edecek," fısıldadı Rose. Konuştuklarımızı dinleme-ye çalışan Howard'a bir bakış attı.

Cinnamon, Rose'a, "Bekle biraz," dedi. Gözleri

Howard'm üzerindeydi. Kâğıtları düzeltti ve onları kahvaltı almaya giden Rose'a geri verdi.

İçe ve Steven gelmeden. Bay Bergman ile olan dersime gittim. Ders iyi geçti, bir sonraki derse hazırlanam için bana yeni notalar verdi. Aslında, başlangıç çalışmalarını bitirmiş daha karmaşık konulara geçmiştik.

Yukarı çıkarken, Rose ile karşılaştım, endişeli görünüyordu. Dans dersine katılmak için koşuyordu, suratu dans dersinden çıkmış gibi kıpkırmızı olmuştu.

"Fle oldu?" diye sordum.

"Of, ben çok aptalım, Honey. Bunu nasıl unuttuğumu bilmiyorum, ama yaptım, geldiğimde gitmişti."

"Ne?"

"Madam Senetsky'nin kocasının intihan hakkındaki kâğıtlar," dedi. "Kahvaltımı yerken onları yere koymuştum. Sonra İçe ve Steven geldiler, sonra da Bayan Fairchild haftalık programı vermek için geldi. Seninki odanda. Dinlemeye dalmışım, çünkü programda erkek arkadaşım Barry ile buluşacak bir saniye bile yok. Hepimiz cuma akşamı bir oyuna gidiyoruz ve cumartesi akşamı da bir matineye. O gece, Madam Senetsky ile Monsenyör Rambaud'un restoranına yemeğe gidiyoruz, böylece öğrendiklerimi orada sergileyebileceğiz ve bir bale gösterisi var. Pazar günü öğle yemeğine gidiyoruz ve hemen öğleden sonra Sanat Müzesi'ne gi-

diyoruz. Geri geldiğimizde yine özel bir yemek var ve yeni bir hafta başlıyor. En azından, pazar öğleden sonranın boş olacağını ummuştum!" diye haykırды, kollarını kaldırarak.

Başımı salladı.

"Bu beni çok üzdü, dans dersi için eşyalarımı almak üzere yukarı çıktım. Aşağıda kâğıtları unuttuğumu hatırlayınca hemen indim, ama gitmişlerdi! Bayan Churchvell'e kâğıtları görüp görmediğini sordum, ama hiçbir şey görmediğini söyledi."

"Masayı topladığınızda orada hiçbir şey olmadığını gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Kimse görmedi mi? Buna inanamıyorum. Çocuklardan biri almış olmalı. Howard'a sordun mu?"

"O ve Cinnamon, Ice'dan önce çıktılar, Steven ve ben sona kalmıştık. Steven'm almadığını biliyorum. Onları yanlışlıkla masanın altına itmiş olmalıyım. Nerede olabilirler? Biri onları çöpe atmış olabilir mi?"

Başımı salladım.

"Bilemiyorum. Cinnamon ne diyor?"

"Bayan Fairchild'ın onları bulmuş olabileceğinden şüpheleniyor ya da başka biri bulmuş ve ona vermiş olabilir. Kâğıtları Madam Senetsky'e verir diyor," diye mınıldandı.

Bunu söylemek istemiyordum ama bu gerekliydi. Onu rahatlatmaya çalıştım.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Neden? Biz bir hapisanede yaşıyoruz," diye feryat etti. "Bizi her yerde izliyorlar, sadece röntgencilerden bahsetmiyorum. Erkek arkadaşımı görecek bir saat bile yok. Madam Senetsky'e bana birkaç saat izin vermesini söylemeye korkuyorum."

Başını salladı, derin bir nefes aldı ve dans sınıfına doğru hızla yürüdü.

Bana ne söylediğini düşünerek arkasından baktım. Cinnamon, dün akşam yangın merdiveninde gördüğü siluetin Bayan Fairchild olduğunu söyledi. Rose haklı olabilir miydi? Hepimiz izleniyor olabilir miydik? Ne tuhaf.

Günün geri kalanı olaysızdı. Hâlâ, sayfaları Hovvard'ın aldığını düşünüyordum, ama bir şey biliyorsa, bize söylememiştir. Rose endişeli ve neşesizdi. Erkek arkadaşı aradı ve ne kadar üzülüğünü söyledi.

Rose "Onları göremediğiniz zaman ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu. Kimse cevap vermek istemedi, herkes cevabı biliyordu. "Onları görebilecek birini bulurlar. Onları suçlayamam."

"Bir sonraki hafta sonu boş zamanın olacağına eminim. Cinnamon da işe de buna iyimser bakmadılar. "O seni bekleyecektir. Seni gerçekten önemsiyorsa bekleyecektir."

"Aynı şeyi Chandler'a açıkladım ve o beni anladı," diye devam ettim. "Boston buraya çok uzak,

buraya gelmeden önce benimle çok zaman geçireceğinden emin olmak istiyor."

Rose "Senin adına çok sevindim," dedi. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

"Bunu demek istemedim..."

Döndü ve başı önünde kapıya yöneldi.

"Rose..."

"Bırak gitsin," dedi Cinnamon.

"Benim erkek arkadaşımın onunkinden daha iyi biri olduğunu söylemek istemedim."

"Şu anda herhangi birinin boğazına sarılabılır."

Ona, Rose'un burada hapis hayatı yaşadığını düşündüğünü anlattım.

"Belki de, bu konuda Bayan Fairchild'ı suçlamakta haksız değilsin," dedim.

İce "Onu neyle suçlamak?" diye sordu. Cinnamon ona açıkladı.

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

İce "Bu çok ürkütücü. Tam olarak hasta. Ya kaçkol?" diye sordu. "Bu ne?"

Cinnamon başını salladı.

"Honey'e de söylediğim gibi bunu açıklayamam." Bir an düşündü ve başını salladı. "Yapılacak bir tek şey var."

"Nedir?" dedim.

"Bir gece merdivene tırmanıp yukarıdaki pencerelerden içeri bakacağız."

Ice "Orası Bayan Fairchild'ın kaldığı yer değil," diye uyardı. "O pencere yasak bölgede. Eğer Madam Senetsky bizi o pencerelerden içeri bakarken yakalarsa, hepimiz buradan hemen sepetleniriz."

Cinnamon "Hemen şimdi, bunu umursamayacağım," dedi ve kalktı.

neredeysse umduğuna ulaşıyordu. Bir saat sonra, Laura Fairchild üst kata geldi ve hemen salona gelmemiz gerektiğini söyledi.

Hepimiz merdivenlerden inerken Howard "Bu ne için olabilir?" diye sordu.

"Belki de, gümüşlerden biri kaybolmuştur," dedi şakayla kanşık.

Bayan Fairchild, hepimize oturmamızı ve Madam Senetsky'yi beklememizi söyledi. Rose, önce bana, sonra Cinnamon ve Ice'a baktı. Gerçekten korkmuş görünüyordu.

Madam Senetsky geldiğinde Howard, hemen ayağa kalktı. Hemen arkasından Steven ayağa kalktı.

"Oturun," diye bağırdı, köpeklerine bağıyor gibi. Hemen söyleneni yaptılar.

Herkes sessizdi. Önümüzde durdu, soğukkanlıydı, bastonu önünde iki eli de üzerindeydi.

"Zaman zaman, kanatlarım altında oraya ait olmayan birileri oluyor. Buraya ilk defa geldiğinizde, başanızın yüzde altmış olduğunu söylemiştim. Diğer yüzde kırk karakterinizden ve içinizdeki güçten gelir. Öğretmenleriniz de sizin yetenekle ödül-

lendirilmiş olduğunuzu düşünüyorlar, ama bazılarınızda olması gerekenler yok."

Durdu ve arkasında dolaşıp Rose'un bilgisayarındaki çıkardığı kâğıtları uzatıp duran Laura Fairchild'a döndü.

Kâğıtları havaya kaldırarak "Bunları kim yemek odasında bıraktı?" dedi.

"Nedir bu?" diye sordu Howard.

"Bu işin benim nefret ettiğim tarafı: dedikodu, özel hayatıma saldırı, bizi insanlıktan çıkaran her şey. Pekâlâ?" dedi. Sonra tekrar "Bunları yemek odasına kim getirdi?" diye sordu.

Rose ne diyeceğini bilemeyen bir ifade ile ayağa kalkmaya hazırlanıyordu.

Cinnamon hızla "Onları dolabımda buldum," dedi.

"Ne?" dedi Madam Senetsky. "Dolabında mı?"

"Evet. Ne yapacağımı bilemedim. Bayan Fairchild'a vermek üzere getirmiştim ama onları orada unutmuşum."

Şüphesiz Rose'a bakarak "Rose'un sandalyesinin yanında bulundu," dedi.

Howard tekrar "Nedir o?" diye sordu.

Cinnamon "Onları Rose'a verdim, diğerleri gelince saklamış olmalı," dedi. Soru sorulmasına izin vermemek için yalanlarını hızla söylemeye çalışıyordu. Howard'a bakarak "Bu yüzden Howard ne olduklarını sorup duruyor," dedi. "O görmedi. Steven de öyle, değil mi Steven?"

"Ben hiçbir şey görmedim," diye açıkladı. "Tüm bunların ne olduğunu bilmiyorum."

Howard "Peki, nedir bu?" diye bağırdı.

Cinnamon "Üzgünüm, biz orada unuttuk. Benden önce odamda kalan kimdi?" diye sordu. "Her kimse, okulu terk etmeden önce orada unutmuş olmalı."

Laura "Bu imkânsız. Öğrenciler buradan ayrıldığı zaman odalar tek tek temizlenir," dedi.

"Ama unutulmuş. Elbisem arka tarafa düşseydi onu bulmazdım."

Madam Senetsky ona baktı ve sonra hepimizi teker teker süzdü. Steven'in kafası karışmış görünüyordu. Howard sinirliydi. Rose suçlu gibi gözlerini kaçırıyordu. Ben ve Ice, yere bakıyorduk.

Madam Senetsky "Sonuç olarak hepinizden bağlılık istiyorum," dedi. "İçinizden gelen bir bağlılık. İçbirinizin size verilen bu fırsattan hoşlanmadığımı düşünmüyorum," dedi. Kâğıtları sallayarak "Bunun gibi bir şeyi evimde bırakmak şükranı göstermenin yolu değildir," diye ekledi.

Cinnamon "Bu eski hikâyeler doğru mu?" diye cesurca sordu.

Madam Senetsky döndü ve çelik gibi soğuk gözlerle baktı ona.

"Buradaki işin bu değil. Buradaki işiniz, yeteneklerini geliştirmek daha fazlası değil, daha azı da değil, bu dedikoduları araştırmak sizin işiniz değil. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Madam, böyle dikkatsiz olduğum için özür dilerim. Eğer bir şey bulursam..."

Neredeyse çığlık atarak "Hiçbir şey bulmayacaksınız!" dedi. Bastonu ile yere vurdu.

"Evet, Madam," dedi Cinnamon. Yerine oturdu.

Odadaki sessizlik o kadar yoğundu ki. Madam Senetsky'nin burnuna çektiği havayı duyabiliyordum sanki. Birkaç saniye sonra, "Gidebilirsiniz," dedi ve kapıya yöneldi, Bayan Fairchild bize şüpheli bir bakış attuktan sonra onu takip etti.

Bir an odadaki havayı birlikte götürdüğünü sandım.

"Tanrım, tanrım," diye homurdandı Steven.

Howard "Nedir tüm bunlar?" diye sordu. "Sizlerle birlikte bu işe girdim, bana açıklama yapmak zorundasınız, hemen şimdi öğrenmek istiyorum," dedi.

Cinnamon "Rahatla, Howard, onlar sadece kocasının intiharı hakkındaki eski hikâyeciler," dedi.

"Kocasının intiharı hakkında mı?" diye bir an düşündü. "Onları nereden buldun?"

"Beni duydun. Onları dolabımda buldum. Git kendininkine bak. Kim bilir belki sen de bir şeyler bulursun?" dedi ve bana göz kırptı.

Ayağa kalktı, bizde kalktık.

Howard "Neden onun özel hayatı ve aile tarihi ile ilgileniyorsunuz? Burada olmamızla ne alakası var bunun? Hepimizin başını belaya sokacaksınız. Buna dayanmam," diye bağırdı.

"Öyleyse otur," dedi Cinnamon.

Hepimiz dışarı çıktık.

Rose "Bunu neden yaptın?" dedi. "Neden suçumu üzerine aldın? Atılabilirsin."

Cinnamon kendine güvenle "Ben öyle düşünmüyorum, eğer ona doğruyu söyleseydin, seni affedeceğini sanmıyorum, sen iyi bir dansçısın Rose. Sen gerçek bir yıldız olacaksın," dedi.

Rose gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Cinnamon." Bana ve Ice'a baktı. "Hepinize teşekkür ederim."

Cinnamon "Unutma, hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için," dedi.

Çocuklar merdivenlerde yanımızdan geçtiler, Howard kendi kendine homurdanıyordu.

Rose, bizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında "Ben biraz utandım," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Bir etek ve bir bluz kaybettim."

Cinnamon "Kaybettin?" diye sordu. "Onu getirdiğinden emin misin?"

"Evet, eminim, çünkü onları astığımı biliyorum."

Ice "Neden utandığını söyledin?" diye sordu. "Bizden birinin onu aldığını mı düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum?"

Hepimiz sessizdik.

Ice "Tamam," dedi. "Ben de bir şey kaybettim, bir süveter. Onu buraya getirip getirmediğimden emin değilim, bu yüzden daha önce açıklamadım."

Cinnamon "Pekâlâ, odalarımızı temizleyen hizmetçiler yok. Kimi suçlayacağız. Laura Fairchild'i mi?" diye sordu.

Ice, Steven ve Howard'ı işaret ederek "Belki de onlardan biri," dedi. "Steven bana çok tuhaf geliyor."

"Buna inanmam," dedim. "Neden bizim eşyalarımızı alsın?"

Cinnamon "Buna Fetişizm denir," diye açıkladı. Biz deliler bu dili biliriz. Başka birine ait olan bir eşyaya âşık olurlar. Bunun senin süveterine olmasına çok üzüldüm Ice ve senin eteğin ve bluzuna da, Rose."

Önümüzde uzanan boş koridora baktık.

"Ama gerçeği öğrenmeden önce hiç kimseyi suçlayamayız," dedim.

Cinnamon hemen "Haklısın, elbette," diye bana katıldı. "Kim bunun doğru olmasını ister ki?"

Gözü daldı.

Odalarımızın kapılan önünde durduğumuzda Rose, "Çocuklar, bu gece biraz uyuyabileceğimi umarım," dedi.

"Evet, uyuyacaksın," dedi Cinnamon.

Birbirimize sarıldık ve odalarımıza geçtik.

O gece Rose'un penceresinde o olayla ilgili hiçbir şey olmadı. Haftanın geri kalanında da olmadı. Kimse başka bir eşya ya da kıyafet kaybetmedi. Hepimiz derslere o kadar dalmıştık ki, başka bir şey düşünecek vaktimiz yoktu.

Çarşamba günü, Simon Amca'nın en güzel çiçeklerinden yapılmış bir buket aldım. Bütün kızlar çok kıskanmıştı. Hemen çalışma masama oturup ona uzun bir teşekkür mektubu yazdım. Çok meşgul olduğum için ona sadece bir mektup yazdığım için kendimi suçlu hissetmişim. Kızların çiçeklerini ne kadar çok beğendiklerini anlattım, onu daha sonra telefonla arayacağımı söyledim.

O sıralarda, Rose, kardeşi Evan'dan başka bir e-mail aldı, "Beklenmedik Ölümler" isimli, Senetsky trajedisi hakkında.

Bize perşembe günü "Erkek kardeşim burada ilginç şeyler olduğunu düşünüyor," dedi.

"neden?" diye sordum.

"O bilgisayarda çok iyidir. Yasak sitelere ve kodlu adreslere girebilir. Bir keresinde Pentagon'un kayıtlarına girdiğini söylemişti!"

Cinnamon "neyi iddia ediyor, bunun bir intihar olmadığını mı?" diye sordu.

"Bilemiyorum, ama araştırmaya devam edeceğine söz verdi. Ona artık araştırma yapmamasını söyleyeyim mi?"

Cinnamon bir süre düşündü ve sonra başını salladı.

"Hayır. Sadece gelenleri yazdırıp bir yerlerde bırakma. Ben daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Herkes buna katılıyor mu?" diye sordu bize.

Ben sinirliydim, ama hiçbir şey söylemedim. Ice her zamanki gibi kayıtsız bir ifade ile bakıyordu.

"Senin düğmene ne basabilir?" diye mırıldandı.

Cinnamon "Seninkine basandan daha farklı değil," dedi. "Sadece seninkine daha sıkı basılması gerekiyor, sanırım."

Bir süre Ice, gözlerini dikip ona baktı, nefesimi tuttum. Sanki başka bir ayakkabımın düşmesini bekliyorduk.

Ve Ice gülmeye başladı, hepimiz güldük.

Hafta sonu beklendiği ve söz verildiği gibi çok heyecanlı geçti. Laura Fairchild, bizim refakatçimiz ve kılavuzumuzdu. Lise öğrencileri gibi bir minibüse bindirildik, ama bu şehir turu yapmak için en elverişli yoldu. Diğerleri taksi bulabilmek için uğraşırken, tiyatrodan sonra minibüsümüzün bizi kapıda bekliyor olması çok güzeldi. Programa uyumak zorundaydık.

Gittiğimiz her yerden büyük keyif aldım, öğle yemeklerinden ve cumartesi akşamı gittiğimiz Champs-Flysecs'den de. Böyle güzel bir restoranda büyük bir masada etrafımızda hizmetkârlar ve Monsenyör Rambaud koştururken kendimi çok önemli hissettim. Etraftaki insanların bize bakışla-

rından önemli bir grup olduğumuzu düşündükleri belliydi ve bazıları Madam Senetsky'nin imzasını almak için masamıza geldiler. Ünlü bir Broadway yıldızı eşi ile birlikte masamıza kadar geldi ve onunla tanışma imkânı bulduk. Howard'ın gözleri parlıyordu.

Gecenin sonunda, Madam Senetsky hepimize davranışlarımızdan dolayı teşekkür etti. Hepimiz yorgun bir halde yataklarımızı aramaya başlamıştık. Bir sonraki gün müzeyi gezerken hepimiz kontrol altındaydık. Steven, uyurgezer gibi görünüyordu. Profesyonel bir rehber bize sergiyi gezdirdi.

Müzenin yarısını gezdiğimiz sırada, Rose, ben ve Cinnamon'un aramıza gelerek, "Beni koruyun. Bayan Fairchild'a lavaboya gideceğimi söyleyeceğim ve bir süre kaybolacağım."

"Ne?" diye haykırdım. "Bunu yapma Rose, başımı büyük bir belaya sokacaksın."

Cinnamon "Erkek arkadaşın burada değil mi?" dedi.

Rose gülümsedi.

"Tobide," diye fısıldadı. "Ona bugün nereye gideceğimizi söyledim ve bir plan yaptık. Beni koruyun."

"Rose çok dikkatli ol," diye onu uyardım.

Bir adım geri attı. Bayan Fairchild'a, onu pek de memnun etmediği görünen bir şeyler söyledi ve cevabını beklemeden gitti.

Rehber bizi başka bir odaya soktu. Gözlerimi kapıdan ayıramıyordum. Rose için çok endişeleniyordum.

Cinnamon "Onun için endişelenme," dedi. "Bunun üstesinden gelecektir. O iyi bir dansçı olduğu kadar iyi bir oyuncu. Onu Bay Marlowe'un derslerinde görmüş olmalısın. Eğer kapıya doğru bakmaya devam edersen. Bayan Fairchild'ın dikkatini çekeceksin."

Ice, yaklaşarak "Rose nerede?" diye fısıldadı. "Bayan Fairchild sinirlenmeye başladı. 'O kız,' diye mırıldandı iki kere."

Cinnamon "Lavaboda," dedi. "Dehşetli Krampolar."

Ice gülümsedi.

"Dehşetli Krampolar. Şimdi, ha?" başını eğdi. "Erkek arkadaşı burada, değil mi?"

Cinnamon "Erkekler bana dehşetli ağnlar geçirmez," diye cevapladı. Hepimiz güldük.

"İlgilenmiyorsanız bile, sessizce dinleyebilirsiniz," diye Bayan Fairchild bizi azarladı.

Hemen kendimize geldik. Howard ve Steven bize baktılar. Steven sırtıyordu.

"Hey," dedi, Rose'un olmadığını fark ederek, "Kızıl Afacan nerede?"

"Lavaboda," diye cevap verdim. Ama Laura Fairchild, kapıya doğru bakıyordu, sinirlendiği belliydi, boynu kıpkırmızı olmuştu.

"Özür dilerim, Bay Lango," dedi rehberimize dönerek, sonra bize döndü. "Siz devam edin - ve ilgilenin. Kaybolan küçük kuzuya bir bakacağım."

Steven "Ben gidebilirim," dedi.

"Nereden geldiysen oraya da gidebilirsin," diye karşılık verdi sert bir sesle.

Howard, Steven'in yüzünün şekline güldü.

Laura Fairchild'in arkasından bakakaldım. Ellerini yumruk yapmış uygun adım yürüyordu. Topuk sesleri, koridorda, saat gibi çınlıyordu.

Steven "Şu anda tatlı Rose'un yerinde olmak istemezdim," dedi.

Cinnamon "Üzülme. Sen her zaman zararlı bir ot olarak kalacaksın," dedi ve hepimiz güldük.

"Ha, haa, sen bir nümayaşçisin."

Bay Longo "Bayanlar baylar, turumuza devam edebilir miyiz? Yirmi dakika içinde diğerine katılmak zorundayım," dedi. Sözler dudaklarından sızıntı ile dökülüyordu.

Steven "Oh, lütfen," dedi.

Hepimiz kahkahalarımızı tuttuk ve onu takip ettik. Sesi bize vızıltı gibi geliyordu, çünkü hepimizin dikkati kapıdaydı. Bay Lango'yu dinlemeye bazı ziyaretçiler geldiler ama ne Rose ne de Bayan Fairchild gelmedi.

Bay Longo özeti anlatırken Rose görüldü, gözlerinden neşe fışkıyordu.

Cinnamon "Bayan Fairchild'ı gördün mü? Seni arıyordu," diye fısıldadı.

"Hayır."

Birkaç dakika sonra Bayan Fairchild geldi, yüzü de boynu gibi kıpkırmızıydı. Gözleri teneke gibi parlıyordu. Sımsıkı bağlanmış saçları biraz dağılmıştı ve kopmuş piyano telleri gibi kıvrılmıştı. Rose'a bir bakış attı, ama sonra Bay Longo'ya döndü, Madam Senetsky ve okul adına ona teşekkür etti. Bay Longo eğildi, Steven'a rahatsız edici bir bakış attıktan sonra bir sonraki tura katılmak için yanımızdan ayrıldı.

Laura topukları üzerinde döndü ve gözlerini Rose'a dikti.

"Neredeydin?" diye haykırdı. "Müzedeki tüm bayanlar tuvaletlerine baktım."

"Size söylediğim gibi, lavaboya gittim, Bayan Fairchild. Sonra kayboldum, yanlış odalara girdim," diye ekledi. "Çok endişelendim, bazı yabancılar bana doğru yolu gösterdiler. Sizi zor duruma soktuğum için özür dilerim, Madam."

Laura ona bakmaya devam etti, ama Rose kayıtsız ifadesini sürdürüyordu. Yangının üzerine su serpilmiş gibi hissettim. Bayan Fairchild'ın omuzları rahatladı.

"Nerede olduğumuza dikkat etmen gerekirdi ve dönüş yolunu unutmamalydın. Burada kaybolmak pek olası değil. Sizler özel insanlar olmalısınız."

Cinnamon "Creme de la creme," dedi.

Steven "Pastanın üzerindeki buz gibi," diye ekledi.

Cinnamon "Hayır," dedi. "Bizler pastayız."

"Tamam, bu kadarı yeter. Şimdi minibüse kadar beni takip edin ve kimse kaybolmasın," Laura'nın gözleri hâlâ Rose'a ateş saçan roketler atıyordu, ama Rose masum bir kedi yavrusu gibi bakıyordu.

Herimiz arkasından uygun adım yürüdük. Ice, yüzündeki gülümsemeyi koruyordu, Cinnamon haylaz bir ifade ile bakıyordu etrafa, kalbimin atışlarını gizlemeye çalışıyordum ve nefesimi tutuyordum. Howard bu duruma bozulmuştu ama Steven uyanık görünüyordu.

Gökyüzünde görünen birkaç beyaz bulut dışında güzel bir gündü. Five dönerken Ice bize bir şarkı söyledi. Sonra koro halinde şarkılar söyledik. Bu çok eğlenceliydi. Bayan Fairchild bile o soğuk ifadesini bir süre için bir kenara bırakmıştı. Şoförün de bundan hoşlandığını söyleyebilirim, çünkü zaman zaman bize katıldı. Neredeyse malikânenin merdivenlerine kadar şarkı söyledik.

Bayan Fairchild "Tam zamanında masada hazır olmalısınız," dedi. Herimiz hızla merdivenleri çıktık ve içeri girdik.

"Çok heyecanlandım," dedim.

Steven "Bu devlet okulunda daha kolaydır," diye bağırdı.

Cinnamon "Dayanamayacağım, hemen bir duş alacağım," dedi.

Yine de çocukların ortadan kaybolmasını bekle-dikten sonra, hemen Rose'u odasına çektik.

Cinnamon "Ne yaptığını anlat bize," diye çıktı.

"O kadar uzun süre uzaklaşabildiğine inanamıyorum," dedim.

Rose gülümsedi ve yatağının kenanna oturdu.

"Harikaydı," dedi, kollarını vücuduna sardı ve gözlerini kapattı. Sonra gözlerini açtı ve heyecanla bize baktı, çekici gülümsemesi, müzede olduğundan çok daha parlaktı.

Cinnamon sabırsızlıkla "Ne?" dedi.

"Bu kadar kısa zamanda, Barry çok daha olgun görünüyordu. Ve çok daha yakışıklı!"

"Beni gördüğüne çok sevindi. Bunu umursamadık. Girişte durup kalabalık insanların arasında öpüştük. Çok hızlı konuştuk, mümkün olduğu kadar çok şey anlatmak istiyorduk, sonra durduk ve gülmeye başladık ve tekrar öpüştük, tekrar tekrar.

"Üniversiteden çok memnunmuş. Çok iyi bir oda arkadaşı varmış ve bir sürü arkadaş edinmiş. Onları bizimle tanıştırmak istiyor. Ona senin bir erkek arkadaşın olduğunu söyledim, bu yüzden yanında sadece iki arkadaşını getirecek. Ama istersen birini daha getirmesini söyleyebilirim," diye ekledi, bana bakarak.

Cinnamon ve Ice benim cevabımı duymak için beklediler.

Cinnamon ısrarla "Ayrıken başka biri ile görüşebilirsin, belki," dedi.

"Bunu kabul edebilirim ama başka biri ile ilişki yaşamayı düşünmüyorum," diye ekledim.

Cinnamon "Ünlü son sözler," dedi.

"Bunlar son sözler değil," diye ısrar ettim. "Değildi!"

Cinnamon "Tamam, tamam. Şamata yapmayın. Bunun yanında bir daha hepimiz lavaboya gidcccğiz diyemeyiz ve bunu sen de bir daha yapamazsın," diye uyardı. "Eminim seni Madam Senetsky'e şikâyet ediyordur.

Cinnamon gülümseyerek "Bununla birlikte," diye ekledi. "Ama bunu hallettin. Çok iyi bir performans sergiledin"

Ice abartılı bir vurgulamayla "Artık tüm dünya bizim için bir sahne," dedi. "Unutmayın?"

Hepimiz güldük.

Bir çan sesi duyduk. Hepimizin kalbi durmuştu.

Ice derin bir fısıltıyla "Meydi o?" diye sordu.

Hepimiz bir süre sessizce durduk, dikkatle dinliyorduk.

"Bu ses yangın merdiveninden mi geldi?" diye sordum. Kalbim öyle çarpıyordu ki, kendi konuşmamı zor duyabiliyordum .

Rose yerinden sıçrayınca, Cinnamon pencereden bakmak için doğruldu.

"Oh," diye bağırdı. "Bu benim bilgisayarım! Açık bırakmışım. Evan bana bir şey göndermiş olmalı."

Masasına oturdu ve e-mail'i açtı.

Sevgili Rose,

İstediğin şeyi buldum, sanırım. Bilgisayarda anlatmak ya da telefonda konuşmakla anlatamam. Bunun uzun bir açıklaması var.

Seninle planladığımız yolculuğu yapmaya karar verdim. Bunu planladığımızdan daha önce yapmayı düşünüyorum. Burası çok durgun ve beni sıkıyor. Bu konuda kendini suçlamalısın. Biliyorsun, çiftlikte nasıl vakit geçirildiğini...

Başka bir deyişle. Flew York'a geliyorum. Charlotte Teyze bu konuda çok mutlu değil ama ben rezervasyonları yapıyorum. Sana ne zaman geleceğimi bildireceğim. Bunu yapabilirim. Gerçekten, bu benim yaptığım en heyecan verici şey, ama unutma sen her zaman beni dışarı çıkma konusunda cesaretlendirirdin.

Biliyorsun New York'a gelmek benim için bir havuza ya da okyanusa atlamak gibi bir şey, ama bu bir meydan okuma olmalı? Değil mi?

Ama benden istediğin araştırmalar ve okulda olan acayip olaylardan dolayı... şimdi. En sevdiğim dizeleri söyleyeceğim: "Danimarka'da bir şeyler oluyor."

Eminim ne demek istediğimi anlıyorsundur.

Sevgiler,

Evan

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

Cinnamon "Bu Hamlet'ten," dedi. "Bir şeylerin ters gittiğini söylemeye çalışıyor, büyük bir tehlikenin gelmek üzere olduğundan bahsediyor."

Rose başını salladı.

"Kesinlikle."

"Peki, neden gerçekleri söylemedi?" diye sordum.

Cinnamon "Görüyorsun, buraya gelip Rose'u görmeyi çok istiyor. Bu sebebi kullanmaya çalışıyor," dedi. "Rose'un bize o ve teyzesinin hayatı hakkında anlattıklarından sonra hiçbirimizin onu suçlayabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Hayır. Bence böylesi çok daha iyi olacak. Bu bir markete gitmek gibi bir şey değil."

Cinnamon "Bence çok soğukkanlı ve ne yapacağını biliyor," dedi. "Bizi dehşete düşürecek bir haberle geliyor gibi görünüyor."

Hepimiz ekrana ve ardından aynı şeyleri düşünerek birbirimize baktık.

Hiçbirimiz güzel bir uyku uyuyamayacaktık bu gece.

Belki yarın akşam da.

Burada uyumaya devam edersek, Evan gelip bize anlatmak istediği şeyi anlattıktan sonra da uyuyamayacaktık belki de...

O KULDA, üzerimizde, sabnımızı deneyen bir baskı vardı. Öğretmenlerimiz bizi derslerde daha fazla tutmak için ayn bir çaba harcıyorlardı. Bunun yeteneklerimizin gelişmesi için önemli olduğunu söyleyip duruyor ve bizleri eleştiriyorlardı. Başlangıç eğitimlerini geçmiş, uzun saatlerle birlikte profesyonel müziğe başlamıştık. Artık övücü sözler duyamıyorduk çoğunlukla. Herkes özellikle de Howard bizim potansiyel başarısızlar olduğumuzu düşünmeye başlamıştı. Madam Senetsky'nin bizi başından atmak için bu yolu kullandığını düşünüyordu. Belki de bizi dışarı atmak istiyordu ya da birkaçımızı vazgeçirmek istiyordu.

Cinnamon da bunlardan şüphelenmeye başlamıştı. O ve Howard'ın sesleri her sabah kısık oluyordu. Bay Marlow ile birlikte sahnede çalışıyorlar-

dı, her zaman onlarla ilgileniyordu. Onlara oyunlardan sahneler veriyor ve bir sonraki sabah ellerinde not kâğıtları olmadan oynamalarını istiyordu. Geceleri provalarla işgal edilmiş durumdaydı. Diğer rutin derslerdeki ses çalışmaları da üzerine gelince boğazları çok yoruluyordu.

Madam Senetsky, artık hepimizin derslerine bizzat giriyor ve her sıkılma ya da yakınma ibaresinde bastonu ile yere vurup bu duygulara son veriyordu. Çok az gülümsüyordu. Hepimiz gözlerini her an üzerimizde hissediyorduk. Gözleri iki küçük algılayıcı gibi, zayıflık, yanlış ya da hayal kırıklığı arıyordu.

Söz verdiği gibi bizi baştan yaratıyordu. Konuştuğu gibi hepimiz inceleniyor ve baştan yaratılıyorduk. Saçlarının kesilmesi Ice'ı çok kızdırmıştı. Cinnamon, yeni makyaj sitilinden nefret etmişti, yeni ruj ve ojeler onun kullanmaya alıştığı renklerden çok daha parlaktı. İronik bir şekilde, Rose'un doğal kalması gerekiyordu, sadece hafif bir ruj sürebiliyordu. Provalarda dans ederken saçlarını at kuyruğu yapması gerekiyordu. Bana bazı özel durumlar verilmişti, saçlarım sadece biraz kesildi. Farklı bir şampuan ve saç kremi kullanmam gerekiyordu, kendime bakmak söz konusu olduğunda kendimi taşradan bir ahmakmışım gibi hissediyordum.

Bir keresinde, Bayan Fairchild, Ice'ı sızlanırken görünce, "Sızlanmayı ve kasılmayı bırak! Sen tiyat-

roda ya da sahnede olduğunda uzmanların gözleri her *zaman* üzerinde olacaktır," diye çıkıştı. Kapı aralarından, köşelerden bizi gözetliyordu sanki, her an üzerimize saldırmak için fırsat kolluyordu.

"İnsanlara sadece nasıl giyineceğinizi ve nasıl görüneceğinizi söylemeleri için ihtiyacınız yok. Halk toplum ile olan ilişkilerinize ve görünüşünüze dikkat eder. Bu sizin ünlü olmak için ödeyeceğiniz bedel. Siz artık halkın malı olursunuz. Diğer bir deyişle, hayatınız artık sizin hayatınız değil, herkesin hayatı."

Cinnamon "Sizin gibi demek istiyorsunuz?" dedi. Gözleri sinirlendiği zaman olduğu gibi kararmaya ve kısılmaya başladı.

Bayan Fairchild, güçbela "Hayır," dedi. "Öğrencilerine geldiğinde, ben Madam Senetsky'nin yararlandığı uzmanlardan biriyim.

"Ve bu uzmanlardan biri olarak sizin olumsuz yönlerinizi ortaya çıkartabilir, sizleri yakından gözleyebilirim. Şu kapının ardında işlerin gecikmesinden dolayı mutsuz olan bir dizi aday var. Neden, sizin bu kapıdan çıkmanız ve onlardan birinin burada sizin yerinizi alması onları çok heyecanlandıracaktır."

Bize bir bakış attı ve odayı terk etti.

Onun emirlerine karşın, Steven saçları hakkında söylenmekten vazgeçmiyordu. Saçlarını uzun bırakmasına izin verilmişti ama daha derli toplu tutulmalıydı.

"Ben bir piyanistim, bir model değilim. Beethoven'a birinin bu saç modelini kullanması gerektiğini söylediğini bir düşünsenize?"

Diğer yandan, Howard, kendisinde yapılan değişiklikleri ve söylenenleri, bir terapi gibi kabul ediyor ve bunların tüm hayatını özelleştirdiğini düşünüyordu.

Hepimizi şunları söyleyerek kızdırmıştı, "Bayan Fairchild haklı. O benim en sevdiğim insan değil ama söyledikleri doğru."

Cinnamon "Her gün onun tarafından uyarılmamız gerektiği gibi mi ve şirndi de senin tarafından," diyerek sert bir karşılık verdi. "Ve bu kapının dışında bekleyen adaylar hakkında bir tek kelime daha duyarsam..."

Howard "Bundan şüphelen mi var?" diye sordu.

"Şüphelenmeye başlıyorum," dedi, Howard'i şaşkınlığa uğratarak.

Baştan yaratma bittikten sonra, Madam Senetsky her yerde karşımıza çıkmaya başladı. Tıpkı Laura Fairchild gibi, her birimizin üzerine atlayacakmış gibi geziniyordu etrafta, yürüyüşümüzü eleştiriyor, omuzlarımızı ve başımızı nasıl dik tutmamız gerektiğini söylüyor, giyinişimizi kontrol ediyor, yemek yerken bizi seyrediyordu. Uyurken de bizi izliyor olabilir mi diye düşünmeye başladım. Çok geçmeden hepimiz birer paranoyak olacağız sanırım.

Bir gün Ice "Her an bu ürpertiye arkamda hisse-

diyorum ve bir şey olup olmadığını görmek için arkamı dönmek zorunda kalıyorum," diye itiraf etti. "Sanki biri, her saniye beni izliyordu."

Rose "Ben hareket ettiğimde hareket eden gölgelere küfür etmek geliyor içimden," diye ekledi.

Aynı hisleri benim de paylaştığımı itiraf etmeliyim.

"Belki de gerçekten günün her saati gözleniyoruz," diye bir tahminde bulundu. "Belki, pencerelerden bize yansıyan buz dağının sadece görünen tarafıdır. Kim bilebilir? Telefon konuşmalarımız dinleniyor olabilir. Odalarımızda da gizli kameralar olabilir."

Rose "Öyle ise Evan'ın bana telefonda bir şey söylememesi çok iyi olmuş," dedi.

Evan, on gün içinde geleceğini bildirmişti. Bu bizim ilk performans gecemize denk geliyordu. Bunun için, Madam Senetsky, La ura Fairchild'a iki misafir davet edebileceğimiz talimatını vermişti. Bizden ailelerimizi davet etmemiz bekleniyordu, ama arkadaşlara da izin verilmişti.

Annem ve babam gelmek istediler. Ama babam sonbahar hasadı dolayısıyla çok sıkışık durumdaydı. Chandler'ı aradım, gelmeye çalışacağını söyledi. Columbia Üniversitesi'nde bir arkadaşı varmış, ona kalacak yer ayarlayabilirmiş. Cinnamon, anne ve babasının gelmesini istedi, ama babasının, kalbinin atışlarının düzenlenmesi için o hafta sonu gözlem altında hastanede kalması gerekiyordu. Annesi, babası olmadan gelebileceğini sanmıyordu.

Rose'un annesi, bu hafta onunla öğle yemeği yemek için geliyordu. Madam Senetsky'ye gidip ona annesi ile görüşmesi için izin vermesini istedi, Madam Senetsky, programın değiştiğini gidip annesi ile buluşabileceğini söyledi.

Ice, ailesi hakkında konuşmuyordu. Ne zaman ona bu konuyu sorsak, "Bilemiyorum," diyordu.

Çarşamba günü, Rose'un odasında bize katıldı ve anne babasının boşanacağını söyledi.

"Size, babamın güvenlik görevlisi olarak çalıştığı zaman vurulduğunu ve iyileşmesinin ne kadar uzun zaman aldığını anlatmışım. Annemin tahammülü kalmamış ve evi terk etmiş."

"Baban tek başına iyi mi?" diye sordum.

"O iyi, ama yüzde yüz değil, henüz, öyle söylüyor. Tek başına gelebileceğini söyledi, ama ben bir sonraki performans gecesine kadar bekleyebileceğini söyledim."

"Ya annen?"

"O yeni sosyal hayatı ile çok meşgul. Gelmeye çalışacağını söyledi. Ama buraya gelirse kendimi tutup ona nasıl davranacağımı bilemiyorum."

Odadaki, sessizlik üzerimize çöktü, Rose başını kaldırdı ve, "Belki, bu gece, hayatımızın dönüm noktası olur ve oradaki insanlar bizim yeni ailemiz olurlar. Madam Senetsky bu konuda haksız değil."

Hiçbirimiz itiraz etmedik, ama herkesin yüzünde, bu yenilikten memnun olmadıkları anlaşılıyor-

du. Elbette, orada birçok ünlü aktör, yönetmen, ünlü müzisyenler ve yapımcılar olacaktı, ama bizim gösterimiz bittikten sonra hepsi gideceklerdi. Sahne bomboş kalacaktı, sesler içimizde yankılanacaktı. Bizim hayatımızı yaşayan birçok insanın, yaşamlarının psikologlarda sorularına cevap arayarak bittiğinin farkındaydık. Kim hayatı boyunca sırlarını anlattığı tek kişinin psikiyatrist olmasını ister ki?

Provalar artık performans gecesini için hazırlıklara dönmüştü. Bayan Fairchild, davetlileri açıklamaya başlamıştı. Çoğu, bize daha önce söylendiği gibi ünlü yapımcılar, aktörler ve eleştirmenlerdi. Her akşam yemeği yeni bir davetli ismi ile açıklanıyordu. Bana göre, üzerimizdeki baskıyı kaldırmak içindi bu.

Madam Senetsky, bu konuda müsamahasızdı. Bir akşam yemeğinde, bir sanatçı için hareketleri önceden tahmin etmenin ne kadar önemli olduğunu ve beklenmedik hareketlere karşı tavır hazırlamanın önemini anlattı.

"Çoğu aktör ve müzisyen sahne korkusu yaşar, sahneye çıkmadan önce sınırları bozulur. Yüzlerce hatta binlerce kişi size bakıyor. Televizyonları da hesaba katarsak, milyonlarca insan sizi seyrediyor, sizi dinliyor ve yanlışlarınızı arıyor olacak. İnsanlar doğal eleştirmenlerdir. Onları memnun etmek çok zordur, başarınızı kabul ettirdiğinizde, hatalarınızı arayanlar, başarınızı çekemeyenler ka-

bul edemeyenler olacaktır. Biliyorsunuz, tüm yeteneklerini her şeyinizi o sahnede insanlara sergileyeceksiniz.

"Bu cesaret, metanet ve kendine güven ister. Kendine güven ile kibir arasında büyük fark vardır. Kendine güven sizi, sopalardan ve üzerinize gelen oklardan korur."

Howard, 'sopalar ve oklar benzetmesini anlamadığımızı düşünerek, "Hamlet," diye fısıldadı.

Aslında Nadam Senetsky'nin bu açıklamaları zaten beni ürküten fikirlerden biraz daha korkmamı sağlamıştı. Bunu yapmaya çok istekli görünüyordu ve başarmıştı. Müthiş gece yaklaştıkça, parmaklarımın titremeye başladığını hissettim. Bay Bergman da bunun farkına varmıştı. Parmaklarım titrediğinde durmamı, biraz nefes almamı ve rahatlamamı söylüyordu. Daha sonra çalışmaya yeniden başlıyorduk.

Sonunda, bir gün, Madam Senetsky bizi izlerken, Bay Bergman yumruğunu piyanoya vurdu ve "Dur!" diye bağırdı.

O yürürken, ben nefessiz kaldım.

"Otur," diye emretti bana. Ne derse onu yaptım, kemanım kucağımdaydı ve gizlice Madam Senetsky'ye bakıyordum. Kaymaktaşı gibi hareketsiz oturuyordu gözleri ben ve Bay Bergman arasında donmuştu.

"Çok düşünüyorsun," diyerek lafa başladı. "Yaptığın işten kendini ayıramıyorsun. Her nota

için endişeleniyorsun ve sesleri mekanikleştiriyorsun. Müziğin içine dalamıyorsun, yeteneklerinin farkına varıp üzerine bir şeyler koymaya çalışmıyorsun."

Başımı sallayıp tekrar gözlerini bize diken Madam Senetsky'ye baktım.

Bay Bergman da bana sert bir bakış attı.

"Beni izle," dedi, hızla kapıya doğru yürüdü ve orada durdu. Kafam öyle karışmıştı ki, bir süre yerimden kalkamadım, öylece kaldım. "Hadi, ayağa kalk, kemanımı ve keman kutusunu da al," dedi.

Madam Senetsky'e baktım, ayağa kalktım ve Bay Bergman'ı takip ederek kapıdan dışarı çıktım. Beni koridora yöneltti, oradan ön kapıyı açtı ve bekledi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Kurum satmaktan kurtuluyoruz," diye açıkladı. "Devam et. Yürü."

Ben yürürken o beni takip etti, kapıyı arkamuzdan kapattı. Merdivenleri indi ve garaj yoluna doğru devam etti. Şimdi, kafam daha da karıştı. Onu takip ediyordum, elimde kemanımı taşıyor ve sürekli dönüp eve bakıyordum. Giriş kapısına kadar yürüdük, orada durdu ve kapıyı açtı. Kaldırımına çıktı, ellerini kavuşturdu.

"Gel buraya," dedi. Emirleri sıralıyordu. "Tam buraya!"

Söylediklerini yaptım. Kaldırımdan geçen yaya- lar durup bize bakmaya başladılar.

"Kemanını çıkart," dedi.

"Ne?"

"Kemanını kutusundan çıkart. Hemen."

Söylediğini yaptım.

Keman kutusunu ayaklarımın ucuna koydu ve geri çekildi.

"Parçaya başla," dedi.

"Burada?"

"Kesinlikle," dedi. "Çal."

Kemanımı yerleştirdim ve başladım. Müzik tüm sokağı kapladı. Sokaktan geçen insanlar durup dinlemeye başladılar. Hava serindi, hafif bir rüzgâr esiyordu melodi havada yükselip uzaklara gidiyordu. Bir süre sonra etrafımdaki kalabalık oldukça büyümüştü. Gözlerimi kapadım ve müziğin beni alıp götürmesine izin verdim. Parçamı bitirdiğimde insanlar beni alkışladılar. Hatta bazıları, önümdeki keman kabıma bozuk para attılar.

Bay Bergman'a baktım.

"Orada," dedi. "New York'lu dinleyicilerine çaldın. Bu senin sisteminin dışında. Şimdi sadece müziği düşün. Eğer ellerin titremeye devam ederse, kemanını al ve buraya gel, eğer hoşuna gittiyse elbette, o kutudan çık seni boğuyor. Anladın mı?"

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Çok güzel. Stüdyoya dönüyoruz," dedi ve eve geri döndü. Üçüncü katta bir perdenin oynadığını

gördüm, onun Madam Senetsky olduğunu düşündüm ama biz eve döndüğümüzde ofisinde telefonla konuşuyordu.

Daha sonra, Bay Bergman'm yaptıklarını herkeşe anlattım.

"Yedi dolar kazandım!"

Steven, piyanoyu oraya kadar çıkartıp geri taşımasının zor olacağını, aksi takdirde onun da bunu denemek isteyeceğini söyledi.

Howard "Senin onun gibi bir problemin yok," dedi. "Senin problemin bunun tam tersi."

"Oh, evet, nedir benim problemim, kudretli sahne amiri?"

"Sen dinleyicileri daha az umursayabilirsin."

Howard bunu bir eleştiri olarak söylemişti ama Steven bir süre düşündü ve başını saldı.

"Haklısın," dedi. "Bu benim piyanom, herkes cehenneme gidebilir."

Rose "Sana gerekli olan nedir? Bu hiçbirimize uymaz," diye çıkıştı. Bu onun karakterine uyan bir davranış değildi, hepimiz şaşırık.

Aslında, Rose annesi ile öğle yemeğine çıktktan sonra çok sessizdi. Bu konu ile ilgili bize hiçbir şey söylememişti, cuma akşamına kadar. Bayan Fairchild, yemekten önce hafta sonu programını açıkladı. Saat sekizde New York Halk Kütüphanesi tiyatrosunda bir konferansa katılacaktık. Cumartesi, Londra'dan yeni gelen bir oyunun gala-

sına katılacak ve cumartesi akşamı Metropolitan Opera'da *Madam Butterfly* operetini izleyecektik. Pazar günü boştu.

Rose, erkek arkadaşı Barry ile buluşmak için program yapmıştı. Chandler bir sonraki hafta sonu geleceği için ona bu pazar da gelmesini söyleyemedim. Rose, Barry'nin buluşmaya kolejden üç arkadaşını getireceğini söyledi. Cinnamon bunun güzel bir fikir olduğunu belirtti. Central Park'taki hayvanat bahçesine gitmeyi önerdi.

"Harika bir sonbahar günü olur. Sen ne dersin. Rose?" diye sordu.

"Neden olmasın?" diye yanıtladı Rose. "Hepimiz küçük kafeslerimizdeyiz. Onlardan davranış örnekleri alabiliriz."

Acı çektiği ve içinde sorunlar yaşadığı belli oluyordu.

Ice "Senin neyin var kızım?" dedi. "Annenle görüştüğünden beri ağzından hep kötü sözler dökülüyor."

Rose gözlerini yer döşemelerine çevirdi.

Ice ısrarını "Evet?" diye sürdürdü.

Benim odamdaydık, konferansa hazırlanmaya başlamadan önce biraz dinleniyorduk.

Rose "Annem yeniden evleniyor;" dedi. "Ondan beş yaş küçük bir adama âşık olmuş. Kaliforniya'nın dışında bir şirkette tezgâhtarlık yapıyormuş. Radyo ve televizyon kanalı satıyormuş."

Cinnamon "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır ve evet."

Ice "Hı?" dedi. "Nasıl hayır ve evet? Ya tanışmışsındır ya da tanışmamışsındır, değil mi?"

"Yemekte bizimle birlikte değildi ama ben sanki o yanımızdaymış gibi hissettim. Annem sürekli onu anlattı. Neredeyse burayı ve beni sormayacaktı. Yeni ergenliğe girmiş bir genç kız gibi davranıyordu."

"Ne zaman evleniyor?" dedim.

"O hıllaya evlenmek istiyor ama erkek arkadaşının seyahat programı buna uygun değilmiş bu yüzden zamana olduğu tarihte evlenecekler. Barış ve huzur seremonisi olacağını söylüyor. Las Vegas'ta evlenebilirlermiş," dedi. "Belki şahit olarak bir Elvis benzeri kiralayacaklarmış," diye ekledi acı bir sesle.

Cinnamon "Ve sonra? Kaliforniya'ya mı taşınacak?" diye sordu.

Rose başını salladı.

"Performans gecesine geliyor mu?" sordum.

"Belki. Erkek arkadaşının seyahat programına bağlıymış, ama bana kalırsa gelemeyecek."

Ice "Adı ne?" diye sordu.

"Warner Langley. Daha önce bir kez evlenmiş, ama sadece bir ay sürmüş."

Cinnamon "Bu daha çok uzun bir randevu gibi, evlilik değil," dedi.

"Bu da öyle olabilir," diye mırıldandı Rose. "Üzgünüm sizin yanınızda bir engel oldum."

"Dans derslerin nasıldı?" diye sordum, Bay Bergman'la geçirdiğim dersi düşünerek.

"Fena değildi," dedi biraz neşelenerek. "Dans ederken her şeyi unutabiliyorum. Bay Demetrius müzikle hareket etmeye doğal bir eğilimim olduğunu söyledi, sadece biraz daha tutunmam gerekiyormuş. Yüzümü güldürdü."

"O doğru söylüyor, elbette. Bu yüzden çok iyisin, Rose," dedi Cinnamon. "Bütün bu olanlara rağmen başaracaksın."

"Belki o haklıydı," dedi Ice. Hepimiz ona döndük.

"Kim?" diye sordum.

"Madam Senetsky. Belki haklıdır. Rahibeler gibi olmalıyız ve sahne ile evlenmeliyiz."

Cinnamon yavaşça başını salladı.

"Kaçınmanın tek yolu bu," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Gerçekten olduğumuz kişiden," diye cevap verdi.

"Ben kendimden kaçmak istemiyorum," dedim.

"Senin ailenle bir sorunun yok, geçmişinle de, kendinden nefret ettiğin bir yer yok?" dedi Rose, gözleriyle suçluyordu.

Büyükbaba Forman'ın yasakları ve her fırsatta

açıkladığı düşünceleri aklıma geldi. Kalbimin en ufak kıpırtısında, küçük bir öpücükte nasıl heyecanlandığımı ve kendimi nasıl suçlu hissettiğimi düşündüm. Neredeyse Chandler'ın ilgisini kaybediyordum. Birbirimize söylediğimiz bu kadar güzel laftan sonra, geçirdiğimiz harika zamanlardan sonra, verdiğimiz sözlerden sonra yine de içimde bana kalbini açacak kişiye, kendimi verememekten korkuyorum. Bunun kalbimde duygularımı kirlen bir leke olduğunu düşündüm.

"Belki," dedim karmaşık duygularla.

"Hepimiz bir şeylerden kaçmak istiyoruz," diye ısrarla konuştu Cinnamon. "Bir gün bunun ne olduğunu keşfedeceksin ve ona boş vermeyi de öğreneceksin. Anneni değiştiremezsin ve onu yeni bir yanlış yapmaktan da alıkoymazsın, Rose, sen de Ice. Hadi geçmişimizi değiştirmeye çalışmayı bırakalım şimdi. Geleceklerimizi değiştirelim."

Rose başını salladı ve gülümsedi.

"Pazar gününden ne haber? Barry'ye ne diyeceğim?"

Cinnamon bana baktı.

"Honey?"

"Benim için hava hoş. Pazar günü ben evlenmiyorum," dedim. Cesur bir ifade takındım ama kalbim deli gibi çarpıyordu. Eğer Chandler bunu öğrenirse haftaya gelmez.

"Tamam," dedi Cinnamon. "Hadi iyi vakit geçi-

relim. Şimdi ve daha sonra," diye ekledi. "İyi saatler geçirelim, hadi," dedi ellerini havaya kaldırarak. Sonra gözlerini kapattı ve ezberden okur gibi konuşmaya başladı, "Gidin, tüm mutsuzluklar. Gelin, mutlu, tatlı dudaklar, herkesle öpüşün."

İce gülümsedi ve elini Cinnamon'un elinin üzerine koydu. Rose da aynısını yaptı, ben de. Bir süre öyle kaldık, bu çok güzeldi, birine güvenmek: Hayattan keyif almak.

O gece kütüphanedeki konferans ilgi çekiciydi. Ünlü konuşmacıya çok şaşırdık, Broadway'den bir yapımcı. Film yapımı, yıldızlar ve eleştirmenler hakkında harika hikâyeleri vardı. "İnsanlar bizi çok farklı deneyimlerin içinde görmek istiyorlar" dedi. Minibüste eve dönerken, Howard yapımcının konuşmasını eleştirdi, anlattıklarını aslında bildiğini söyledi.

"Howard bu okula gelerek neden kendini sıkıntıya soktuğunu anlayamıyorum," dedi Cinnamon yumuşak bir ses tonu ile konuşmaya çalışarak, yüzüne yapmacık ama nazik bir gülümseme vererek.

"Heden?"

"Heden? Çünkü sen tiyatro ile ilgili her şeyi çok iyi biliyorsun. Bizim gibi insanlarla aynı yerde olmak senin için çok sıkıcı olmalı."

Bir süre kasvetli bir hava oluştu.

"Pekâlâ," dedi, Cinnamon'un alayını görmez-

den gelerek, "Sahnede olduğun için kendini şanslı hissetmelisin, özellikle de biri sana sullörlük yaparken, senkronize, böyle konuşurken.

"Aslında gerçek. Cinnamon, sen ne kadar iyi olursan ben de o kadar iyi görünürüm, özellikle bir sonraki hafta sonu," diye cevap verdi. Bundan memnun görünüyordu, kendine çok güveniyor, etrafına çiçekler serpilmiş ortasında oturan bir prens gibi.

"Oh Howard, Akademi Ödülünü kazanmana yardım edeceğim için çok mutluyum."

"Alay etmeye devam et, sen Oskar ödülünü benim ellerimde görmek istediğimden çok daha fazla istiyorsun. Böyle görünüyorsun ama kalbin merhametsizlik dolu."

"Bana kalbimin içinde neler olduğunu söyleme, kim olduğumu ve ne istediğimi de. Howard Rockwell üçüncü, dördüncü ya da beşinci. He fark eder? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey. Anladın mı? Tamam mı?"

"Çok güzel," diye cevap verdi sonunda.

Cinnamon, yerinden sıçrayıp gözlerini oyacakmış gibi görünüyordu. Bu ikisi sahnede *Romeo ve Juliet* nasıl oynarlardı? Seyircilere birbirlerine âşık olduklarını yutturabilirlerse, gerçekten çok iyi oyuncular demektir.

Daha sonra, bunu Cinnamon'a sordum. Lisede ki drama öğretmeninini tavsiyesini anlattı bana.

"Sahnede karşıdaki kişiyi sevmen gerekiyorsa sev, ondan nefret etmen gerekiyorsa nefret et. Sahnedeki kişiliği düşün, karşıdakinin gerçek kişiliğini değil."

"Bu iyi bir tavsiye gibi görünüyor."

"İşe yarıyor. Eğer Bayan Hamilton olmasaydı ben burada olmazdım," dedi. "Sahneye çıkmak, hayatımı kurtardı."

"Ve," diye ekledi. "Ama neredeyse onun hayatını mahvediyordu."

"Neden?"

Prova yapmak için birlikte ne kadar fazla zaman harcadıklarını ve kıskanç bir öğrencinin onlar hakkında çıkardığı dedikoduları anlattı. Bayan Hamilton neredeyse işini kaybediyormuş.

"Bayan Hamilton sahnede bir erkek rolü oynarken, biri pencereden resmimizi çekmiş."

"Nasıl?"

"Sahne ve performanslar hakkında bize söylenenlerin hepsine inanma. Howard bunu kendisinin yeni keşfettiği bir cennet zannediyor ama aslında hayatın ta kendisi, ayaklarının altında köpek bahkları yürüyor," diye cevap verdi bana.

Ice ve Cinnamon'u dinledikten sonra, Ohio'daki çiftliğimdeki hayatımın gerçekten tüm kötülüklerden uzak olduğunu düşündüm. Kendim olmak, çiftlikte yaşamaya devam ettiğim sürece çok güzeldi ama burası "Gerçek Dünya"ydı ve ben Ste-

ven'in da söylediği gibi her şey konusunda çok daha uyanık olmalıydım.

"Saflık," diye şakayla karışık iğnelemişti Cinnamon bir keresinde, "Cennet bahçesinde bir maldır ve bizim geri dönmek gibi bir şansımız yok."

Cumartesi öğleden sonra izlediğimiz oyun mükemmeldi, akşam *Madam Butterfly* kalbimi yerinden söktü sanki. Daha önce bir operada ağlayabileceğimi hiç düşünmemiştim. "Un Bel Di," "Bir Güznel Gün," aryalara içime ekilmişti sanki ve hiç unutmayacaktım. Bunu uykumda bile duydum ve kemanımla çalmak için bekleyemedim.

Pazar sabah kahvaltıda, biz kızlar çok mutluyduk. Howard ve Steven erkeklerle buluşmak için dışarı çıktığımızı anladılar. Cinnamon bunu bir gurur meselesi yapana kadar bizi takip etmekle korkuttular.

"Siz kendi kendinize gidemezsiniz kızlar? Bize bağlı kalmalısınız?"

"Sadece şaka yapıyordum," dedi Howard hemen. "Bir arkadaşım akşam yemeği ve sinema için beni bekliyor olacak."

"Samırım biz akşam yemeğine ve sinemaya gideceğiz," diye yakındı Steven.

"O ben bu telefonu almadan önceydi," dedi Howard. O iyi bir oyuncuydu, ama iyi bir yalancı değil. Sonuç olarak, benim tahmin ettiğim oldu.

Gitme zamanı geldiğinde. Cinnamon - New York'a en yakın yerde yaşayan olarak - bizim kılavuzumuz oldu. Taksi çağırdı ve geçtiğimiz yerleri bize tanıttı.

"Ben hiç beşinci caddede de yürümedim," diye yakındı Ice.

"Hayvanat Bahçesi'nden sonra oraya gideceğiz," diye söz verdi Cinnamon. "Vitrinlere bakmak harikadır."

Taksi şoförü Rose'un isteği üzerine ünlü Plaza Otel'in önünde durdu. Barry ve üç kolej arkadaşı ile burada buluşacaktık. Birkaç dakika sonra önümüzde bir taksi durdu ve dördü indiler. Rose, Barry'ye doğru koştu, sarıldılar. Biz üçümüz izliyorduk, öpüşüklerinde hepimiz nazıkçe gülümsedik.

Barry hepimizin orada durup onları izlediğimizi fark edince "Hadi tanışalım," dedi. Uzun boylu, koyu renk saçlı bir gençti, olgun görünüşlüydü. Rose'un ondan neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyordum. Rose'un ihtiyacı olabilecek biriydi. Ona sadakati, bunu hak ediyordu. Rose'dan gözlerini ayırmıyordu. Chandler ve ben de böyleyiz diye düşündüm.

Barry ile gelenler, Larry Martin, Reuben Kotein ve Tony Gibson'du. Larry, Barry'den daha uzun ve daha zayıftı. Onun basketbol takımının yıldızı olduğunu öğrendik hemen, daha on iki yaşındayken adı Çember'e çıkmış. Pantal bir yürüyüşü vardı, o çemberden yuvarlanan bir şeyi geçiremeyecek ka-

dar yeteneksiz görünüyordu. Jersey'den gelmiş, lisesinde de basketbol takımının yıldızıymış. Kız tavlama konusunda yeteneksiz ve çekingen olduğu anlaşılıyordu, sanırım bu yüzden Ice'a yöneldi, ama çok çekingen davranıyordu. Onun ilgisini çekmeye çalıştığı her halinden belli oluyordu.

Reuben Kotein, Cinnamon'dan çok uzun değildi. Koyu tenli, derin elma gözleri vardı, geniş bir alını, kısa kahverengi saçları vardı, kendine güvenli bir görünüşü ve atletik bir vücudu vardı. Hepsinin içinde en düşünceli görünen oydu, alnındaki kırışıklıklardan sanırım, her zaman bir şey düşünüyor-muş gibi görünüyordu. Hafif alaycı ses tonu Cinnamon'u hemen etkilemişti ve caddede gezen insanları eleştirmeye başlamadan önce, Reuben ikisi için bir oyun uydurdu: İnsanları tahmin etmek, giyimlerinden ve yürüyüşlerinden geçmişlerini, kişiliklerini tahmin etmek. Daha sonra hayvanlara dönüşmeler hangisi olacaklarını tahmin etmeye başladılar.

Tony Gibson grubun en yakışıklısıydı. Howard kadar yakışıklıydı, ama beni ilk gördüğümde ondan uzaklaştıran, küstah gözleri ve tavırları yoktu onda. Howard'ın seçeceği kız onu sevmemeli ona tapmalı.

Tony'nin nazık bir kişiliği vardı, dertsiz görünüyordu, alçakgönüllü, ne kadar çekici ve yakışıklı görüldüğünün farkında değildi sanki. Onun yanında olmak, benim gibi hep erkek arkadaşını düşü-

nen biri için çok rahattı, sonuçta bu park gezintisi bile bir arkadan vurma sayılırdı.

Khode Adası'ndan gelmişti, orada birçok tekne <(ezintisi yapmış. Bu, buğday renkli tenini, seramik gibi gözlerini ve bembeyaz parlak dişlere sahip olmanın nedenini açıklıyordu. Denizin kanında dolaştığını söyledi, kariyerini deniz hukuku üzerinde tamamlamak istiyormuş.

"Öpüştüğüm kızlar," dedi, "Tuzlu dudaklarım okluğunu söylerler."

Maheup bir şekilde gülümsedi, o sırada içimde bir alarm çaldı. Önce, ondan ne kadar etkilendiğimi anladım, ama sonra onun umursamaz tavırlarının bir rol ya da teknik olduğunu açıkladı bu. İlginçlikler vardı, bana söyledikleri ve gözlerimin içine baktığında derinleşmesi ve ilginç bir şey gördüğünde bana göstermek istediğinde, beni omuzlarından tutarak diğerlerinden uzaklaştırması.

"Keman çalyorsun," dedi. "Hem de çok iyi."

"Sanırım iyiyim. Çok çalışıyorum."

"İyi olduğuna eminim. Bir gün seni çalarken dinlemek isterdim."

"Ben de," dedim, "Ama ben Carnegie Salonu'nu hayal ediyorum."

Onunla yatmayı kabul etmişim gibi gülümsedi.

"Hiçbir gezinti teknesine bindin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Seni ne zaman istersen gezintiye çıkarabilirim.

Babamın bir arkadaşının limanda bir teknesi var. Hafta sonuna ne dersin?" diye bir teklif sundu, hiç vakit kaybetmeden, nefesimi kesti.

"Gelemem," dedim. "Hafta sonu büyük gün, performans gecemiz var, ailelerimiz ve arkadaşlarımız bizi izlemeye gelecekler."

"Oh. Peki başka bir program yapalım," dedi. "Senin için uygunsa daha sonra seni ararım."

"Hadi diğerlerine katılalım," dedim ona cevap vermek yerine diğerlerine doğru hızla yürüyerek.

Maymunlarla çok eğlendik, ördekleri besledik, sonra Lincoln Center yakınlarında bir restoranda pizza yedik. Daha önce böyle bir grupta hiç dışarı çıkmamıştım, herkes çok neşeliydi. Güneşli sonbahar günü neşemize neşe katıyordu. Buradaydım, herkesin dünyadaki en ünlü şehir olduğunu kabul ettiği yerde en ünlü tiyatrunun karşısında oturuyordum. Hayallerimize, başarıma arzumuza güveniyorduk. Depresyon ve karmaşa geçmişte kalmış duygulardı.

Konuşmalarımız ve kahkahalarımızdan gelen enerjiyle yaşadığım hayattan sarhoş oldum. Hepimiz ilerde yıldız olabilirdik. Belki bir gün hepimiz New York'ta aynı apartman dairesini paylaşacaktık, çok güzel kıyafetlerimiz olacak ve elit restoranlara gidecektik. Sürekli resimlerimiz çekilecekti. İnsanlar bizi görmek için can atacaklar, imzalı resimlerimizi isteyeceklerdi. Gün çok güzel geçiyordu, sinirli ya da suçlu hissetmiyordum.

Barry ve Rose, erkek üniversite öğrencilerine ait birliğin evine gitmeye karar verdiler. Beşinci caddede yürümek isteyen Ice, Larry ile birlikte gidiyordu. Cinnamon ve Reuben YMCA'da bir şiir dinletisine gitmeye karar verdiler.

"Sen ne yapmak istiyorsun, Honey?" diye sordu Rose.

"Sanırım ben okula geri döneceğim," dedim.

"Bu kulağa çok sıkıcı geliyor. İstersen bizimle gelebilirsin," dedi. Eminim bu teklifi reddetmemi istiyordu.

"Hayır, ben iyiyim," dedim.

"Yürüyebiliriz," dedi Tony. "Yürümek için çok güzel bir gün ve çok uzak değil."

"Bir taksiye binmeyi düşünüyordum."

"Bunu yapmana izin vermek bana uygun değil. En azından nazik bir genç olmama izin ver," dedi.

Diğerleri bana baktılar. Beni neyin rahatsız ettiğini anlamışlardı, ama eminim aptalca davrandığımı düşünüyorlardı.

"Evlenmiyorsun," dedi Cinnamon kulağıma eğilerek.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Tamam. Başka bir taksi çağırmak çok hoş."

"Çalışmaya gidiyorsun, her neyse," dedi Rose. "Seni tanıyoruz, Honey."

"Birbirimizi tanıyoruz," dedi İçe. "Bu hepimizin yapması gereken şey."

Herkes şaşırdı sonra güldük. Çocuklar hesabı ödediler ve herkes gideceği yere gitti. İlişbiri benim kadar tedirgin değildi eminim.

"En kısa yol bu mu?" diye sordum hemen Tony'ye.

"Elbette, gerçekten okula bu kadar çabuk mu dönmek istiyorsun? Çok güzel bir gün ve Mew York yürümek için en güzel yerdir. Siz kızlar hafta içi çok çalışıyorsunuz ve anladığım kadıyla hafta sonları da yapmanız gereken yükümlülükleriniz var. Daha fazla boş zamanınız yok, değil mi?"

"Hayır, yok, ama bunun için buradayız."

"Herkes burada bir şeyler için var," dedi Tony, bana yoldan çıkararak bir gülümsemeye baktı. Sonra hemen ciddileşti, "Senin kadar fazla çalışması gereken bir sürü kızla. New York gibi bir şehirde yaşamak çok zor olmalı, ha?"

"Hayır," dedim. "Bunları düşünmeye pek vaktim yok," diye ısrar ettim. Kendimi onun söylediklerine karşı korumaya çalışıyordum.

"Söylediklerinden kendini bu işe adadığın anlaşılıyor."

"Evet, öyle. Eğer sen de istediğine ulaşmak istiyorsan böyle davranmalısın."

"Bu her şey için geçerli, Honey. Ben de çok çalışacağım," dedi.

"Söylediklerinin başarısızlık alameti olduğunu söylemek istemedim. Ben..."

"Biliyorum," dedi gülerek. "Kendini suçlu hissetmeni sağlarsam bana karşı daha iyi olursun diye düşündüm."

"Sana karşı nazik davrandığımı düşünüyordum."

"Elbette. Bir an önce benden uzaklaşmaya çalışarak," dedi. "Ben bu kadar sıkıcı mıyım?"

"Senin sıkıcı olduğunu söylemedim. Ben..."

Ona Chandler'dan bahsetmeli miydim? Bunu uydurduğumu düşünür müydü? Başka biri ile ciddi bir ilişkim varken böyle bir hafta sonu programına neden katılmak istediğimi düşünebilirdi.

"Üzgünüm," dedim. "Ben sadece heyecanlıyım."

"Ben de," dedi gülerek.

Ona kuşkuyla baktım.

"Gerçekten," dedi ısrarla. "Tüm kızların, erkeklerin çok deneyimli Don Juan'lar olduğunu düşündüğüne inanmıyorum. Aslında gerçek, hayatımda bir tek kız için ciddi düşündüm, o da beni aldattı! Beni aldattı ve sonra bunu yüzüme vurdu."

"Beni aldattığı çocuğu da kısa bir süre sonra aldattı," dedi iğrenerek. "Bundan sonra karşıma çıkan kızlar hakkında dikkatli davranıyorum. Bu hikâye için özür dilerim," sustu ve yürümeye devam etti, başı önüne düşmüştü.

Kendimi çok kötü hissettim ve arkasından koştum.

"Bu kadar çabuk geri dönmek zorunda değilim," dedim. "Haklısın. Rahatlamayı ve dinlenmeyi de öğrenmeliyim."

Bana baktı ve gülümsedi.

"Batı nehri kıyısında bir apartman dairem var," dedi. "Aslında benim apartmanım değil. O benim amcamın, Şubat'a kadar Avrupa'da kalacak, o zamana kadar ben aldım. Hey," dedi, bir anda durdu, yüzünde büyük bir heyecan vardı. "Sen müzikle ilgileniyorsun, değil mi? Oradaki stereo sistemi görmelisin. Duvarları kaplayan bir sistem takılmış. Gözlerini kapattığında Carnegie Salonu'nda olduğunu ya da Met'te ya da herhangi bir yerde olduğunu hayal edebilirsin."

"En sevdiğin kompozitör kim?" dedi ona bir cevap vermeme izin vermeden. "Hadi, Kim?"

"Pekâlâ, Mozart."

"Harika," dedi, ellerini çırparak. "Tüm Mozart Albümleri var. Hadi. Şimdi daha hızlı yürümeliyiz."

"Ama..."

Elimi tuttu ve caddeden geçtik, yoğun trafiğin arasından. Kornalar çaldı.

"Endişelenme," dedi. "Burası new York. Herkes trafik kurallarına uymadan caddeyi geçer."

Onunla yürüdüm, bir hortuma yakalanmış gibi, vicdanım hâlâ sadık olduğumu söylüyordu, ama sanki bir egzoz borusunda sürükleniyordum.

Belki de sonsuza kadar.

"O

KULUMA yakın mıyız?"

diye sordum, bir köşeyi dönüp bir apartmana doğru yürümeye başladığımızda. Adımlarımıza rağmen uzun süredir yürüyorduk.

"Evet sadece birkaç blok uzaktayız. Sorun yok," diyerek beni rahatlattı.

Tam köşede uzun bir binanın önünde durduk. Gri tuğlalardan yapılmıştı ve girişte rengi solmuş bir tente vardı.

"Burası," dedi Tony. "Manzarayı görene kadar bekle. On beşinci kat," dedi, küçük lobiye girdik.

İçeride fazla bir şey yoktu, sağda küçük posta kutuları vardı hemen altında gelen paketler için bir bank. Asansör çok küçüktü, eski ve bakımsız görünüyordu, kapılar kapanıp on beşinci kata çıkmaya başladığımızda içimde acı bir heyecan belirdi.

Bunu söylemek istemedim, ama daha önce üçüncü kattan sonrasına çıkmamıştım. Asansörü çeken kalın tellerin ve metallerin gıcırdağını duydum.

"Pencerelerden birinden Roosevelt Adası'na giden teleferikleri görebilirsin," dedi.

Gülümsedim ve başımı salladım, neden bahsettiği ile ilgileniyormuş gibi, ama aslında heyecanla okula geri dönmeyi düşünüyordum.

Asansör kapısı açıldı. Sarı duvarları olan dar bir koridor belirdi önümüzde. Duvarlar eskiydi ve aşınmış görünüyordu. Yerde griye dönmüş kahverengi bir hal vardı, kasvetli bir hava esti içimde. Bir daireden kızartma kokusu geldi burnuma. Bu New York apartman dairelerinde alışılmış bir şey miydi? Herkes akşam yemeğinde ne yediğini biliyor. Burada yaşamak için neden bu kadar can atığını düşündüm.

Bir kapının önünde durduk, cebinden kapıyı açan üç anahtar çıkardı. Kendi kendime gülümsedim, biz Ohio'daki evimizin kapısını hiç kilitlemedik.

"Voila," dedi, kapıyı açıp içeri girerken.

Yavaşça yürüdüm. Gerçek bir giriş yoktu. Kapı girişi küçük mutfığa açılyordu. Annem bunu çok komik bulurdu eminim. Bizim kilerimiz bile bundan çok daha büyük. Aletler eskiydi ve duvarlar, apartman koridorunun duvarları kadar yıpranmıştı.

"Buradan," dedi yol göstererek. Kolumdan tuttu ve beni salona yönlendirdi.

Çok küçüktü, koyu kahverengi bir koltuk ve iki sandalye vardı ve küçük bir sehpa. Yer döşemele-ri eski ve ahşaptandı, ortada yuvarlak ve dışarı silkelene-ri ihtiyacı olan bir halı vardı. Odanın diğer tarafında küçük bir balkona açılan sadece iki kişinin sığabildiği cam bir kapı vardı. Balkon kenarlıkları siyah demirdendi. Demir başları içeri doğru kıvrık oklara benziyordu, uzakta duran birini korkutabilecek durumdaydı. Salon duvarları vanilyalı dondurma renginde kâğıtla kaplanmıştı. Karşı duvarda iki çerçeveli resim vardı, diğer resimler sıkıcı şehir manzaralarıydı. Resimler daha çok renk uyumundan oraya asılmış gibi duruyorlardı. Renkleri de kasvetliydi. Oda toz doluydu: Bulaşıklar ve artık sandviçler vardı, eskiden içinde so- da olduğu anlaşılan bardaklar vardı, ama şimdi yağlı görünüyordular, yere boş bira şişeleri serilmişti, koltuğun yanında bir pizza kutusu duruyordu. Koltuğun üzerinde dergiler saçılmış ve sandalyelerden birinin üzerinde bir defter yığını duruyordu.

"Erkek yatakhane-sine benziyor, biliyorum," dedi Tony ve etrafı toplamaya başladı. "İki gece önce ders çalışmak için arkadaşlarımı getirmiştım."

"İki gece önce?"

"Pekâlâ..." gülümsedi. "Tv işleri yapabilen biri değilim. Manzaraya bir göz at," dedi kapıyı açmak için yöneldi. "Hadi, çık dışarı. Güvenlidir."

Temiz hava aldığı için mutluydum. Ben balkonda dururken o da bulaşıkları topladı. Çöpleri

çöpe attığını ve bulaşıkları lavaboya koyduğunu duydum. Manzara ilginçti, ama burada yaşamam için bu kadar yeterli değildi. Taşıma tekneleri nehirden geçiyordu ve Doğu nehri kıyısındaki trafiği görebiliyordum. Annem ve babamla oradan geçtiğimiz gün çok geride kalmıştı.

"Yatak odasının penceresinden söz ettiğim telefonları görebilirsin," dedi yanıma gelerek. "Bu yüzden insanlar bu kadar yüksek kiralar ödüyorlar."

"Yüksek kiralar? Bu pahalı mı?"

Bir kahkaha attı.

"Bu manzaraları gören bir apartman dairesi? Binlerce Dolar?"

Başımı inanmayan bir ifadeyle salladım. Simon Amca burada olsa yüzünü öyle bir hoşnutsuzlukla buruştururdu ki, apartman sahibi hemen buradan taşınmak isterdi. Biraz yeşillik görmek için büyük çaba sarf etmek gerekiyordu. Trafik gürültüsü hissedilebilir düzeydeydi; korna sesleri, fren sesleri... Bir anda, çiftiliğimde olmak istedim, uçsuz bucaksız tarlalara bakmak, sıcaklığı hissetmek, taze çimen ve çiçek kokuları, elimi sıcak, yumuşak toprağa batırmak istedim.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu.

Sadece gülümsedim.

"Sanırım ben gerçek bir taşra kızyım, Tony. Güzel, ama benim istediğim bu değil."

Gülümsemeye devam etti, ama gözlerindeki sı-

cak heyecanın kaybolduğunu gördüm. Bundan etkileneneceğimi gerçekten düşünmüş müydü?

"Anlıyorum. Aslında ben de uçsuz bucaksız denizde olmak isterdim. Burada denizde gezmenin keyfi yok, saçlarını dans ettiren rüzgâr yok, yüzüne sıçrayan deniz suyu yok, sonsuz ufuk yok. Kendini... Özgür hissedemiyorsun," dedi.

Bu sözler daha içten gülümsememe sebep oldu. Bunu anlayabilirdim.

"Kulağa harika geliyor."

"Seni oraya götürebilirim, Honey. Daha önce hiç dinlemediğin bir müzik, koro halinde."

Sanırım gözlerim ona cesaret verecek şekilde parladı. Beni öptü. Öpüşmeye hazır değildim. Daha çok kestane fişegi gibiydi.

"Özür dilerim, ama bunu yapmak zorundaydım," dedi. "Çok tatlı görünüyordun. Kızmadığımı umanm."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan döndü ve dolabı açtı. İçeride güzel bir teyp vardı. Elit, sofistike ve teknolojik bir aletti. Birkaç düğmeye bastı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Çekmeceyi açtı içinden birkaç CD çıkardı.

"Klasik müzik bölümleri gördüm..."

Ayağa kalktım ve yanına gittim, orada bekledim, neden beni öptüğü için üzülmediğimi düşündüm. Sinirienmemekle ona yanlış bir sinyal mi veriyordum? Gideceğimi mi söylemeliydim? Biri seni

öptükten sonra, nasıl bir el sıkışma gibi davranabilir? Cinnamon ne yapardı? Ice? Ya Rose? Beni bu karmaşık düşüncelere sevk eden bu karmaşık anım tek nedeni benim erkekler hakkında bu kadar az tecrübeye sahip olmam mıydı?"

"Buradalar," dedi ve bir tanesini kaldırdı. "Mozart Koleksiyonu. Bunu biliyordum."

Amadeus, Mozart filminin müzikleri.

CD çalara koydu ve birkaç düğmeye bastı.

"Buraya otur," dedi bana koltuğu göstererek. "Gözlerini kapat ve ben içecek bir şeyler hazırlarken dinle."

Ses çok güzeldi, ama canlı performans gibi olmazdı. Belki daha önce öyle bir yerde hiç bulunmamıştı. Nazik olmaya çalıştım. Çok heyecanlı görünüyordu, beni mutlu etmeye çalışıyordu, başka türlü davranamazdım.

"Harika, değil mi?"

"Çok hoş," dedim. "Evet."

"Sana söylemiştim," dedi, dönerken. İçinde domates suyu gibi bir şey olan iki bardakla geldi. "Bunu dene," dedi. "Bu konuda çok iyi olmaya başladım."

"İyi mi olmaya başladın? nedir bu?" dedim, bardağı alıp burnuma götürürken.

"Bloody Marry. Daha önce hiç içtin mi?"

Başımı kaldırdım.

"Hadi. Bir dene. Bana nasıl olduğunu söyle."

Küçük bir yudum aldım. İçindeki biber gözlerimden yaş gelmesine sebep oldu. Tony güldü.

"Güzel, değil mi?"

"Bunun içinde ne var?"

"Biraz bundan, biraz şundan, biraz da votka," diye cevapladı.

"Votka?" diye irkildim ve bardağı ona geri uzattım.

"Devam et," dedi ısrarla. "Bu sana bir şey yapmaz. Rahatlamana yardım eder," dedi ve yanıma oturdu. "İyi ses değil mi?" dedi müzik setini işaret ederek.

"Daha önce hiç konsere gittin mi?" diye sordum.

"Elbette, çok. Ailem çok meraklıdır, zaman zaman onlarla giderim."

"ne dinledin?"

"Her şeyi diyebilirim. Sen söyle. İçkini iç," diye ısrar etti. "İçinde büyüyecek. Göreceksin."

Bardağımı dudaklarıma götürdü.

Küçük bir yudum daha aldım. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Ne hoş bir müzik değil mi? Bütün gece burada oturup dinleyebilirim. Ben fazla televizyon izlemem. Klasik müziği çok seviyorum, senin yaptığın müzik yani," dedi. "Belki, Performans Gece'ne de gelebilirim."

"Hayır," dedim hemen. "Gelemezsin. Sadece iki misafir çağırmamıza izin veriliyor."

"Gizlice oraya girebilirim," diyerek beni korkuttu.

"Hayır yapamazsın."

Bir kahkaha attı.

"Sen tanıştığım en tatlı kızsın, biliyor musun? Sende çok taze ve gururlu bir hava var. Nereden geldiğini söylemiştin?"

"Ohio."

"Ailen ne iş yapıyor?"

"Bir mısır tarlamız var."

Ona söylediklerimi nasıl unutmuştu? Beni dinlemiyor muydu? Oysa ağızından çıkan her lafı dinliyor gibi görünüyordu!

"Çiftçinin kızı, elbette!" diye haykırdı. Bardağımı benimkine vurdu. "İşte mısır koçanı!" İçmeye başladı, benim bardağıma dokunmadığını görünce durdu. "Bunu içmek istemiyor musun?"

Tekrar küçük bir yudum aldım.

"Çok tatlı kız arkadaşların var, Honey. Partilerde çok eğlendiğinizden eminim! Özellikle şu Ice. Onun partilerde geçmiş bir hayatı var, bence. Diğer sessiz olanların da nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum."

"O öyle biri değil ve biz de parti vermiyoruz," dedim.

Şüpheli bir gülümseme oluştu yüzünde.

"Biz yapmıyoruz," diye ısrar ettim. "Bizim çok az boş vaktimiz var. Okula başladığımızdan beri tek boş hafta sonumuz buydu, konserler, konferanslar, galalar," diyerek açıkladım. "Tüm bunları bildiğini sanıyordum."

"Biliyordum. Ama inanmamıştım. Bu kendini bir tek şeye adanmak. Şu anlama geliyor," dedi, "Çok iyi vakit geçiriyorsunuz. İçsene," dedi ve bardağıma tekrar vurdu. İstemeyerek, yeniden bir yudum aldım. "Mükemmel, sen nasıl buldun? Yavaş yavaş gelen içkileri severim, küçük adımlarla belkemiğine doğru ilerliyor," sesini esrarengiz göstermeye çalışıyordu ve parmaklarını sırtımda örümcek gibi dolaştırıyordu. Bir anda sıçradım, bana güldü. Bu farklı bir kahkahaydı. Beni endişelendiren bir kahkaha.

"Sen kolay gıdıklanıyorsun, değil mi? Bu güzel. Gıdıklanan kızlar erotik hisler uyandırır. Bunu bir yerde okumuştum. Ve..." dedi göz kırparak, "Bunun gerçekten doğru olduğunu söyleyebilirim."

Daha önce öyle olmadığını söylediği halde, şu anda bir Don Juan gibi davranıyordu. Tüm o masumiyete ne olmuştu, aşk acısına?

Bana yaklaştı.

"Sanırım gitsen iyi olacak," dedim.

"Neden? Acelen olmadığını söylemiştin. Arkadaşların orada olmayacaklar. Pepsi şu anda eğleniyor. Senin kuralların arasında eğlenmek yok mu?"

"Bu içkiyi sevmedim," dedim, bardağı masaya koyarak. "Üzgünüm. Bu bana göre değil, bence..."

"Sana göre değil mi? Çiftlikte ne içerdin? Ev yapımı mısır viskisi mi?"

"Hayır. Ben viski içmem/" dedim. Ses tonundaki aşağılamadan hiç hoşlanmamıştım.

"Bu sadece birazcik, votka, Tanrı aşkına. Çok olan ne?"

"Bu benim hoşlanacağım bir şey değil," dedim. "Bu çok," diye ekledim ve kalkmaya çalıştım.

"Rahatla," dedi arkama yaslanmam için beni iterek. "Sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum. Honey."

"Birini tanımak için votka içmeye ihtiyacım yok," dedim.

Bana baktı, gözleri kararmaya başlamıştı. Bir sinir fırtınası geçti gözlerinden, şimdi kapıya daha fazla istekle bakıyordum.

"Gitmeliyim," dedim nazikçe.

"Sorun yok. Sana bir taksi çağırırım, on dakika içinde okulda olursun, güven bana," dedi, bardağını masaya bıraktı ve bana yaklaştı.

Kolunu omuzlarıma attı, eli çimende süzülen yılan gibiydi. Omuzlarımdan tuttu ve beni kendisine çekti, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, dili ağzımın içindeydi, sağ eli vücudumda dolaşıyordu, göğüslerimde.

Ellerimi göğsüne basturdım ve onu geri ittim.

"Hey," diye bağırdı. "Bu kadar düşmanca davranma!"

"Bunu yapmak istemiyorum."

"neden buraya geldin öyleyse?"

"Müzik dinlemek için," dedim. "Söz ettiğin manzarayı görmek için."

"Yaa."

"Buraya gelmeyi bu yüzden teklif etmedin mi?" Başını eğdi ve gülümsedi.

"Alay mı ediyorsun? Tarlada sana öğretilen bu mu?"

Kalkmaya çalıştım, ama o beni kolumdan tutup sertçe yerime oturttu.

"Kes şunu!" diye bağırdım, ama o üzerimdeydi, elleri kot pantolonumun fermuarını arıyordu. Onunla boğuşuyordum, omzuna birkaç yumruk attım, tüm ağırlığımı üzerime vermişti. "Tony, dur!" diye bağırdım. "Canımı acıtıyorsun."

Ellerini bluzumdan içeri soktu ve sutyenimden içeri, göğüslerimi okşuyordu. Elinden kurtuldum, Bloody Mary dolu bardağı aldım ve yüzüne fırlattım. Küfür ederek geriye düştü ve hemen ayağa kalktı.

"Tanet olsun!" diye bağırdı, gözlerini ovuşturuyordu. "Yamıyor."

"Tam isabet," dedim. "Beni buraya gelmek için kandırdın. Müzik dinlemek falan istemiyordun."

Hızla kapıya gittim. İkinci kilidi açmayı akıl etmeden önce kapının kilitli olduğunu düşündüm. Ayağa kalkmış bağırıyordu, kapıyı arkamdan çarparak hızla koridora çıktım.

"Hey, sen geri gel, seni aptal," kapalı kapının ardından bağıyordu, kapıyı açtı ve beni takip etti.

"Benden uzak dur," diye bağırdım ve asansörün önünde durdum. Koridora çıktı hâlâ gözlerini ovuşturuyordu.

"Geri gel. Sadece şaka yapıyordum. Sadece müzik dinleyeceğiz, istersen. Hadi gel."

"Hayır," dedim. "Teşekkür ederim, ama gitmek istiyorum."

Kapı açıldı ve içeri girdim, o da arkamdan geldi.

"Beni yalnız bırak, Tony, yoksa polise gideceğim," diye tehdit ettim.

"Ne diyeceksin onlara? İve müzik dinlemek için geldiğini mi söyleyeceksin?" güldü ve bana yaklaştı. "Biraz rahatlarsan çok eğlenebilirsin. Hadi," diye zorlamaya çalıştı beni. "Sen beni affedersen ben de seni affederim."

Ellerini omuzlarıma koydu beni okşayarak tekrar öpmeye çalıştı. İçgüdüsel olarak, canının en çok acıyacağı yere, kasıklarına vurmaya çalıştım. Bağırdı ve dizlerinin üstüne çöktü, o sırada asansör kapısı açıldı.

Yaşlı bir kadın elinde market paketleriyle orada duruyordu. Gördüğü manzara karşısında şaşırmıştı, kalp krizi geçirmesinden korktum. Tony, duvarlara yaslanarak küfürler savuruyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu yaşlı kadın bana.

"Ona sorun," dedim ve hızla lobiye çıktım. Kaldırımdan hızla yürümeye başladım. Caddenin karşı tarafına geçmeden önce bir kez dönüp arkama baktım. Tann'ya şükür, arkamdan gelmiyordu. Daha hızlı yürümeye başladım, gözlerimden yaşlar dökülüyordu.

Yanımdan geçen insanlar bana bakıyormuş gibi geliyordu, çok kötü görünüyordum ve yüzümde dehşet dolu bir ifade vardı. *Aklımı yitirmiş olduğumu düşündüklerinden eminim.* Yol sormak için birilerini bulmam gerekiyordu, ama ne zaman sormak için birine dönsem bana dehşetle bakıyorlardı. Soru sormak için yöneldiğim bir kadın hızla benden uzaklaştı.

Sonunda, bir polis arabası gördüm ve hemen yanına gittim. Pencereye vurdum.

"Evet?"

"Kayboldum," dedim ve nereye gitmek istediğimi söyledim.

"Kaybolmuş sayılmazsın," dedi yüzünde tatlı bir gülümsemeye. "Rahatla. Tüm yapman gereken bir blok batıya ve iki blok güneye gitmek, tamam mı? Gideceğin cadde sağda olacak. İyi misiniz. Bayan."

"Teşekkür ederim," dedim ve tarif ettiği yöne gittim. Senetsky Okulu'nu gördüğüm zaman, vücudumdaki tüm panik ve yüksek tansiyon geçti. Burada olduğum için bu kadar sevineceğimi hiç düşünmezdim. Kapı anahtarlarının hepsi daha önce bana verilmişti. Nefes bile almadan kapıya doğ-

ru yürüdüm, oraya geldiğimde dönüp arkama baktım ve içeri girdim.

Neyse ki, nasıl görüldüğümü görecekt kimse yoktu. Saçlarım darmadağınaktı. Rujum dudajımdan çeneme geçmişti. Bluzum pantolonumdan çıkmıştı ve yüzümde felaket bir güneş yanığına maruz kalmışım gibi bir ifade vardı. Yaptığım ilk şey banyoya girip sıcak bir duş almak oldu.

Dışarı çıkıp havlumu üzerime sardığımda, kendimi çok daha iyi hissediyordum. *Cinnamon ve Ice'm kötü bir deneyim yaşamamış olmamalarını diledim.* Rose'un bunu duyunca çok şaşıracağını ve erkek arkadaşı Barry'nin buna çok sinirleneceğini düşündüm. Hâlâ içinde bulunduğum dehşetli anları üzerimden atamamıştım.

Saçlarımı havlu ile sararken banyodan çıktım. Kalbim yerinden çıktı ve tekrar lastik gibi geldi. Şüphes yok. Biri odama girmişti. Pencere ardına kadar açtı ve üzerimden çıkardığım kıyafetler - kot pantolonum, bluzum, iç çamaşırım, sütyenim - gitmişti.

Biri onları almıştı!

Dolaptan fırlayan yumruk gibi hissediyordum kalbimi, soluğum kesildi. Bacaklarım uyuşmuş bir şekilde pencereye gittim, dışarı baktım, kimse yoktu. Merdivenin tirabzanlarında gözümüne bir şey çarptı. O cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum, ama pencereden çıktım, üzerimde hâlâ havlu sarılıydı, çıplak ayak, gördüğüm şeyi aldım.

Benim iç çamaşırımdı.

Aldım ve odama geri döndüm, her kimse bunu düşürmüş olmalıydı, burada beni biri görse, ne kadar aptal görüldüğümü düşündüm. Oturup kalbimin atışlarının yavaşlamasını ve diğerlerinin geri dönmesini beklemeye başladım.

İlk olarak, Cinnamon ve Ice geldi, yirmi dakika sonra da Rose geldi. O merdivenlerden yukarı çıkana kadar ben Ice ve Cinnamon'a bütün olanları anlattım. Beni teselli etmeye çalıştılar, Rose "Neler oluyor?" diye kapıdan başını uzatır uzatmaz üzerine atladılar. Ağlamaya başladı, hemen telefona sarılıp Barry'yi aradı. Tony ile olan korkunç saatleri anlattı, Barry beni telefona istedi.

"Buna sebep olduğum için üzgünüm, Honey," dedi. "Tony'yi çok uzun zamandır tanımıyorum, sana böyle davrandığı için çok üzgünüm. Onunla konuşacağım".

"Başıma dert açmak istemiyorum, Barry. Sadece bunu unut," dedim.

"Başıma dert açılmayacak. Diğer çocuklar da buna sinirlenecektir. Onu çok az zamandır tanıma rağmen şımartılmış olduğunu görebiliyorum. Ailesi sadece ona para verip ne isterse yapmasına izin veriyor. Baksana onun, babasının müşterisinden kiraladıkları apartmanda oturmasına izin veriyorlar," diye ekledi.

"Müşteri. Ben onun amcasının dairesi olduğunu sanıyordum.

Barry bîr süre sessiz kaldı.

"Sana böyle mi söyledi? O hasta bir çocuk. Onu unut. Onu yanımda getirdiğim için çok üzgünüm," dedi Barry.

Tekrar bunun onun suçu olmadığını ve bu yüzden başını belaya sokmasını istemediğini söyledim ve telefonu Rose'a verdim. Sadece hoşça kal dedi ve telefonu kapattı.

"Olanlar sadece bu kadar değil," diye başladı Cinnamon tekrar.

Rose bana baktı.

"Daha ne var?"

"Honey'nin pencereden gelen bir misafiri varmış, gündüz vakti. Bu da başka bir hasta. Giysilerini almış."

"Ne?"

"Ben duştayken. İçeri girmiş ve iç çamaşırlarını tırazbanda bırakarak gitmiş," dedim.

"Onu gördün mü?"

"Hayır."

"Ama nereye gittiğine hiç şüphe yok," dedi Cinnamon. Ice'a baktı. "Bu gece, bu konuyu açıklığa kavuşturacağız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rose. "Nasılsı?"

"Ona iadeyi ziyaret yapacağız ve eğer bu Edmon Senetsky ise..."

"Ama orası Madam Senetsky'nin özel bölümü."

"Umurumda değil," dedi Cinnamon. "Bunun bitmesi gerekiyor." Rose ve Ice'a döndü. "Bir dakika bekleyin. İkiniz de kıyafetlerinizi kaybettiğinizi söylememiş miydiniz?"

"Evet."

"Düşündüğün. Sence..." Rose cümlemin sonunu tamamladı. "Benim odama da girdi. Benim eşyalarımı, da!"

"Neden bunu Madam Senetskyye anlatmıyoruz?" dedim.

"Önce bunu araştıralım, gerçeklerimizi ortaya koyalım. Ya bu sorunu çözeceğiz ya da buradan gideceğiz," dedi Cinnamon.

Hiçbirimiz konuşmadık.

"Bu gece," diye tekrar etti Cinnamon. "Akşam yemeğinden sonra. Önce kıyafetlerimizi değiştirelim. Hafif ayakkabılar giyin," diye tavsiyede bulundu. "Yangın merdiveninde topuklu ayakkabı ile yürümek zordur."

Bir süre herkes sessizdi, aynı korkunç hava damarlarımızda dolaştı. Ice başını salladı.

"Güzel bir gündü. Ya da ben öyle olduğumu düşündüm. Park, restoran. Beşinci caddede pahalı dükkânları gezmek... bir an için harikalar dünyasında olduğumu düşündüm."

"Öyleydi," dedi Cinnamon, "Oraya tekrar gideceksin." Azimle bana baktı. "Hepimiz."

Akşam yemeğine indiğimizde Madam Senetsky'nin bazı tiyatro arkadaşları ile olacağını ve bu gece bize katılmayacağını öğrendik. Yemek sadece bir yemektir, öğrenilecek yeni bir mutlak ya da şaraplar yoktu; yine de Madam Senetsky'nin emri olan, tavuk rostoyu yedik. Bayan Fairchild bizimle yemeğe katılmadı, ama ana yemek ve kaynağı hakkında bilgi verdi. Sonra yemek odasından ayrıldı.

Howard ve Steven akşam yemeğine gelmediler. Bayan Fairchild'ın bize tek söylediği, uygun görülen planları olduğuydu.

"Eminim özel bir şey değildir," dedi Cinnamon. "Sadece bizimle yüz yüze gelmek istemiyor."

"Kimin umurunda?" diye mırıldandı Ice.

"Kendisiyle hastalık derecesinde o kadar ilgili ki, herkesin onun nefes alıştı ile dahi ilgilendiğini sanıyor," dedi Cinnamon. "Onun gibi biri ile aynı sahneyi paylaşmanın ne kadar zor olduğunu anlamazsınız. Her saniye bana soru soran gözlerle bakıyor, 'Yapabileceğinin en iyisi bu mu?' Özellikle de Bay Marlowe onun narsizmine sabrederken."

"Onun neyine?" diye sordu Ice. Cinnamon "eski Yunan stili narsizm" dedi ve açıkladı, "kendisine âşık" demek.

"Tanrı aşkına, tanıdığım insanların yarısının kod adı bu," diye yakındı.

"Günümüz dünyasında, bence," dedi Rose.

Hepimiz güldük. Saat ilerliyordu, herkes bunun ne demek olduğunu biliyordu. Akşam yemeğinden sonra masayı topladık, bulaşıkları yıkadık, gümüşleri kaldırdık ve masayı sabah için hazırladık. Sessizce yukarı odalarımıza çıktık. Cinnamon benim odama gitmeyi önerdi. Tam dışarı çıktığımız sırada çocukların geldiğini gördük. Konuştuklarını duyduk ve benim odamın kapısında durup dinlemeye başladılar.

"Belki daha gelmemişlerdir," dedi Steven, "Büyük ihtimalle iyi vakit geçiriyorlardır."

"Yani?" dedi Howard karşı çıkmak istiyordu. "Biz de iyi vakit geçirmedi mi?"

"Hayır," diye cevapladı Steven.

Ice kendini tutamayıp küçük bir kahkaha attı. İkisi de odalarına gittiler ve kapılarını kapattılar.

"Tamam," dedi Cinnamon. Pencereye gitti. "Kimse konuşmayacak."

Pencereyi açtı ve dışarı çıktı. Rose bana baktı, dışarı çıktım, sonra Ice ve en son Rose. Sessizce metal merdivene çıktık. Işık vardı, ne odasıysa, perde çekilmişti. Cinnamon pencereyi açmayı denedi, hareket etti.

"Dikkat," diye uyardı Ice.

Pencereyi biraz daha itince biraz daha açıldı. Cinnamon perdeyi araladı, hepimiz içeri baktık. Dolap kapısı açıktı ve erkek elbiseleri gördük, ceketler, fularlar, gömlekler.

"Bakın," dedi Cinnamon, başıyla yatağı işaret ederek. "Bunlar senin eşyaların değil mi, Honey? Bluzun ve kot pantolonun?"

"Evet," dedim.

O sırada, müzik sesi duyduk. Kostüm odasına girdiğimde duyduğum müziğin aynıydı. Fısıldayarak bunu diğerlerine söyledim.

Dinlemeye devam ettik ve bekledik. Kimse kıpırdamıyordu. Sol kulağımın yanında Rose'un hızla nefes aldığını duydum. Ice, Cinnamon ile benim aramızda duruyordu. Cinnamon pencereden içeri eğildi. Sonra hızla geri çekildi.

Rose soluk soluğa kaldı, Ice elleri ile ağzını kapattı.

Edmond Senetsky odaya girdi ve dolaba gitti. Spor bir ceket ile pantolon giyiyordu, ancak ayakları çıplaktı.

"Ama o burada oturmuyor değil mi?" diye sordu Rose fısıldayarak.

"Şşş," dedi Cinnamon, parmağını dudaklarına götürerek. Dolabın önünde dururken onu izledik. Ceketini çıkardı. Şimdi de arkası dönük olarak kravatını çıkanyordu. Sonra bir askı aldı ve ceketini askıya astı. Kravatı da bir kravat askısına astı. Gömleğini çıkarmaya başladı.

"Şimdi röntgeni *biziz*," diye mınıldandı Ice.

"Bekleyin," dedi Cinnamon. "Bir şeyler ters gidiyor."

İzlemeye devam ettik. Gömleğini tamamen çıkardı, göğsünde bir bandaj vardı. Onu çıkarmaya çalıştı.

"Kahrolası ne yapıyor?" diye fısıldadı Rose.

Hiç kimse konuşmıyordu. Kalbimiz durmuştu sanki. Zar zor nefes alabiliyorduk.

Sonra bize döndü - bandaj açılınca ortaya kadın göğüsleri çıktı. Kıpırdamadım. Nefes alamadım. Birbirimize yaklaştık. Hepimiz yanımızdakini tutmaya çalışıyorduk. Rose gömleğini öyle bir çekiordu ki yırtılacak sandım, Cinnamon, Ice'm bacaklarına sarılmıştı.

"Bu Edmond Senetsky değil," diye fısıldadı Cinnamon.

Pantolonla bir erkek vücuduna benziyordu, ama üzerinden çıkarınca bunun kesinlikle bir erkek vücudu olmadığı anlaşıldı.

Önümüzdeki manzara hipnotize ediciydi. Hiçbirimiz kıpırdamıyorduk.

Yatağa döndü ve bluzumu aldı. Üzerine giydi, aynada kendisini seyretmeye başladı.

Cinnamon hepimizi geri çekti.

"Aynadaki yansımadan bizi görebilir," diye fısıldadı.

"Buradan gidelim," dedi Ice. "Şimdi!"

Cinnamon, hiçbir şey söylemeden geri çekildi ve merdivene doğru yöneldi. Geldiğimiz şekilde geri döndük, önce Rose, en son Cinnamon. Merdi-

venden inmek çok daha zordu, sadece şok edici manzaradan değil, merdiven çok dikti. Gözlerimi ayırmamaya çalıştım. Çok dikkatli olmalıydık, bir-birimizin eline basabilirdik. Neredeyse Ice'in eline basıyordum. Rose çok yavaş yürüyordu. Bir an tam olarak dondu kaldı.

"Ne oluyor?" dedi Cinnamon.

"Rose kıpırdıyamıyor," dedi Ice.

"Oh, hayır, ona yardım et Ice. Çabuk."

Cinnamon ve ben, Ice'in onunla konuştuğunu duyduk, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Rose'un kısık sesle konuştuğunu duyduk.

"Düşeceğim," diye mırıldandı.

"Sıkıca tutunursan ve dikkatli basarsan başarabilirsin," Ice sakince konuşuyordu.

Sonunda Rose hareket etti, o sırada yukarıdaki ışık kapandı, perde açıldı, dışarı çıkıyordu, hepimiz donduk kaldık.

"Çabuk, hızlı," dedi Cinnamon.

Rose kendinde kıpırdama cesaretini buldu. Hepimiz odama pencereden girdik, yerde yattık. Terlemiştim, bir havluya ihtiyacım vardı, diğerlerinin de.

"Pekâlâ?" ilk soru soran Ice'dı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Edmond Senetsky bir erkek değilmiş! Öğrendiğimiz bu mu?" diye sordum.

"Bu olmaz. Biraz züppeydi, ama onun bir erkek

olmadığını hiç düşünmemiştim," diye cevapladı Cinnamon.

"Ona çok benziyordu, değil mi?" diye sordu Rose. "Değil mi?" diye ısrar etti, hepimiz sorusuna sessiz kalınca.

"Evet ve hayır," dedi Cinnamon. "Bilmiyorum. Işık iyi değildi. Kısıktı. Ama bir şey çok açık," diye ekledi hepimize sıradan bakarak, "Hiç kimseye bu konuda bir şey söyleyemeyiz."

"Nasıl başlayacağımı bilemiyorum," dedi Rose. "Midemde bir yanma hissediyorum. Yarın her şey yolundaymış gibi mi davranacağız?"

Cinnamon gülümsedi.

"Sadece Madam Senetsky'nin tavsiyelerini dinle ve işine yoğunlaş. Bir yorumcu, sahne önündeki ışıklardan etrafı iyi göremez."

"Kendimde dans etme gücünü bulabileceğimi sanmıyorum," diyerek yakındı Rose.

"Yapacaksın," dedi Cinnamon. Bana ve Ice'a baktı. "Hepimiz yapacağız."

"Sonra ne?" diye sordu Ice.

"Bilmiyorum. Şimdi değil."

Güldü.

"Tüm bu olanlardan sonra nasıl gülebiliyorsun?" dedi Rose. Sinirleri bozulmuştu.

Okuldaki giyinişimle ve ilgilendiğim şeylerle dalga geçen çocukları hatırladım.

"Tüm bunları gördükten sonra ben kesinlikle sağlıklıyım," dedi.

Herkes sessizdi, söyledikleri ile düşüncelere dalmıştı.

"Bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Rose, ayağa kalkarken. Ellerine baktı. Ellerini havaya kaldırdı. "Metal merdivenden simsiyah oldular. Duş almam gerekiyor."

"Ben de," dedi Ice.

O ve Rose kapıya doğru gittiler.

"Dinlenmeye çalış," dedi Cinnamon. Benimle kaldı. "Masıl bir gün geçirdin, Honey. Yastığa başını koyunca balon gibi söneceğinden eminim."

"Ben de."

Kapıya baktı.

"Cinnamon?"

"Evet?"

"Sence neden kıyafetlerimizi alıyor?"

Bir süre konuşmadan öylece kaldı, sonra bana baktı ve, "Bizim gibi olmak istiyor, herhalde."

Omuz silkti.

"Gerçekten mi?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Honey. Ama bunu er geç bulacağız. İyi geceler"

"İyi geceler," dedim kısık ve çatlak bir sesle. Gitti ve arkasından kapıyı kapattı.

Penceremi kapattım, kontrol ettim, perdelerimi de sıkıca örttüm.

Bu gece, diye düşündüm, Karanlığı battaniye gibi üzerime alıp, uykuyu bir çıkış yolu olarak göreceğim.

Sabah korkulacak bir şeydi.

DAILA ÖNCE Howard'a hiçbir şey söylemediğimiz halde, bir sonraki sabah kahvaltıda onunla karşılaştığımızda bize, yüz kızartıcı bir suç işlemişiz gibi bakıyordu. Somurtkan ve sessizdik.

Aslında, konuşmak zorunda değildik. Zaten o bizim yerimize de konuştu. Gününün nasıl geçtiğini, tiyatrodaki tanıştığı insanları anlattı. Oyundan sonra sahne arkasına gittiğini ve onunla ilgilenen aktörlerle konuştuklarından bahsetti.

Onların kapının önünde konuştuklarını duyduktan sonra, yalan söylediğini biliyorduk.

"Neden başka bir temsilci ile konuşuyorsun? Edmond Senetsky'nin nesi var?" diye sordu Cinnamon.

"Biz Senetsky Okulu'nun öğrencileriyiz, Ed-

mond Senetsky ile anılmamalıyız," diye fısıldadı. "Bazen sizinle biraz savaşmak gerekli. Sözlere dışarı çıkar ve yapımcılar notları alırlar. Oyunda, oynayacakları belirlerken bunlardan yararlanırlar."

"Şu anda Howard," dedi Cinnamon. "Beni ilgilendiren, Broadway şovlarından çok Performans Gecesi."

"Saçma. Orada fazla izleyici olmayacak. Hepimizin arkadaşları ve aileleri olacak. Benim ailem geliyor, mesela."

"Benimkiler de gelmiyor," dedi Steven. Hepimize sırayla baktıktan sonra, "Kunduzlar kadar meşguller. Bermuda'da para bastıracaklar."

"Her şeye rağmen," dedi Howard, sabırsızlığını Steven'a göstermeye çalışarak, "Bu binlerce insanın önünde oynamak gibi değil, daha önce okulda ve halk tiyatrosunda oynadığım gibi olmayacak."

"Tüm hafta boyunca, Laura Fairchild hafta sonu gelecek davetlilerin isimlerini açıkladı. Ve bunlar sadece aileler ve arkadaşlar da değildi," dedim.

"Bunun yanında, Madam Senetsky iki seyircinin bizi binlerce insandan daha fazla huzursuz edeceğini söyledi," diye ekledi Rose. "Bunu bana geçen hafta söyledi. Eğer heyecanlı olmazsak başarılı da olamayacağımızı söyledi, unutma?"

"Bu heyecanlanan insanların tesellisidir. İnan bana, bu eski bir deyimdir," dedi Howard.

"Eski deyim mi, hangi eski deyim?" diye sordu Madam Senetsky.

Rose lafını bitirdiği anda odaya girmişti bu yüzden hepsini duyduğuna eminim. Howard, suç işlemiş gibi görünüyordu, yüzü kızarmıştı.

"Önemli bir şey değil," dedi hemen.

Madam Senetsky ona baktı, sonra bize ve masanın başına oturdu. Bizimle kahvaltı etmezdi. Kahvaltısını özel bölümünde alırdı her zaman. Hizmetçi ona bir fincan kahve doldurmak için geldi, ama o başını salladı.

"Ben bir şey istemem, teşekkür ederim," dedi ve bize döndü. Tiyatroda 'Caesural' duruşu denilen, dramatik suskunlukla bizleri etkisi altına almıştı. Onu iyi tanıyordum ve o şu anda bize ne yapmak isterse onu yapıyordu: sahnede rol yapan bir sanatçının tavrı vardı. Bunun bana etkisi, her ne ise yaptığı her şey ayarlanmış ve konuya göre uydurulmuş gibiydi.

Onun ne zaman gerçekten o olduğunu görmek isterdim; dinleyenlerinden karşılık beklemeyen, alkış istemeyen biri.

Gerçek sesi nasıldı, gerçek gülümsemesi, gerçek kahkahası ve gerçek gözyaşları? Uzun zamandır bir aktris olduğu için bundan kurtulması zor muydu, makyajını silmek kostümünü çıkarmak? Cinnamon'un dediği gibi, kendisinden kaçmaya çalışan biri miydi, geçmişindeki acıdan mı kaçmak istiyordu?

Bir süre gözlerini dikip bana baktı ve sonra diğerlerine. *Ne* düşündüğümü anlamış olabileceğini

düşündüm. Başımı öne eğdim ve beklemeye başladım, sinirlerim kemanımın telleri gibi atıyordu.

"İlk önemli randevumuza yaklaşıyoruz," diye başladı: "Bu haftaya sağ ayağımızla başlamamızı istiyorum. Söylediğiniz her söz, attığınız her adım, her düşündüğünüzün önemli olduğunun bilincinde olmanızı." Howard'a ters ters baktı, Howard sandalyesinde daralıp kısalmış görünüyordu.

Steven kahvesini karıştırdı ve sinsi bir gülümseme ile arkasına yaslandı, Howard'ın bu halde olmasına sevinmişti.

"Hepiniz için bir diyet düşündüm. Hepinizin, enerjik, hızlı ve kendine güvenli görünmesini istiyorum. Bu evin salonların müzikle dolmasını, her köşede müthiş melodilerin yankılanmasını istiyorum.

"Yeni öğrencilerle yaptığım ilk performans geceleri daha önce hiç sıkıcı olmadı, ziyaretçilerin performanslardan etkilenmeyip erkenden gittiklerine hiç rastlamadım ve bu gecenin de farklı geçmeyeceğini umuyorum.

"Performanslar izlendikten sonra balo odasında küçük bir resepsiyon verilecek. Bu hafta sonuna doğru, sizleri orada nasıl durmanız ve nasıl davranmanız konusunda bilgilendireceğim, gelecek misafirleri sizlere tanıtacağım. Alçakgönüllülük ve kendine güven arasında ince bir çizgi vardır. Hepinizin misafirlere mükemmel görünmesini istiyorum, aynı zamanda gizemli ve masum."

Dudaklarını araladı, gözlerinde gülümsemeden çok parlama vardı.

"Buraya gelenlerin bir şey keşfetmiş olmalarını isterim, Senetsky ailesini değil," dedi. Tiksindirici bir şey tatmış olan birinin kahkahasını yutmaya çalışması gibi bir görüntüsü vardı.

"Bu anlaşıldı. Düşünmeye ihtiyaçları olan şeyi düşündürtün onlara. Fgolar tatmin edilmeli. Başarılı olduğunuz takdirde kimsenin karşınızda arkasına yaslanacağını sanmıyorum," diye ekledi.

Arkasına yaslandı. Kimse ses çıkarmadı. Sesli nefes bile alamıyorduk.

"Jack Ferante ismini duyduğunuzu umarım?"

"Elbette," dedi Howard hemen. "Sinema Oyuncuları Loncası'nın başkanı."

"Evet. Kendisi yakın bir arkadaşımıdır ve bu hafta New York'ta olacak. Performans gecesine katılacak." Söylediğinin yüzlerimizdeki etkisini görmek için hepimize teker teker baktı. Masmavi gözleri bize bakarken karardı. Howard dışında hiçbirimiz çok etkilenmiş görünmüyorduk.

"Yüksek yerlerde arkadaşları var, tiyatrolarda, operalarda, büyük orkestralarda," diye konuşmasına vurgu yaparak devam etti. Tepki vermemiş olmamıza sinirlenmiş görünüyordu.

"Aslında," dedi. "Daha önce benim Performans Gecelerime hiç katılmamıştı. Film yapıyor ve SAG

görevini üstlenmiş durumda. Burada olmasından onur duymahsınız, bu büyük bir lütuf.

"Bu hafta ters giden herhangi küçük bir olaya her zamankinden daha tepkili olacağımı bildiririm. Açık olduğumu düşünüyorum," diyerek lafını bitirdi ve ayağa kalktı, durdu bize döndü ve gözlerimizin içine içine baktı. "Yanıyor muyum?"

Cinnamon'a baktım. Madam Senetsky düşüncelerimizi okuyor olmalı, diye düşündüm. Cinnamon bana katıldığını göstererek başını salladı, bakışının ne sormak istediğini anlamış görünüyordu.

"Evet, Madam," dedi Howard.

"Elbette," dedi Steven, hâlâ sinsi gülümsemesini sürdürüyordu.

"Anladık, Madam Senetsky," Cinnamon dördümüz adına konuştu.

"Güzel. Çalışın öyleyse," dedi, bastonunu yere vurdu ve odayı terk etti.

Howard hemen konuşmaya başladı.

"Orada durduğunu bana söylemeliydiniz," diye sitem etti bize.

"Sen bize deneyimlerin hakkında konferans verirken kim senin sözünü kesmeye cesaret edebilir, Howard?" diye bir soruyla karşılık verdi Cinnamon.

"Bunu düşünmeliydin," dedi Steven. "Burada yaşamak birinin kulağında yaşamak gibi bir şey," dedi yüzünü buruşturarak.

"Ne demek bu?" sordu Rose.

Hepimizin kalbi sanki alarm çalıyormuş gibi atmaya başladı.

Steven omuz silkti.

"Biliyorsunuz, Bayan Fairchild etrafımızda dolaşırken. Her gece yatağımın altını kontrol ediyorum," diye takıldı bize, yaptıklarımızı bilmiyor olmasına şükrettim. Bu gizemli pencere röntgencisi neden onlann pencerelerini de dolaşıyor olmasın?

Saatime baktım.

"Dersime gitmeliyim," diyerek kalktım. "Seninle daha sonra konuşacağım," dedim Cinnamon'a fıslıdayarak.

"Parçala onu," dedi Steven, vahşi antrenörlerin takım oyuncularına yaptığı gibi.

Parçalayayım, şimdi? Kendi kendime düşündüm, değil çalmak, kemanımı elime alacak kadar bile gücüm yoktu. Yine beni alıp kapının önünde sokaktan geçenlere çalmaya zorlamasını istemiyordum bu yüzden, nefesimi tutum ve ona kadar saydım. Yaptığıma mümkün olduğu kadar konsantre olmaya çalıştım. Gözlerini dikmiş eleştirel bakışlarını ellerimde ve yüzümde gezdiriyordu, başını kaldırıp beni yine eleştirilere boğacağını düşünmüştüm.

"İstedğim yere geliyorsun," dedi. "Müziği ahenk içinde götürüyorsun. Şimdi, bunu eğitmeye çalıştığın vahşi bir at gibi düşünmeni istiyorum. Yönlendirilmeye ihtiyacı var; otoriteye ihtiyacı var. notaların içine girmelisin. Sadece gördüğünü çalma, se-

nin notaları nasıl gördüğün önemli. Kısacası, bu yorumlama dediğimiz şeydir. Müzikte kişiselliğini görmek istiyorum. Sadece bir müzisyenin notaları kemana basması gibi olmamalı. Bu gidişin bir parçası olmalısın.

"Bu benim öğrencilerime verdiğim bir özgürlük ve görevdir, sadece onların, gereken yeteneğe, gerçekten sahip olduklarını anladıktan ve yapabileceklerini gördükten sonra bu izni veririm onlara," diyerek ekledi.

Birkaç övücü söz daha söyledi, daha sonra nota defterini havada tutarak onu almamı ve çalmaya devam etmemi istedi. Başımı salladım, birkaç saniye hazırlık yaptıktan sonra çalmaya başladım. Gözlerimi kapattım, Simon Amca'nın yüzünü hayal ettim, bakışlarını ve övünç dolu ifadesini. Çiftliğimizi düşündüm, annemi, babamı ve Simon Amca'nın orada oturmuş beni dinlediklerini hayal ettim. Kendimi melodinin içine bıraktım, tam olarak ne yaptığımı açıklayamıyorum, daha önce bunu hiç böyle yapmamıştım, ama bitirip gözlerimi açtığımda Bay Bergman gülümsüyor ve başımı sallıyordu.

"Evet," dedi. "Evet, çok daha iyi olacaksın."

Kalbim, hayaller ve mutlulukla dolu olarak dersten çıktım ve günün geri kalanı için hazırlanmaya koyuldum. Ne yazık ki, Rose, dersi için o kadar mutlu değildi. Adımları kaçırdığını, ritmi bozduğunu ve çok beceriksiz görüldüğünü söyledi, Bay Demetrius öyle olmadığını söylemiş, ama o

yine de çok mutsuzdu. Ice, Bay Littleton'un ona itifatlar yağdırdığını söyledi. Cinnamon, Howard'in kahvaltıda Madam Senetsky'den çok etkilendiğini ve sahnede bugün çok aktif olduğunu anlattı. Bu onunda daha iyi olmasına neden oluyormuş. Steven da çok mutlu görünüyordu. Bay Bergman, müziğin içine kendisinden kattığı eklerden çok hoşlanmış.

"Hayır," dedim. "Katkılar, kişisellik, bundan sonra böyle. Senden müziğe kendinden bir şeyler katmanı, yaratının bir parçası olmanı istiyor."

"Onu dinleyin," diye bağırdı Steven şaşkınlıkla. "Küçük çocuğumuz Honey, sofistike bir Hew York müzisyeni oluyor."

Utandım.

"Bu genel bir düşünce, değil mi?" diye lafa girdi Cinnamon, beni savunmaya geçti.

"Ciddi olabilirsen, sen de başarılı olabilirsin," diye ekledi Rose.

"Bu bilmiş konuşmaları bir kenara bırakırsan, olabilir," diye öne çıktı Ice, "Yoksa hiç umudum yok."

Steven dördümüze de baktı, teslim olan asker gibi kollarını havaya kaldırdı.

"Lütfen beni hadım etmeyin," diyerek yalvardı bize. "Özür dilerim, kızlar. Beni affedin," dedi ve kalktı.

Birbirimize baktık ve kahkahalara boğulduk. Gi-

derek birbirimize benzemeye başlıyorduk, kız kardeşler gibi. Bir takım olmuştuk. Sanırım hepimiz birbirimizden bir şeyler kapmıştık. Cinnamon bizim aklımızdı. Rose güzel yüzümüz. Ya ben? Vicdan mıydım?

Perşembe günü, Simon Amca, hepimize Performans Gecesi'nde başarılar dileyen bir kart iliştilmiş birer buket çiçek göndermişti. Kızların bana gönderdiği çiçeklerden ne kadar hoşlandıklarını ona anlatmıştım. Hemen onu aradık, hepsi telefonu alıp ona teşekkür etti. O kadar utangaçtı ki, "Bunu önemsemeyin, şehirde yaşarken daha fazla çiçeğe ihtiyacınız var," dedi Sadece.

Telefonu babam aldı ve Performans Gecesi'nde yanımda olamayacakları için tekrar tekrar özür diledi. Onu rahatlatmak için bunun bir elbise provasından sadece biraz daha önemli olduğunu söyledim.

"Bir sonraki daha önemli olacak," dedim.

Annemle konuşmamız, şehre uyum sağlamam ve günlük yaşantımızla ilgili sorularla doluydu. Anneme yalan söyleyemezdim, sonunda itiraf ettim. Sesimde biraz mutsuzluk olduğunu anlamıştı, açıklayamadığım bir mutsuzluk.

"Belki de ben büyük şehre uygun biri değilim, anne."

"Biraz zamana ihtiyacın var," diye bana tavsiyede bulundu. "İçindeki yetenek seni daha birçok

büyük şehre ve güzel yerlere götürecektir, Honey. Biz ve Simon Amca'na çalarken yaptığın gibi, müziğe aç kulakları doyurmaya çalış."

Güldüm ve ona, daha cesur olacağıma dair söz verdim. Ama onları o kadar özlemiştim ki, bir an görmek uğruna, dünya çapında bir müzisyen olma fırsatına bile hayır diyebilirdim o sırada. Rose'un da bazen kendisiyle ilgili, benim gibi şüpheleri olduğunu düşünüyordum

Rose'un kardeşi Evan cuma günü geldi. Madam Senetsky, geldiğinde onunla otelinde buluşmasına izin vermişti. Geceye hazırlandığımız için cuma ve cumartesi geceleri programımız yoktu. Bayan Fairchild bu zamanın, dinlenmemiz ve kendimizi ruhsal olarak o geceye hazırlamamız için verildiğini söyledi.

"Şehirde gezip, gününüzü gün etmek için değil," diyerek uyarıyordu. "Geç saatlere kadar oturmak da yok! Gece çıkmalarına özellikle gem vurmalsınız."

Chandler, cuma geç saatte gelecekti ve benimle görüşmek için gelmesi cumartesi öğleni bulurdu. Bizimle öğle yemeğine katılabileceğini söylemişti. Rose da Barry ve Evan'ı misafir edecekti. Cinnamon ve Ice, Larry ve Reuben'i davet etmeyi düşünmemişlerdi. Hiçbir şey Chandler ve bana olduğu kadar özel değildi. Onu tekrar göreceğim için çok heyecanlıydım, bir hafta önce pazar günü başıma gelenler ve elbiselerimin çalınması gibi olay-

lan unutmuştum. Cuma öğleden sonra. Rose, Evan'ın oteline gitmeden tüm bunları konuştuk. Cinnamon, benim Chandler'a ya da Rose'un, Barry'ye bir şeyler söylememizden endişelenmişti.

"Her şeyi tam olarak öğrenmeden önce, kimseye bir şey söylemek yok," diye tembihledi bize.

Hepimiz kabul ettik.

Akşam yemeğimizi yedikten sonra, Rose, kardeşinin otel odasından Cinnamon'u aradı. Yolculuğu çok iyi geçmişti. Otelin en rahat odasında kalıyordu. Tabii sadece bu raporu vermek için aramamıştı.

"Sanırım, hepiniz buraya gelmelisiniz," dedi, "Olabilirdiğince çabuk."

Üçümüz dışarı çıktık. Steven ve Howard, Bay Marlow'un tavsiye ettiği eski bir Amerikan filmini izliyorlardı. Bayan Fairchild ya da onlardan birinin dışarı çıktığımızı duymalarını istemiyorduk, ön kapiya sessizce vardık, kaçıyormuş gibi. Hızla geçip bahçe kapısına çıktık, hemen bir taksiye binip gitmek istiyorduk. Evan'ın oteli sadece yirmi dakika uzaklıktaydı.

Lobiden Rose'u aradık, gelip bizi aldı ve Evan'ın odasına çıkardı.

"Çok güçlü görünüyor, ama aslında çok utançtır," diye açıklama yaptı, koridorda yürürken. "Onu yatağa oturttum. Endişeleniyor bu yüzden normalden farklı bir şey yokmuş gibi davranın."

"Belki de yarına kadar beklemeliydik," dedim.

"Hayır, Evan ısrar etti, bana anlattıkları ve yaşadıklarımız, buraya gelmeniz gerektiğine karar verdik."

Evan, kocaman yatakta çok küçük ve zavallı görünüyordu. Rose hepimizi tanıştırdı.

"Bana anlattıklarından," dedi Evan. "Sanki sizleri yıllardır tanıyormuşum gibi."

"Bizim için de aynı şekilde, Evan," dedi Cinnamon.

Rose'un onunla ne kadar gurur duyduğunu hissetmesi yüzüne ayrı bir mutluluk veriyordu. Tatlı yuvarlak bir yüzü vardı, yanaklarına ve çenesine dökülen açık renk dalgalı saçları vardı. Görünüşünden kaynaklanan bir hüzün olsa da, bizimle tanıştığına mutlu olduğu gözlerinden okunuyordu. Çenesindeki küçük gamzesi ve ela gözleriyle yakışıklı bir genç olduğunu düşündüm.

Rose arkasındaki, yastığı düzeltti böylece yatakta doğruldu, uzanıp dosyasını aldı ve içinden bilgisayar çıktılarını çıkarttı.

"Okulun üçüncü katında gördükleriniz hakkında Rose bana her şeyi anlattı. Bilemiyorum, belki bunlar yaşadıklarınızı açıklayabilir."

Etrafına toplandık, Cinnamon yatağın üzerine oturdu, Ice sol tarafına geçti, ben de tam karşısına geçtim. Rose, yatağın ayak ucunda durdu. Ona baktığımda Evan'ın araştırmalarını ne kadar dikkatle incelediğimizi görünce çok onurlanmıştı.

"İnternette şimdiye kadar yaptığım araştırmaların en zoruydu," diye başladı. "Şifreli sitelere girmek gerekti, şifreleri çözecek vaktim yoktu. Girmek için yollar bulmam gerekti. Ama," diye ekledi sinsi bir gülümsemeyle, "Bu tam bir meydan okuma oldu ve ben meydan okumalara bayılırım."

"Ona bir şeyi yapamayacağını söyleyin, bunu kesinlikle yapar," diye açıkladı Rose.

"Bana benziyor," dedi Cinnamon. "Hadi, Evan," dedi endişeyle. "Lütfen."

"Pekâlâ. İlk önce. Madam Senetsky hakkında kısa bir özgeçmiş. Sizin de bildiğiniz gibi, mükemmel bir kariyeri ve başarılı bir geçmişi var. İki yüzden fazla oyunda baş rol oynamış ve Avrupa'da kırka yakın film yapmış. Görünüşe göre, Fransızca ve İtalyancayı çok iyi konuşuyor, birçok filmde kendi sesi ile oynamış. Hollywood'da on kadar filmde oynamış, bağımsız yapımlar ve birkaç stüdyo filmi. Birçok yapımcının kastında yer almış. Kariyerinin büyük bir bölümü Avrupa'da geçmiş, bu yüzden cevapları bulmak çok güç.

"Her neyse, Marshall Senetsky ile otuzlu yaşların başlarında evlenmiş. Senetsky ailesi yirminci yüzyılın başında Polonya'dan Fransa'ya göçmüş, orada ünlü bir aile olmuşlar, ticaret alanında Kuzey Afrika ve Doğu'dan bazı şeyler getirmişler. Bu şekilde muazzam bir servet yapmışlar. Marshall Senetsky, tiyatro ile ilgilenen biriymiş sadece, oyunlarla değil tiyatronun bizzat kendisi ile de ilgilenirmiş. Sadece karısı için bir tiyatro yaptırmış.

"Uzun süre Paris'te yaşamışlar, yazları da İsviçre'de olurlarmış. Neredeyse kırk yaşına gelinceye kadar hamile kalmamış."

"Neden o kadar beklemiş?" diye sordum.

"Anladığım kadarıyla kariyeri ön plandaymış," dedi Evan.

"Kocasının bu konuya çok hoş bakmadığını düşündün değil mi?" diye mırıldandı Ice.

"İlginç bir ilişkileri varmış. Senenin büyük bir bölümünü ayrı geçiriyorlarmış. Kocasının ve onun programlarını incellerseniz birlikte zaman geçirmiş olmaları bile bir mucize."

"Bilmeleri gereken bölüme gel, Evan," diye ısrar etti Rose, nazikçe. "Seni çok fazla rahatsız etmek istemiyoruz. Zaten ayrıldığımız anlaşılmadan okula dönmeliyiz. Bu kadar geç saatlerde dışarıda kalmamıza izin verilmiyor."

"Tamam. Her ikisinde de İsviçre'de doğum yapmış. Burası zor yanıydı. Sanırım bu bilgiler silinmeye çalışılmış. Ancak ilk çocuğu bir erkekmiş. Sizin de bildiğiniz gibi, Edmond Corneil Senetsky. Corneil Madam Senetsky'nin kızlık soyadı. Bundan iki yıl sonra, bir kez daha doğum yapmış, bu kez bir kız çocuğu dünyaya getirmiş. Kızın ismi, Gerta Louise Senetsky. Louise, Madam Senetsky'nin annesinin ismi. Gerta, Marshall Senetsky'nin annesinin adı."

"Bir kızı olduğunu biliyoruz," dedim. "Bana bundan bahsetmişti, hatırladınız mı? Bana, ona ölen kızımı hatırlattığımı söylemişti."

"Bundan sana bahsetti mi?"

"Evet, ama bana ismini söylememişti, ama başka herhangi bir açıklama yapmamıştı. Neden bu kadar şaşırдың?"

"Oerta hakkında kısa bir hikâye var. Madam Senetsky sanki onu unutmak istiyor gibi. Çocukları hakkında bulduklarım hep Edmond Senetsky hakkında. Her ikisi de İsviçre'de İngiliz okullarında okumuşlar. Madam Senetsky, her zaman seyahat ediyor, film çeviriyor, oyunlarda oynuyormuş. Kocasından uzak olduğu kadar çocuklarından da uzakta."

Durdu ve bize baktı.

"Tek söyleyebileceğim, Gerta'nın on dört yaşında ortadan kaybolduğu, ama bu öldüğü anlamına gelmiyor."

"Kayboluyor?" diye sordu Ice.

"Okul kayıtları, hastane kayıtları, hiçbir şey. Bu biraz zaman aldı, ama sonunda İsviçre'de bir klinikte kaydına rastladım."

"Ne tür bir klinik?" diye sordu Cinnamon, annesi hakkındaki kötü anılarını hatırladığına eminim.

"Engelli çocukların kaldığı bir klinik, ruhsal engelli olanların."

"Öyleyse bizim gördüğümüz o," diye mırıldandı Ice. "O olmalı. O kesinlikle ruhsal dengesi bozuk biriydi."

"Edmond ile olan benzerliği bunu kanıtıyor," dedi Evan..

"Ama Madam Senetsky neden bana onun öldüğünü söylemiş olabilir," dedim. "Bu konuda neden yalan söylesin ya da bunu neden saklamak istesin ki?" diye sordum.

Evan başını salladı.

"Bu yüzden evde neler olduğunu anlamanıza yaramayabilir dedim, en başta. Şimdiye kadar onun hakkında bulabildiklerim bunlar. Rose bana bu ilginç hikâyeyi anlattıktan sonra araştırdım ve getirip sizinle paylaşmak istedim."

Bulduğu resimleri ve haberleri bize uzattı. El-den ele dolaştırarak sessizce okuduk.

"Ön dört yaşındayken bir psikiyatri kliniğinde olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Cinnamon gazete kupürlerinden birine bakarken.

"Bulgulardan öyle görünüyor," diye cevapladı Evan.

Cinnamon bir süre düşündü.

"Eğer zamanı doğru hesaplıyorsam, bu Marshall Senetsky'nin intiharından fazla uzak değil. Doğru mu?" diye sordu Evan'a. "Bunun hakkında bazı kâğıtlar göndermiştin Rose'a."

"Evet, bu doğru," dedi. "Onlar o zamanda yılın belirli vakitlerinde New York'ta kalıyorlarmış."

Notlarına bir göz attı ve başını salladı.

"İntihar, Oerta'nın kliniğe yatırılmasından bir yıl sonraya denk geliyor aşağı yukarı."

"Vouv," dedim. "Madam Senetsky'nin hayatın-

da çevirdiği filmlerdekinden bile daha fazla drama var."

"Yine de," dedi Cinnamon, başını sallarken, "perde henüz kapanmadı."

İiçbirimiz konuşmadık, ama hepimizin yüzündeki hüçün görülmeye değeri.

"Evan'ı bırakalım da biraz dinlensin," dedi Rose. "Yarın öğle yemeğinde bizimle birlikte olacak. Madam Senetsky buna izin verdi."

"Güzel," dedi Cinnamon. "Bu konuda kimse ile konuşmayalım."

"Özellikle de Howard ve Steven'in yanında," dedi Ice.

"Yolculuk rezervasyonlarını yaptırdın değil mi, Evan? Okula gelebileceğinden emin misin?" dedi Rose.

Evan başını salladı.

"Beni getirecek araba saat onda kapının önünde olacak. Bu konuda endişelenme," dedi. Kendisi için her şeyi organize etmiş olmanın gururu ile cevap veriyordu. Onun gibi biri için bağımsız olmak hepimizden çok daha önemliydi.

"Gitmeden önce bizden istediğın bir şey var mı?"

"Hayır, ben burada çok iyiyim. Gördüğünüz gibi," dedi, banyo ve odanın diğer taraflarına göz atarken, "Her şey engelliler için hazırlanmış."

"Sen tüm engellilerden çok daha yeteneklisin,

Evan," dedi Cinnamon. Bu sözler Evan'ın yorgun yüzünde bir gülümseme belirmesine yol açtı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bilmen gereken bir şey daha var, Evan," diye devam etti. "Biz artık kız kardeşler gibiyiz, bu da seni bizim erkek kardeşimiz yapar."

Yüzündeki gülümseme derinleşti.

Hepimiz ona iyi geceler diledik ve onu öptük.

Gözlerindeki mutluluk kalplerimizi ısıtmıştı. Odayı terk ettikten sonra, Rose'un teşekkürlerinin sonu gelmedi.

"Boş ver," dedi Cinnamon. "Bizim ona teşekkür etmemiz gerekir.

"Bu malikânede neler oluyor?" diye hayıflandı. "Üst kattaki kim olabilir? Onun kızı olabilir mi ve neden sana kızının öldüğünü söyledi?"

"Me zaman öğreneceğiz?" diye ekledi Ice.

Bir taksi bulduk ve takside hepimiz düşüncelele boğulmuştuk, büyük kapının önünde indik.

Ev önümüzde tüm ihtişamı ile uzanıyordu, üçüncü kattaki ışıklar tamamen kapalıydı.

Ev bir sonraki perdeyi bekleyen bir sahne gibiydi.

Ve bizimle birlikte izleyicilerle tamamlanıyordu.

Uykuya dalmadan önce Chandler'la konuştum. Beni ne kadar özlediğini ve görmek için ne kadar sabırsızlandığını söyledi.

"Çok uzun zaman oldu," dedi. "Birini, benim seni önemseydiğim kadar önemersen, bir hafta bir ay, bir ay bir yıl gibi geliyor."

"Biliyorum, Chandler. Bende aynı şeyleri hissediyorum," dedim.

"On bir gibi orada olacağım," dedi.

Onun yakınımda olduğunu hissettiğim ve beni rahatlatacağından emin olduğum için çok rahat uyudum.

Kahvaltıda, Laura Fairchild, işlerimizi bitirdikten sonra salonda toplanmamızı söyledi. Ona baktığımda, Evan'ın bize anlattıklarını düşünmeden edemiyordum. Hayatındaki tüm bu skandalları, iş yaşamından uzak tutmayı nasıl başarmıştı? Ruh kliniğinde bir kız çocuk, intihar eden bir eş? Ben de duygularımı ve ruhsal durumumu kontrol edebilecek miydim?

"Bu gece performans gösteriniz bittikten sonra balo odasında bir resepsiyon verilecek," diye başladı. "Misafirler orada olacak. Resepsiyonda ilk önce şampanya servis edilecek ve hors d'ouvres. Hiçbirinizi yiyecekleri tükürken görmek istemiyorum ya da şampanyayı fazla kaçırmamanızı istemiyorum. Hepiniz için bir kadeh son olacak. Birçok genç şampanyasını hemen bitirir ve etrafta saçmalamaya başlar," diye uyardı bizi. "Sizi ziyaretçilerle tanıştırdığınız zaman yiyeceklerle dolu olmasını da istemiyorum."

"Bana yakın durun, ben sizi ziyaretçilerin hepsi

ile teker teker tanıştıracam. Ve benim dışımda hiç kimse sizi birileri ile tanıştıramaz," diye ekledi. Sanırım Howard'ı kastediyordu, "Siz kimse ile tanışmaya çalışmayacaksınız."

"Sanattaki güç talepten kaynaklanır... Her duyguda... Her yerde. Sizinle tanışmayı kendisi istemeyen birine tanışmak için yavaşsanız imajınız zedelenir. Sizin gibi sanatçılar hiçbir zaman boş vermemeli. İnsanlara, onlara ihtiyacınız varmış gibi görünürseniz size daha az saygı duyarlar ve üzerinizde baskı kurmaya çalışırlar."

"Bu kariyerden daha çok savaşa benziyor," diye mırıldandı Ice.

Madam Senetsky, hafifçe, ama soğuk gülümse-di, dudakları çenesine yayıldı.

"Kesinlikle. Yarışma bir şeye benzer. Sevgili öğrencilerim, bunu hiçbir zaman unutmayın: her zaman yarışma içinde olacaksınız, fotoğraf çekilirken, röportaj yaparken ya da bu gece katılacağınız gibi bir resepsiyonda."

"Size bakanlar, sizi diğer aktör ve aktrislerle, dansçılarla, müzisyenlerle karşılayacaklardır. Onlara göre siz her zaman yarış içindedesinizdir, bunun sadece sizin aklınızda olduğundan her zaman emin olun. Herkes anladı mı?"

"Elbette," dedi Howard, yarışa başlamak üzere olan bir at gibi.

"Güzel," dedi Madam Senetsky. "Günün geri kalanında rahatlamaya çalışın. Arkadaşlarınızı öğle

yemeğinde ağırlayın ve dinlenmeye çalışın. Bayan Fairchild, öğle yemeğinden sonra sizlere programı açıklayacak."

Sustu ve bizlere sert bakışlarla baktı.

"Ben sahneye çıkacaklara iyi şanslar dilemem. Bu bir şans oyunu değil. Şans sizi buraya kadar getirdi ve şimdi artık, sizi izleyenler arasında oturuyor olacak, başanlı olsanız da olmasanız da.

"Perde açılır. Bundan sonrası tamamen sizin elinizde. Yine de size, beni hayal kırıklığına uğratmayın diyeceğim."

Gülümsedi, sıcak bir gülümsemeydi.

"Bu aynı zamanda kendinizi de hayal kırıklığına uğratmaktır," diye ekledi ve bastonunu yere vurdu. O yürürken hiç kimse konuşmadı.

"Daha önce endişeli ve sinirli olmasam bile," dedi Cinnamon. "Şimdi öyleyim."

Bu hepimizin yüzüne hafif bir gülümseme getirdi, kendine çok güvenen Howard'ın bile.

Bir saat sonra Evan geldi, Rose ona evi gezdirdi. Ondan sonra Barry geldi, üçü salonda buluştular. Chandler için endişelenmeye başlamıştım, çünkü neredeyse öğle yemeği vakti olacaktı, ama o hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Sonunda, bize hazırlanan büfeye geçiyorduk ki, Chandler geldi. Onu diğerleri ile tanıştırdım.

"Çok yakışıklı bir çocuk," diye fısıldadı İçe kulağıma.

Hepimiz salonda oturup sohbet ettik. Erkekler kolej anılarını anlattılar biz de okulda yaptıklarımızı. Steven ve Chandler çok iyi anlaştılar. Öğle yemeğinden sonra, stüdyoya gidip birlikte piyano çaldılar, Cinnamon ve Ice dönüşümlü olarak Evan'ın sandalyesini itiyorlardı. Steven ve Chandler piyano çalarken, iki dansçının birbirlerine dans figürleri öğretmesi gibiydi. Howard, ilginin merkezi olmadığı için biraz sıkılmış gibi görünüyordu.

"Steven mükemmel," dedi Chandler, küçük konserleri sona erdikten sonra. "Benim hayal bile edemediğim yerlere gidebiliyor."

"Herkes senden çok etkilendi," dedim ona.

Çok güzel bir gündü, bahçede dolaşmaya karar verdik. Dışarı çıkarken Barry ve Rose bize katıldılar, yolda, Barry, o günle ilgili özürler diledi. Kısa kesmesini sağlamaya çalıştım, ama o, Tony'yi iyi tanımadığını ve artık onunla arkadaşlık etmediklerini açıklamaya devam etti.

Chandler, tüm konuşmaları duydu, ama biz yalnız kalana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Tüm bunlar nedir?" diye sordu hafif hayal kırıklığı yüklü bir gülümseme ile.

"İlk izinli hafta sonumuzda, hepimiz Rose ve Barry ile dışarı çıktık. Central Park'taki hayvanat bahçesine gittik, Barry birkaç arkadaşını getirmişti," diye açıkladım.

"Ve?"

"Bir tanesi beni amcasının apartman dairesinde müzik dinlemeye davet etti, ama sonu kötüydü," buradan sonrasını dinlemek istemeyeceğini umdum.

"Kötü, nasıl kötü?"

"Çok kötü. Beni sarhoş edip benden yararlanmak istedi," dedim.

Chandler suskundu.

"Çok aptalım," diye ekledim. "Bana gerçekten müzik setini göstermek istediğini düşünmüştüm. Bu bir oyunmuş."

"Ohio'dan ayrıldığımdan beri hiç randevum olmadı," dedi.

"Bu bir randevu değildi. Okula dönüyordum, beni bırakmasına izin verdim..."

"Tamam, Honey," diye ekledi. "Kendini savunmak zorunda değilsin, nişanlı ya da evli değilsin ne de olsa."

"Öyle olmasını tercih ederdim," dedim durdu ve bana döndü.

"Bunu? Şimdi? Bu şehri tanımak istemiyor musun, tanışacağın insanları, yakışıklı erkekleri?"

"Hayır," dedim sertçe.

Gülümsedi, kıkırdamaya başladı.

"Yapmam!" diye ısrar ettim.

"Tamam, tamam. Ama bak normal olduğunu düşündüğün bir deneyimden sonra başına neler

geldi. Söyleyeceğim tek şey bu. Bir daha tutamayacağımız sözleri vermeyelim."

"Ben verdiğim sözleri tutabilirim, Chandler Maxwell. Her zaman yaptım ve her zaman da tutarım," dedim. Burnumdan soluyordum.

Güldü.

"Bunu demek istedim!" dedim ve hızla ondan uzaklaştım. Beni yakalamak için arkamdan koşmak zorunda kaldı.

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Buna üzülmedim, aslında Honey. Hiç kimsenin bana böyle sözler vermesini istemem zaten."

Bir an düşündüm ve hızla ona döndüm.

"Ya sen? Senin sözlerin?" diye sordum.

Bana baktı, elini cebine soktu ve ortasında elmas bir taş olan altın bir yüzük çıkardı.

"Bu nişan yüzüğüne yakın bir şey," dedi. "Belki bir ya da iki adım. Sana bunu bu kadar çabuk vermek konusunu çok düşündüm, ama..."

"Chandler, evet," diye bağırdım. "Evet."

Elimi aldı ve yüzüğü parmağıma taktı.

"Tam uydu!"

"Parmak ölçünü annenden aldım. Çok komikti, bir sürü soru sordu, sana bir nişan yüzüğü aldığı mı düşündü. Ona bunun ne olduğunu söylediğimde, rahatlamış görünüyordu. Bunun benden hoşlanmadığından kaynaklanmadığını samıyorum," diye ekledi. "Bunun gibi değil. Sanırım, sen böyle bir

kariyer planlarken, nişanlanmak seni yavaşlatabilir diye düşünmüş olabilir," dedi okul binasına dik-katle bakarken.

Madam Senetsky'yi düşündüm. Evan'ın bize anlattıklarını: Adanmış hayatını, otuzuna kadar evlenmemesini, kırk yaşına kadar çocuk doğurmasını. Şimdi ne aile problemi olduğunu kim bilebilir?

Bir yanım ona içimdeki her şeyi anlatmak istedi, "Ah, Chandler, iyi bir eşten başka hiçbir şey istemiyorum, güzel bir ev mutlu bir aile. Şehirde şehre, ülkeden ülkeye, dolaşıp otellerde kalmak istemiyorum, nefesimi tutup, etrafta bana zarar vermek isteyen insanlar olduğunu düşünmek istemiyorum, Madam Senetsky'nin anlattığı gibi yaşamak istemiyorum."

Ama bunları söylemedim.

Bir diğer yanım, söyleyeceğim tüm sözlerin üzerine bir perde çekmeyi tercih etti.

"Kendine sahtekârlık yapmış olursun," dedi bana, "inkâr edersen."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor, Chandler," dedim, parmaklarımı yüzüğün üzerinde dolaştırıyordum. "Teşekkür ederim."

Başını salladı.

"Teşekkür ederim, Honey, bunu beklediğin için."

Beni öpmek için eğildi.

"Hey," arkamızdan yaklaşan Steven'in sesini duyduk. "Performansları şovdan önce sergilemek yasak."

Chandler ve ben güldük.

Üçüncü katta birinin bizi izlediğini gördüm.

Daha önce gördüğümüz gibi, genç bir bayana benziyordu. Bir saniye sonra yoktu.

Bu gördüğümün üzerini siyah bir gölge örttü.

Hızla kendimi toparlamaya çalıştım, Chandler'm elini tuttum ve yanımızda şakıyan bir kuş gibi konuşup duran Steven ile yürümeye başladık.

Jl./AYAN Fairchild, akşam için programımızı dağıttı. Steven, birinciydi, ama bu onu korkutmuş görünmüyordu. Belki de, heyecanlanmamak için böyle davranmak gerekiyordu. Ben üçüncüydüm, Ice'dan sonra. Rose, Howard ve Cinnamon'dan önce dans edecekti. Gece onların sahnesi ile bitecekti.

Madam Senetsky'nin istediği gibi hafif bir yemek yedik ve sonra şov için hazırlanmak için odalarımıza çıktık. Sekizden önce hepimiz, Bayan Fairchildia tiyatro salonunda buluştuk. İlk sıra öğretmenlerimiz için ayrılmıştı.

Salona girdiğimizde, Evan en arka sıranın sağında çoktan yerini almıştı. Orası tekerlekli sandalyesi ile durabileceği tek yerd, Madam Senetsky başka bir yerde durmasına izin vermedi.

Bayan Fairchild, Rose'a burasının bir okul oldu-

ğunu engelliler için bir yaşama alanı olmadığı söyletti. Rose üzgündü, ama Evan onu teselli etti, bu kadar küçük bir tiyatrodaki, nerde otursa fark etmezdi.

Daha kimse gelmeden, Madam Senetsky bizi arka sahne arkasına aldı. Dışarıda Evan ile çok fazla ilgilendiğimiz için bize sinirlenmişti.

"Hiçbir zaman, hiçbir zaman, izleyicilerinizle şovdan önce ilgilenmeyin," diye konferans verdi bize. "Tüm illüzyonu bozacağız, sizleri spot ışıklarının önünde görmeliler önce, öyle hayal etmeliler."

"O sadece benim erkek kardeşim," diye protesto etti Rose konuşmayı.

"Sahnede olduğunuz zaman kimsenin kardeşi, çocuğu ya da kızı değilsiniz."

Cinnamon onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Ya da annesi," dedi.

"Kesinlikle ya da annesi ve babası. Şimdi hepimiz işinize bakın," dedi. "Ziyaretçilerimizi karşılamam gerekiyor,"

Lee ve Rose, ısınmaya gittiler. Steven hiçbir şey yapmak istemedi, ben sahneye çıkmadan önce kemanıma dokunmak istemiyordum. Howard, Cinnamon'la repliklerini çalışmak istedi, ama Cinnamon istemedi, "şimdiye kadar öğrenemediysek, beş dakika bunun için yeterli değildir."

Howard kendi kendine prova yapmaya başladı.

Karşısında Cinnamon varmış gibi onun repliklerini de tekrarladı.

Cinnamon "Kendimize güvenimize ne oldu, midemiz kelebeklerle dolmamalı değil mi, üçüncü Howard Rockwell?" diye dalga geçti.

Onu duyan herkes gülümsedi, ama bizim sınırlarımız kahrkahrımızı tutmaya yeterli değildi.

Misafirler gelmeye başlamıştı! Küçük tiyatroyu dolduran fısıltıları duyabiliyordum.

Ohio'da daha fazla seyirciye çıkmıştım, neden bu küçük tiyatro daha sınırlı bozucu oldu. Boğazım kurumuştum, dilim damağıma yapıştı.

Bayan Fairchild "O kadar fazla su içme," diye uyardı. "Bu kadar su içersen sahnede miden seni rahatsız eder ve konsantrasyonun bozulur."

Ağızımda ne varsa çıkarmak. *Felaket bir görüntü olurdu*, diye düşündüm.

Madam Senetsky, şov başlamadan önce son bir kez bize bakmak için sahne arkasına geldi. Giriş konuşmasını kendisi yapacaktı, seyircileri selamlayacak ve geceyi tanıtacaktı. Sahneye çıkmadan önce bizlere öyle dikkatli ve suçlayıcı baktı ki, saç tellerimizin arasını bile görebiliyordu diye düşündüm. Herkese dikkatle bakıp başını salladı, ama benim önümde durdu, gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Yanlış olan neydi? Yüzümde bir şey mi vardı?

"Resepsiyona katılmadan önce beni burada bekle," dedi.

"Neden?"

Cevap vermedi. Bayan Fairchild'a baktı başını salladı ve küçük sahnenin kanadına geçti. Durdu, derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve yürüdü. Yüksek bir alkış koptu.

"İyi akşamlar, bayanlar baylar, hepinize Senetsky Okulu Performans Gecesi'ne katıldığınız için teşekkür ediyorum," diye giriş yaptı.

Cinamon'a yaklaştım.

"Bana ne dediğini duydun mu?" diye sordum.

Cinamon başını salladı ve sahneye baktı. Bir anda, kötüleşti, yüzü bembeyaz oldu, gözleri kapandı. Aslında hepsi, Howard da dahil olmak üzere nefeslerini tutuyor gibi görünüyordular.

"Benden ne istiyor olabilir," diye mırıldandım kendi kendime. Cinamon beni duyabilecek durumda değildi.

"Daha önce olduğu gibi sizi temin ederim," Madam Senetsky'nin sesini duydum, "Bunlar çok özel öğrenciler, yani creme de la creme," diye bitirdi.

Howard bize gülümsedi ve başını salladı.

Steven elleri cebinde başı yere eğik öylece duruyordu.

Tüm öğretmenler kendi öğrencilerini takdim edeceklerdi. Bay Bergman, Steven'i gelecek vadeden öğrencilerinden biri olarak takdim etti. Steven'in hazırladığı parçayı anlattı ve ismini anons

etti. Kısa bir alkıştan sonra Steven sahneye çıktı, piyano sehpasına oturdu, sanki çalışma odasında Bay Bergman'a çalışmış gibiydi. Onun şimdiye kadar dinlediğim herkesten daha iyi çaldığını düşündüm, profesyonellerden bile, dinleyicilerinde böyle düşüneceğini hayal ettim. Bitirdiğinde alkışlar giderek yükseliyordu. Selam verdi ve sahne arkasına geldi, bunu daha önce binlerce kere yapmış gibi görünüyordu, tepkisiz, biraz sıkılmış gibi.

Daha sonra Ice, anons edildi. Bay Littleton, ona piyanoda eşlik etti. *Sweeny Todd'dan* "Gren Finch and Linnet Bird" isimli şarkıyı söyledi ve Cats'den "Memory" isimli şarkı ile bitirdi. Alkışlar Steven için olan alkışlardan iki kat fazlaydı neredeyse, tiyatronun kirişleri sarsılmıştı sanki.

Benden nefret edecekler, diye düşündüm. *Yanlış üstüne yanlış yapacağım ve izleyenler bu okula nasıl kabul edilmiş olabileceğimi düşünecekler. Ben bu yetenekle nasıl başa çıkacaktım?*

Bay Bergman beni ve Mozart'tan çalacağım parçaları takdim etti. Bacaklarım beynimin verdiği komutlara uyamıyordu, sahneye çağırıldığım sırada. Dalgaların üzerinde yüzüyormuşum, ayaklarım yere basmıyormuş gibiydim. Sahnedeki yerimi aldığımında, Chandler'ın, üzerime dikilmiş tatlı, ama heyecanlı bakışlarını gördüm. Daha önce onu gördüğümde bu kadar rahatlanmış hissettiğimi hatırlamıyorum. Tanıdık bir yüz, bana evimi hatırlattı, o yüz, aklımlı yapacağıma yöneltmemi sağladı. Gözlerimi kapattım ve başladım.

Bir daha hiç dinleyicilere bakmadım. Müziğin içinde aktığımı hissettim. Bay Bergman'ın bana tavsiye ettiği gibi ne hissediyorsam öyle çaldım. Bitirdiğimde kemanımı indirdim ve sahnenin bittiği yere baktım, bir an için hiç ses duymadığımı düşündüm, ama bu alkışların kulağında yaptığı müt-hiş yankıydı.

"Harika, harika," dedi Bayan Fairchild sahne karnatlarından.

"Teşekkür ederim," diye inledi Rose. "Şimdi ben de aynı şeyi yapmalıyım."

Cameron Demetrius, sahneye çıkıp Rose'u ve sergileyeceği dansı anons etti. Konuşmanın sonunu, onun dans konusunda yeni ferah bir nefes olduğunu söyleyerek bitirdi. Bu konuşma Rose'un yüzüne hafif bir gülümseme getirdi, ama tamamen rahatlamasını sağlayamadı.

Sahne ışıkları, adımlarını ve hareketlerini takip etti, saniyeler sonra müzik başladı, sahnede süzülüyor, uçuyordu adeta. Daha önce hiç bu kadar çekici ve göz alıcı olmamıştı.

"Biz ilk olmalıydık," dedi Howard, Rose için saklayan alkış seslerini dinlerken. Alkış sesleri havai fişek seslerini andırıyordu.

"Tüm bu müzikten sonra onları nasıl ayağa kaldıracağız?" diye devam etti Howard. "Ortalarda çıksaydık daha etkili olurduk. Bizim sıramızı kim ayarladı?" diye sitem etti Bayan Fairchild'a.

Bir süre ona baktı ve soğuk bir gülümseme ile

cevap verdi, "Neden? Madam Senetsky böyle istedi. Ne oldu?"

Howard yutkundu, ne söylemeyi tasarladıysa, Cinnamon'a döndü.

"Seyircilere arkamı döndürmeye çalışma, Howard," diye uyardı onu.

Bay Marlowe, sahneye çıkıp içli bir sesle oynayacakları oyunu anlattı ve oyuncularını takdim etti. Sahne karardı ve Cinnamon ve Howard'ın üzerinde parladı. Howard protestolarına rağmen, çok düzgün konuştu ve durdu. Cinnamon gerçekten izlemeye değerdi. Başını çevirmesi, hareketleri, ellerinin duruşu hepsi performansının bir parçasıydı. Bitirdiklerinde seyirciler hepimizi alkışladıkları kadar alkışladılar. Madam Senetsky sahneye kapanış konuşmasını yapmak için çıktığında alkışlar en üst boyuta ulaşmıştı sanki.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Hepiniz çok naziksiniz. Daha yapacak çok işimiz var. Biliyoruz. Ancak biz yine de bu kadar kısa sürede, böylesine bir başarı elde eden öğrencilerimizle gurur duyuyoruz. Balo salonundaki resepsiyonumuzda bizleri tekrar onurlandırmanızı rica ederim. Hepinize katılımımızdan dolayı teşekkür ederim."

İzleyiciler ayağa kalkmaya başladılar. Bayan Fairchild bir süre beklememizi istedi daha sonra herkesten onu takip etmesini istedi.

"Sen hariç," dedi bana. "Madam Senetsky birkaç dakika içinde seninle olacak."

Cinnamon sonunda şovdan önce ona söylediği-mi hatırladı.

"Ne demek bu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Hiçbir fikrim yok."

Dudaklarımı sıkarak bir süre düşündü.

"Mahkemedeki sanık gibi ol. Söylemen gerekenden fazlasını söyleme," diye tavsiye verdi bana. "Özellikle de bildiğin şeyler hakkında ise."

Başımı salladım. Kalbim deli gibi atıyordu. Herkes çıktığında oda çok soğuk göründü bana, kollarımı göğsümde bağladım ve başımı öne eğdim. Durdum ve kapıyı izleyerek beklemeye başladım. Neredeydi? Ne isteyecekti benden? Sonunda, göründü. Kapıda kabarmıştı sanki.

"Çabuk," dedi, ona yaklaşmamı istiyordu, "fazla zamanım yok."

Sinirliden daha çok, korkmuşu benziyordu, ona yaklaştım, hızla elimi tuttu ve parmağımdaki yüzüğe baktı. Fısıltı ile bağııyordu.

"Nedir bu?"

"Bir arkadaşlık yüzüğü," diye cevapladım.

"Bu daha çok bir nişan yüzüğüne benziyor," dedi şüpheli gözlerle. "Bunu sana kim verdi?"

"Erkek arkadaşım," dedim. "Bugün. Bize izin vermişsiniz."

"Bu bir nişan yüzüğüne benziyor. Ben eserleri-

min daha yaşlı gözükmelerini istemem. Hayatları boyunca çocuk bezleri, bulaşıkları ve çamaşır makineleri ile ilgilenmeyi düşünen genç bayanlarla zaman kaybetmek istemiyorum. Şu sıra ciddi bir ilişkin olamaz."

"Ne?"

"Beni duydun. Bu evde yaşadığın sürece ciddi bir ilişki yaşamaman yasak," diye emir verdi. "Böyle bir ilişki, kişisel gelişimini ve kariyer gelişimini tamamlamaya çalışan birinin etkinliğini ve verimliliğini azaltır. Buna hemen bir son ver. Devam etmeyi düşünüyorsan onu görünmeyecek bir yere kaldır, bir çekmeceye.

"Daha önce bu konuyu seninle konuşmuştum ve anladığımı düşünmüştüm. Goncalarımın, özellikle genç kızlarımın, görünüşünde bir bakırlık olsun isterim bu onları gizemli yapar. Bakire olsa da olmasa da," diye ekledi dudaklarımı sıkarak. "Tamam mı?"

Gözlerimdeki yaşlar bakışlarını buğulandırmıştı.

"İnsanlara sorduklarında nişanlı değilim diyemez miyim?"

"Bu konuyu tartışmayacağım. Konuklarımızı daha fazla bekletemeyiz. Bu okulun bir parçası mısın yoksa değil misin? Ailenin zamanını ve parasını böyle vefasızca harcayacak mısın, harcamayacak mısın? Dilediğin takdirde bu gece bir uçağa binip evine dönebilirsin," diyerek tehdit etti beni.

Burnumu çektim ve yüzüğümü çıkardım.

"Güzel. Şimdi gidelim," dedi.

"Lavaboya gidip yüzümü yıkayabilir miyim?" diye sordum. Gözlerim mermer gibi parlıyordu.

"Hayır," dedi. "Biraz korkmuş görürsen daha iyi. Bu onların hoşuna gider."

Kapıya baktı, onu takip etmemi bekledi. Birlikte insanların kahkahaları ve iltifatları ile doldurduğu salona doğru yürümeye başladık. Herkes şampanyalarını içmeye başlamıştı. Edmond Senetsky'nin, annesinin yeni öğrencileri hakkında görüşlerini belirtirken duydum.

"Bu bir bahçede dolaşırken en güzel çiçekleri seçmek gibi bir duygu. Küçük bir buket, değil mi?"

Chandler, diğer arkadaşlarıyla birlikte salona gelmediğim için yüzünde endişeli bir ifade ile salonun bir köşesinde Barry ile birlikte duruyordu. Salona girdiğim anda bana doğru yöneldi, ama Bayan Fairchild önce davranıp bana diğerlerinin yanındaki yerimi gösterdi. Yeni evlenen çiftlerin misafirlerini karşılaması gibi bir sıra oluşturduk. Eli-me bir kadeh şampanya tutuşturdular ve Rose ile Howard arasında durmamı işaret ettiler.

"Evan nerde?" dedim etrafıma bakınırken.

"Onu oteline göndermek zorunda kaldım," dedi Rose. "Yorgun görünüyordu ve onunla ilgilenecek vaktim yok. Yann geri dönmeden önce burada olacak."

Yan dinler vaziyette başımı salladım. Madam

Senetsky'nin söyledikleri yüzünden hâlâ titriyordum. Ellerim titriyordu, şampanyamdan öyle hızlı bir yudum aldım ki neredeyse üzerime dökülecekti. Şampanyamı hızlı içip içmediğimi görmüş olabilir diye Bayan Fairchild'a baktım. Gözleri benim üzerimdeydi, ama bakışlarında bir değişiklik olmadı. Hâlâ her an bize o sıkıcı kuralları sıralayacak gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Rose.

Chandler yanıma gelmeden önce hiçbir şey söylemedim.

"Merhaba," dedi. "Kötü görünüyorsun." diğerlerine döndü. "Tepiniz harikaydınız."

"Özür dilerim," dedi Bayan Fairchild yapmacık bir ifade ile. Chandler ile aramızda durdu. "Lütfen arkadaşlarınıza odanın diğer tarafında durmalarnı tembihleyin. Önemli insanlarla tanışmak üzeresiniz."

Yapmacık gülümsemesini genişleterek yanımdan ayrıldı.

Chandler ve Rose baştan aşağı baktılar.

"Ne kaba bir davranış," dedi Rose. "Arkadaşlarımız önemli değilmiş gibi. Bu yüzden Evan'ın burada kalıp kendisini istenmeyen kişi hissetmesini istemedim."

"Boş verin. Beni istenmeyen kişiymişim gibi hissettiremez," dedi Chandler kulağıma. "Seni açık tribünde bekliyor olacağım."

Bana baktı ve Barry'nin yanına gitmeden önce yanağımdan öptü. O sırada Madam Senetsky'nin soğuk bakışları ile göz göze geldim.

"Sergideymişim gibi hissediyorum," diye fısıldadı Rose kulağıma zoraki bir gülümsemeyle. "Aynı güzellik yarışmasına katıldığım zaman olduğu gibi. Neden kendiniz gibi olamıyoruz? Kendimi çok sahte hissediyorum. Kim bir partide böyle sırayla durup insanların ağızını açık bırakmak ister?"

"Biz," dedi Howard gururla. "Creme de la öremeler."

Davetliler önümüzden geçmeye başladı. Madam Senetsky, bizi onlarla tanıştırdı. İlk olarak Jack Ferante.

"Burada sinema yıldızı potansiyeli görüyorum," dedi, Rose'a bakarak.

Hepimiz davetlilerden birçok iltifat aldık, övgü banyosu yapmış gibi. Bunları abartmaktan en çok hoşlanan Howard'dı. İltifatları sünger gibi emiyordu. İltifatları duydukça yüzü aydınlanıyordu. Hepimiz öyleydik aslında. Madam Senetsky'yi memnun etmek için uzun konuşmaya çalışıyordu. Ben onun gibi davranmadım, Madam Senetsky'nin bakışlarından korktuğum için, sade bir teşekkür ile geçiştiriyordum.

Formalitelere sonra, özel öğretmenlerimizle birlikte daha derin sohbetlere daldık. Salon, müzik, dans ve tiyatro hakkındaki sohbetlerle dolmuştu. Ünlü davetliler, misafirlerle arkadaş gibi

dağılmışlardı. Benim en ilginç sohbetim, New York Filarmoni Orkestrası'ndaki viyola çalan bir müzisyenle oldu. Bana provalarımı anlattı, orkestraya nasıl seçildiğini, okul ve hazırlık hayatını, New York'ta yaşamayı ve bir orkestra ile seyahat etmenin nasıl olduğunu anlattı.

"Hiç kuşum yok," dedi, "Sen de orkestralardan birine seçileceksin. Bu şansını elde ettiğin için çok şanslısın. Yeteneklerin ve Madam Senetsky'nin sana kazandırdıkları ile bu senin için çok daha kolay olacak. New York'ta ve dünyanın diğer büyük şehirlerinde onun kadar ilgi ve saygı gören başka biri daha olabileceğini düşünemiyorum."

Ona teşekkür ettim, döndüğümde Madam Senetsky'nin bana çok yakın durduğunu ve onun bana söylediklerini ve benim cevaplarımı dikkatle dinlediğini anladım. Bir an göz göze geldik ve kendisi hakkında duyduğu övgü dolu sözleri duyunca yüzünde beliren mutlu ifadeyi gördüm. Başını salladı ve "Bak! Şimdi sana söylediklerimin neden öyle olması gerektiğini anladın mı?" dedi ve ilgisini Rose'a çevirdi.

Bir süre, özgür olduğumu düşündüm. Konuşmam gereken kimse yoktu. Bu, odama giren hafif bir meltem gibiydi. Bu rahatlama kısa sürdü. Chandler'a döndüğüm anda, Bay Bergman'ın Juilliard'da öğretim görevlisi olan arkadaşı ile geldiğini gördüm.

"Bana başvuru yapmadığın için, Madam Se-

netsky çok şanslı," dedi. "Benim okulumda kabul edilebilirdin.

"Ama," diye devam etti. "İtiraf etmeliyim ki, öğrencileri ile çok ilgileniyor ve ileride mutlaka başarılı bir kariyer sahibi olmaları için çok uğraşiyor. Muhteşem bir eleme yeteneği var."

"Bu yüzden buradayım," dedi Bay Bergman.

Arkadaşı bir gün ünlü bir orkestrada çalacağını söyledi.

"Sadece çok çalış," dedi, "Madam Senetsky'nin sana tavsiye ettiği her şeyi dikkatle dinle," diye tavsiye de bulundu ve gitti. *Bunu bir tek kişiden daha duyarsam* diye düşündüm. *Çılgılığı basacağı*ım.

Etrafıma baktığım zaman diğerlerinin ne kadar mutlu olduğunu gördüm. Şükürler olsun, çok başarılı bir geceydi. Resepsiyonun sonuna doğru Madam Senetsky bize karşı duygusal davranmaya başladı. Bizimle gurur duyduğu anlaşılıyordu.

Sonunda, son sohbetimden sonra Chandler'ın yanına gidebildim. Rose ve Barry de bize katıldılar. Dördümüz biraz yalnız vakit geçirmek istediğimize karar verdik. Bayan Fairchild, koridorda bize yetişti.

"Gece çıkışlarını unutmayın, kızlar," diye uyardı bizi. O ünlü bakışını takındı. "Yirmi dakika, daha sonra arkadaşlarınız buradan ayrılacak ve sizler de yataklarınıza gideceksiniz."

Yanımızdan uygun adım geçti ve ön kapıda Ma-

dam Senetsky ile birlikte misafirleri yolcu etmeye gitti.

"Yirmi dakika! Bu kadın bir kalıp buz gibi," diye homurdandım.

Uyanı heyecanımızı yatıştırmıştı. Misafir salonuna giderken hepimizin yüzündeki hayal kırıklığı apaçıktı, hepimiz mezara girmiş gibi hissetmiştik.

Birkaç dakika sonra Steven da bize katıldı, bacakları makas uçlarına benziyordu.

"Ne geceydi, ha?" diye haykırdı. "Kendime bir kadeh şampanya istedim." Hiç cevap duymayınca bize baktı. "He oldu? Biri mi öldü?"

"On dakika önceye kadar hiçbir şey olmamıştı, Steven. Bayan Fairchild gelip yirmi dakikadan az vaktimiz olduğunu söyledi. Chandler Boston'dan buraya kadar beni görmek için geldi!" diye haykırdım.

"Barry Hew York'ta olmasına rağmen, birbirimizi çok az görebiliyoruz. Sıkı programımız bunu çok zorlaştırıyor." diye ekledi Rose. "Bu konuyu göz önünde bulundurmaları. Bu kurallardan ve yasaklardan nefret ediyorum. Bizim yaşımızdaki diğer gençler bunları yaşamak zorunda kalmıyor."

"Şöhretin bedeli?" diye takıldı Steven. Kimse gülmedi. Bizlere baktı arkasında bir kulak misafiri olup olmadığından emin olmak için arkasına bir göz attı ve bize yaklaştı. "Drakula'nın kızı girişi kapattıktan sonra Laurel ve Hardy'ye binaya nasıl gireceklerini söylememe ne dersiniz?"

"Ne?" dedi Chandler. "neden bahsediyorsun?"

"Siz çocukların binaya geri gelmenizden bahsediyorum. Bu çok kolay. Dışarı çıkıp yangın merdivenine tırmanın, tam pencerelerinin altında," dedi. "Aynı taraftalar ve aynı merdiveni kullanıyorlar."

Rose bana baktı, tüm vücudum donmuş gibiydi.

"Bunu nerden biliyorsun?" diye sordu Rose.

Steven omuz silkti.

"Dışarı baktım ve bunu fark ettim. Dışarıda gezerken, bunun nasıl yapılabileceğini gördüm." Chandler ve Barry'ye döndü. "Kendinizi merdivene yapıştırmalısınız. Bunun temiz olacağını düşünmeyin, elbiseleriniz biraz kirlenecek, ama," Rose ve bana baktı sonra yeniden Rose'a, "Buna değebilir."

Chandler bu konuda ne düşündüğümü görmek için bana baktı. Çok korkmuştum, ama engel olmuyordum.

"Ya yakalanırlarsa," dedi Rose, "Yarın buradan atılırız."

"Yakalanmalarına izin vermeyin. Evet," dedi Steven. "İçinizde hiç macera isteği yok mu baylar?"

Hepimiz suskunduk.

"Ya da erkeklik?" diye ekledi, o sıkıcı gülümsemesini takındı ve salondan çıktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Chandler, Barry'ye.

"Ben hazırım eğer size uygunsa. Kızlar?"

Rose gözlerini kıstı ve bana baktı. Chandler, gözlerini ellerime dikmişti. Bana verdiği yüzüğü takmadığımı fark ettiğini anladım.

"He oldu ona?" diye sordu, başıyla parmaklarını işaret ederek.

"He?" dedi Rose.

Tam ağzımı açacaktım.

Bayan Fairchild'ın sesini duyduk koridorda.

"Bana uyar," dedim bir çırpıda sorusuna cevap vermek yerine.

"Pekâlâ," dedi Barry gülümseyerek.

Rose bitkin görünüyordu ve şaşkınlıkla bana baktı. Bayan Fairchild salona doğru geliyordu, çocuklara gitmelerini söyledim.

"Birkaç dakikamız kaldı," dedim. "Pencerelerimiz açık olacak. Steven doğru söylüyor. Aynı taraftayız, yani daha kolay."

Chandler gülümsedi.

"Balkona tırmanan Romeo gibi olacağım," dedi.

Rose "Bu hepimiz için tehlikeli," diye fısıldadı. Hepimiz ön kapıya doğru yürüdük. Bayan Fairchild onlara veda ederken arkamızda durdu.

"Çok iyiydiniz kızlar," dedi bize. "Pekâlâ. Şimdi odalarınıza gidin ve iyice dinlenin."

Döndü ve uygun adım yürümeye başladı, köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar topuk seslerini duyabiliyorduk. Rose bana baktı. Heyecanla gülmüseddi. El ele tutuştuk ve merdivenleri çıktık. Benim odamın önünde ayrıldık.

"Bu gece iyice dinlen," diye takıldı bana. Güldüm, derin bir nefes aldım ve odama girdim.

Birkaç saniye öylece durup pencereye baktım. Meydan mı okuyordum? Hemen bu fikirden vazgeçmeli miydim? Bu riski almaya değer miydi?

Pencereye yöneldiğimde, midemde bir sancı hissettim. Chandler'ı istiyordum. Bana dokunmasını, beni öpmesini, okşamasını istiyordum. Hiç kimsenin sevilmediği kadar büyük bir aşkla sevilmek istiyordum. O kadın ne cüretle, sevgilimin bana verdiği yüzüğü takmamamı isterdi? Ona kalbimizdeki duygulan kontrol etme hakkını vermeme liydik. Her kakkahamızı, aldığımız nefesi, gözlerimizden dökülen gözyaşlarını kontrol etmesine izin vermeli miydik? Hiç kimsenin başkası üzerinde böyle bir hakkı olamazdı.

Yüzüğümü parmağıma geri taktım ve ay ışığında ona baktım. Parlıtısı gözlerimi almıştı.

Yarı meydan okumak, yarı ona söz verdiğim için pencereyi yarı açık vaziyete getirdim. Heyecandan kalp atışlarım tüm evi sarıyormuş gibi geldi. Kalbimden top atışları yapıyordu adeta, göğsüm bir inip bir kalkıyordu, dudaklarım kurudu.

Pencereye arkamı döndüm ve banyoya gittim.

birkaç saniye aynada kendime baktım. Sonra, gömleğimin düğmelerini çözdüm ve eteğimi çıkardım, iç çamaşırlarımla bir süre kendime baktım. Saçlarımı taradım ve kendime derin bir bakış attıktan sonra odaya geri döndüm.

Chandler odanın içinde duruyordu, ay ışığında silüetini görebiliyordum. Hiç konuşmadı. Banyo ışığını kapattım, hiç konuşmadan dolabıma yürüdüm. Kalbim hızla atıyordu. O orada yokmuş gibi kendi lantezimi yaşıyordum. O da bir rüyaydı. Bluzumu ve eteğimi askıya astım ve ona döndüm. Hiçbir yere kıpırdamamıştı. Yüzü karanlıktı.

Ona arkam dönük şekilde sutyenimi çıkardım, ayaklarımın ucuna düştü. Onu dolaba attım ve gözlerimi kapadım. Vücutum tir tir titriyordu, bacaklarım vücutumu zor taşıyordu.

"Honey," diye kulağıma fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

Orada öylece bekledim. Önce, dudaklarımı boynumda hissettim, sonra omuzlarımda, yüzünü saçlarımla arasına gömdü. Beni kalçamdan tutarak kendisine çekti. Başım arkaya omuzlarına düştü, tekrar boynumu öptü. Göğüslerimi okşamaya başladı, parmakları göğüs uçlarımda dolaşıyordu. Vücutum sımsıcak olmuştu, yüzüme dalga üstüne dalga çarpıyordu. O kadar sıcaktım ki, yanaklarımda yumurta pişirebilirdim.

Yavaşça ona döndüm ve öpüşmeye başladık. Uzun ve sert, ikimiz de hızla nefes alıyorduk.

"Seni çok istiyorum, tüm vücudum acı içinde," dedi. Bu sözler kendimi harika hissetmemi sağlamıştı.

Küçük bir kızken, büyükbabam şehvetin, cehennemnin yolu olduğunu söylerdi. Hayallerimden, isteklerimden korkmama sebep olmuştu. Çoğu zaman, büyüyüp bir genç kadın olduğum için kendimi bir günahkâr olarak değerlendirmiştim. İsteklerim kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyordu.

Chandler ile tanıştıktan sonra kendime daha farklı bir gözle bakmaya başladım. Annemin büyükbabamın tenkitlerine, kuralları ve kutsal emirlerini çöpe atmak gerektiğini söyleyerek karşılık vermesine hak verdim.

Annem ona "Günahsız ilk taşı savururdu," derdi. O da arkasını döner, homurdanarak uzaklaşırdı.

"Ona aldırma," derdi annem. "Hepsi onun içinde."

Tüm düşünceler aklımda belirmeye başlayınca, içimden gelenlerin şeytanın istekleri değil, güzel şeyler olduğunu fark ettim. Birbirini önemseyen ve çok seven iki insan kalplerinde dünyanın en güzel müziklerini yapabilirlerdi. Aşk, bir günah değil kutsal bir duyguydu. Büyükbabamın kuralarını ve günahlarını bir yere kilitlemeliydim, şimdi ve daha sonra.

Ve bunun tek bir yolu vardı.

Chandler ve ben hiç konuşmadık. Yavaşça yatağıma girdik, o kadar nazik ve yumuşaktı ki sanki

hiç olmamış gibiydi. Yatağın yanında durdu, bana bakıyordu. Ay ışığı gözlerinde, dudaklarında parlıyor, yüzünü aydınlatıyordu. Onun nazik hareketleri, bir Kabuki Tiyatrosu'nda bir aşk sahnesi canlandırıyormuşuz gibi hissettirdi. Giysileri üzerinden perdenin açılması gibi düşüverdi. İç çamaşırımı çıkardı. Dakikalar sonra tamamen kenetlenmiştik, birbirimize sarılıyor, öpüyorduk.

"Dikkatli olmalıyız," dedi içimdeki akıl yanlısı taraf.

"Endişelenme." Ben hazırlıktım," diye fısıldadı kulağıma.

Büyükbaba, sevişmeyi, çirkin, kötü bir şey olarak yazmıştı aklıma. Tutkulu hiçbir şeyden haberi yoktu. Birine kalbini vermenin, iki farklı insanın aynı insan olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Birbirimizin ruhlarını okşuyorduk, sanki ikimiz de neler düşündüğümüzü duyabiliyorduk adeta. Sevişmemiz bir kreşendoydu bana göre. nefesimi kesmişti. Ona, sanki bıraksam sonsuza dek aşağılara düşecekmişim gibi sarılmıştım. Onu çok sıkıttığıma eminim, sanırım biraz acı çekiyordu, ama bu, heyecan verici bir acı olmalıydı. Ağlamamı durdurmak için elinden geleni yaptı," Hayır, hayır, daha şimdi değil," benden ayrılamaması ikimizi de kenetlemişti.

Sonra birbirimizden ayrıldık, yan yana; yatıyorduk yatakta. Vücutlarımız ayrı bedenler olarak dünyaya geri döndü.

Bir süre birbirimizin nefes alıp verişimizi dinledikten sonra, "Senden daha fazla kimseyi sevebileceğimi düşünmüyorum, Honey," dedi.

Gülümsedim, ona döndüm ve önce burnunun ucundan sonra da dudaklarından öptüm.

"Ben de öyle Chandler."

"Deden yüzüğün parmağında değildi?" diye sordu, parmağımı avcunun içine alarak.

"Madam Senetsky, bunun bir nişan yüzüğü gibi görüldüğünü söyledi,"

"Ve? Anlamadım."

"Öğrencilerinin yaptıkları işe kendilerini adanmış gibi görünmelerini istiyor. Hayatımızda başka bir amacımız olsun istemiyor."

"Seni seven birinin müzisyenlik kariyerine ne gibi bir zararı olabilir?" dedi. Kafasının karışık olduğu belliydi.

"Aklımızın başımızda olmadığını düşünüyor. Bu onun düşüncesi benimki değil," diye ekledim hemen. "Yüzüğü misafirlerin içinde takarsam beni eve göndermekle tehdit etti."

"Oh," dedi üzüntüyle. "Hey," dedi, "Endişelenme. Benim sana karşı olan aşkı engelleyemez."

Gülümsedim.

Kollarının üzerinde kalktı ve beni öptü, o sırada duvarda birinin gölgesini gördüm. Pencereye döndüm ve bir çığlık attım. Merdivenden inerken ayak seslerini duyduk.

"Ne... Neydi o?" diye sordu.

Şimdi kalbim farklı bir ritimle çarpıyordu; korku.

"Oh, hayır," diye bağırdım.

"Orada biri mi vardı? Biri bizi mi gözetliyordu?" diye sordu Chandler, yatağa oturarak. "Çocuklardan biri mi? Steven? Ne? Söyle bana, Honey," diye yalvardı.

Koridordaki ayak sesleri ikimizi de sus pus yaptı. Dinledik ve birilerinin merdivenden indiklerini duyduk.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Giysilerini giy, Chandler," diye ısrar ettim. Bir gecelik giydim. Chandler da giyinmeye başladı.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Hiçbir şey anlamadım. Orada biri var mıydı?"

"Evet. Yukarıda yaşayan biri var, hiçbirimiz tanışmadık. Onun Madam Senetsky'nin kızı olduğunu düşünüyoruz."

"Eee, neden yangın merdivenini kullanıyor. Seni mi gözetliyor?"

"Bilmiyorum. Tüm bu olanlar çok garip."

"Onun kızı olduğunu tahmin ediyoruz dernekle ne demek istedin? Öyle mi değil mi?"

"Emin değiliz. Oğluna benziyor, ama..."

"Onu gördünüz öyleyse?"

"Evet, ama..."

"Ama ne?"

"Madam Senetsky kızının seneler önce öldüğünü söylemişti."

"Hah?" Başını salladı ve elini başına götürdü. "Anlamıyorum."

"Bu konuda daha fazla konuşamam," dedim. Daha sonra hikâyenin geri kalanını ona anlatmaya söz verdim: nasıl giyindiğini, kaybolan kıyafetleri, Evan'ın araştırmasını.

"Ama..."

Tam o sırada yangın merdiveninde bir ses duyduk ve pencereye döndük.

"Sakin kıpırdama," dedi Chandler, yaklaştı ve bana yatağa girmemi işaret etti. Perdeyi yavaşça açtı ve Barry'nin orada durduğunu gördük.

"Sen burada ne halt ediyorsun?"

"Gitsek iyi olur demeye gelmiştim. Rose huzursuz olmaya başladı."

"Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu Chandler.

"Şimdi geldim, neden?"

Chandler bana döndü.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Chandler, sanki Barry hiç araya girmemiş gibi. "Neden hiçbiriniz onunla tanışmadınız? Neden sizi gözetliyor? Bu, bizi Madam Senetsky'ye şikâyet edebileceği anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum, Chandler. Şimdilik bunu boş versek daha iyi olacak. Barry haklı. Başımıza kötü bir şey gelmeden buradan gitseniz iyi olacak, tamam mı?"

"Bu senin okuldan atılmana neden olursa kendimi çok kötü hissederim, Honey. Bu bir felaket olur."

Başımı salladım. Bunu düşünmek bile beni çok korkutuyordu.

"Havaalanına gitmeden önce seni arayacağım," dedi.

Beni öptü ve pencere pervazından atladı. Barry ve onun inişini izledim. Bana el salladı ve ikisi de bahçe kapısına doğru koşular ve karanlıkta kayboldular.

Pencereyi kapattım ve düşünmeye başladım. Gördüklerini kimseye söyleyebilir mi diye düşündüm? Rose da tehlikedeydi. Sabahlığıma üzerime giydim ve Rose'un odasına gittim. Yavaşça kapıyı çaldım.

"Kim o?"

"Benim," dedim, kapıyı açarken. Işıkları kapalıydı.

"Honey? Ne oldu?" diye sordu ve masa lambasını yaktı.

Arkamdan kapıyı kapattım.

"Penceremdeydi," dedim. "Ben ve Chandler şeyken..."

"Sevişiyorken?"

"Evet. Demek istediğim, ne kadar zaman orada olduğunu bilmiyorum, ama Chandler'ın odamda olduğunu gördüğüne eminim. Madam Senetsky'ye bunu anlatırsa... Oh, Rose bunu aileme nasıl açıklarım bilemiyorum?"

Yatağa yığıldım ve ağlamaya başladım.

"Diğer ikisine de durumu açıklasak iyi olacak. Burada bekle," dedi Rose. "Onlan çağıracağım."

Karanlıkta, titreyerek bekledim. Birkaç dakika sonra Rose, arkasında Cinnamon ve Ice'la birlikte geri geldi. Kapıyı kapattılar, Rose başka bir lamba daha yaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Cinnamon, yüksek sesli bir fısıldama ile.

Ona neler olduğunu anlattım, herkes suskundu.

"Benim pencereden de bakmış olabilir," dedi Rose, "Ve Barry'yi de görmüş olabilir."

"Bu çok kötü, birileri bizi pencereden dikizliyor, burada bir özel hayatımız yok," diye söylendi Cinnamon.

"Amen," diye şükretti Ice.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

t

"Hiçbir şey. Ne yapabiliriz ki? Yarına kadar bekleyeceğiz. Tek söyleyebileceğim bu," dedi esnerken "Sizden biri bu okuldan atılırsa ben de arkamızdan gelirim."

"Ben de," dedi Ice.

"Hayır. Benim yüzümden kariyerinizden vazgeçemezsiniz," diye yalvardım onlara.

"Ya da benim için," diye ısrar etti Rose.

"Bununla tek başıma başa çıkabilirim. Eğer söz edildiği gibi bir yeteneğimiz varsa, bizi kimse durduramaz. Daha uzun zaman alabilir, ama hız hiç önemli değil," dedi Cinnamon. "Bu konuda endişelenmeyin. Hepimiz çalışırız, şehirde bir apartman dairesi tutarız ve kariyerimize devam ederiz. Bu çok daha eğlenceli olur."

"Ailem bundan pek hoşnut olmayacaktır," dedim, kulağıma çok eğlenceli gelse de.

"Bundan mutlu olurlar," dedi Cinnamon.

Beni gültümsetti.

"Size söylüyorum kızlar, hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için?"

"Tamam," dedi Ice. "Onlar giderse, hepimiz gideriz."

Elini ortaya uzattı. Cinnamon üzerine koydu. Rose bana baktı ve ikimiz de onların üstüne elimize koyduk. Bir süre sıkıca ellerimizi tuttuk.

"Hadi şimdi biraz uyuyalım," dedi Cinnamon ve kapıya yöneldi. Açmadan önce bize döndü. "Ama bir şey daha var... Bu konu hakkında bir şey çıkmazsa, orada neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Kim o? Neden bizi gözetliyor?"

"Hadi şimdi bunu nasıl yapacağımızı düşünelim."

"Nasıl?" dedi Ice.

"Ona bir ziyaret daha yapması için fırsat vereceğiz. Bu defasında..."

"Bu defa ne?" diye sordum nefesimi tutarak.

"Onu odaya sokacağız. Neye benzediğine bakacağız. Ona sorular soracağız."

Kimse konuşmadı.

Hepimizin kalbi aynı hızlı ve korku dolu ritimle atıyordu.

Cinamon kapıyı açtı.

"Benim de bir erkek arkadaşa ihtiyacım var. Yangın merdiveninden odama girecek birine ihtiyacım var/" diye tatlı tatlı alay etti bizimle. "Bu yıkılmaktan hoşlanacağım bir kural."

Birkaç dakika sonra, hepimiz yataklarımızdaydık. Karanlığa gözlerimi dikip yarın sabahın bizlere neler getireceğini düşünüyorduk.

11

PORTAKALLAR VE LİMONLAR

C

ANKİ telepati ile anlaşmış gibi, hepimiz aynı anda kahvaltıya inmek için çıktık odalarımızdan. Hepimiz aynı baloncuğun içindeydik sanki, üzerimizde ayrılmayalım diye bir zar vardı sanki. Salona kim girse hepimizin gözleri korku dolu beklentilerle kapıya çevriliyordu. Bayan Fairchild'ın koridordan yaklaşan topuk sesleri kalbimize inen kurşunlar gibiydi. Çoğu zaman, odada ne yaptığımıza bakmadan geçiyor, içeri baktığında hepimiz nefes bile almadan donmuş gibi kalıyorduk. Hepimiz "Madam Senetsky sizleri ofisinde bekliyor, şimdi!" cümlesini duymayı bekliyorduk.

Ama beklenen sözleri duymadık.

Bugün okul ödevlerimiz yoktu, daha sonra uyuyabildik. Steven ve Howard da öyle yaptılar, hepimiz hazırlandığımızda onlar da ortaya çıktılar.

"Burada neler oluyor bugün?" dedi Howard. "Pazar günü cenaze törenlerinden bile daha sessizdi."

Evde hareketli saatler yaşıyordu: kapılar açılıyor, kapanıyor. Madam Senetsky'nin hizmetkârları oraya buraya gidip geliyorlardı Bayan Fairchild, geçerken bizi kontrol ediyor, hiçbir şey söylemeden özel bölüme giriyor ve gözden kayboluyordu.

"Evet?" diye sordu Steven, masaya oturarak, "Gecenin geri kalanı nasıldı?"

Kimse konuşmadı. Sorudan şüphelenen Howard önce bize, sonra Steven'a baktı.

"Gecenin geri kalanında ne oldu?"

"Dün gece binada sesler duydunuz mu? New York'ta deprem oluyor sandım."

"Hayır," dedi Howard. "Neden bahsediyorsun, Steven?"

"Hiçbir şey," dedi. Rose, bana çapkın gülüşler atıyordu. "Ya da bir şey olabilir mi acaba?"

Cinnamon ona konuşmayı kesmesini söyleyecekti ki. Bayan Fairchild içeri girdi.

"Tekerlekli sandalyedeki çocuk burada," diye anons etti.

"O tekerlekli sandalyedeki çocuk değil. Onun adı Evan ve o benim erkek kardeşim," dedi Rose.

"Her neyse, o burada ve birinin onu binaya sokması gerekiyor. Bu sabah herkes çok meşgul, kimse'nin misafiri ile ilgilenecek vakti yok."

Hepimiz Rose ile dışarı çıktık.

"Yardıma ihtiyacınız olursa, çağınn," diye bağırdı Howard arkamızdan.

"İçer yardıma ihtiyacım olursa arayacağım son kişi sen olursun," diye söylendi Cinnamon.

Araba evin yanında park etmişti, Evan'ın tekerlekli sandalyesini indiriyordu. Rose hemen yanına gitti. Sürücü yardım etmek için yanlarına geldi. Bulutlu bir gündü, kuzeyden yağmur geliyormuş gibiydi. Havada nem vardı.

"Merhaba. Dün gece hepimiz çok iyiydiniz," dedi Evan bizi gördüğünde.

Hepimiz ona teşekkür ettik. Hepimize baktıktan sonra tekrar Rose'a baktı.

"Ne?" dedi Rose, bize söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu anladı.

"Bir saatim var," dedi Evan, "Havaalanına gitmeden önce. Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı burada?"

"Özel? Neden?" diye sordu Cinnamon hemen.

"Dün gece biraz araştırma yaptım. Uyuyamadım ve bilgisayarda biraz araştırma yaptım.

Kimse konuşmadı. Cinnamon arkasını dönüp eve baktı.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Evan.

"Eve girersek, Howard ve Steven etrafımızda olacaklar," diye cevap verdi. "Ve onu yukarı odalarımıza çıkaramayız."

"Yağmur yağacak gibi görünüyor/" dedi Ice. "Dışarı da çıkamayız."

"Bakın," dedim. Herkes benimle birlikte üçüncü kat penceresine baktı. Bir perde hızla kapandı.

"O, o muydu?" dedi Ice.

"Öyle sanıyorum," dedim.

"O olamaz," dedi Evan. "Ya da onun kim olduğunu düşünüyorsunuz."

"Neden olmasın?" dedi Cinnamon.

Evan arabaya baktı. Şoförü koltukta gözleri kapalı oturuyordu.

"Beni bir yürüyüşe çıkarın. Yağmurun biraz vakti var," dedi. "Çok sürmez."

Rose tekerlekli sandalyenin arkasına geçti, kuzeye doğru bir yürüyüşe geçtik. Bahçıvanlar çalışıyordu.

"Ne öğrendin?" diye sordu Cinnamon evden yeteri kadar uzaklaştığımızda.

Banklardan birinin yanında durduk. Ice ve ben oturduk. Rose ve Cinnamon, Evan'ı ortamıza alarak ayakta durdular.

"Gerta'nın klinikten çıkıp New York'ta Madam Senetsky ile yaşamaya geldiği zamanı araştırdım. Honey bana, Madam Senetsky'nin, ona kızının öldüğünü söylediğini söyledikten sonra, Avrupa gazetelerini araştırdım."

"Ve?" dedi Cinnamon.

Evan ona doğru baktı.

"Ölüler hakkında yazılan biyografileri araştırdım. Doğru Gerta Senetsky ölmüş."

"Nasıl?" diye sordu Ice.

"Biyografide fazla bir şey yazmıyor, ama küçük haberlerden okuduğuma göre bu bir intihar ya da bir kaza."

"Eğer Gerta Senetsky öldüyse, yukarıdaki kim?" diye sordu Rose, binaya bakarak.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Başka akraba bulamadım," dedi Evan.

"Ne zaman ölmüş?" diye sordum.

"Kliniğe yattıktan bir yıl kadar sonra," diye cevap verdi Evan.

Hepimiz ona baktık.

Cinnamon binaya göz gezdirirken "Belki, o kuralları çiğnediği için Madam Senetsky'nin kulesine hapsedtiği bir öğrencisidir," dedi.

"Ne garip," dedi Rose, Ice'in yanına otururken.

Cinnamon yarı şaka "Belki de onun hayaletidir." dedi.

"Lütfen, ruhlan istemiyorum artık," dedi Rose.

Bir süre hepimiz konuşmadan Evan'a baktık, Cinnamon gözlerini kıstı.

"Madam Senetsky'nin kocasının da o tarihlerde intihar ettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, hemen sonra, ama burası çok bulanık. Çok az ayrıntı var."

"Çok karmaşık olmaya başlıyor. Ne yapacağız?" diye sordum.

Rose yüksek sesli bir fısıltıyla "Araştırmaya devam edersek bu hikâye yüzümüzde patlayabilir," dedi.

"Ya da Madam Senetsky'nin," dedi Cinnamon hemen arkasından. Eve doğru baktı ve hemen bize döndü, yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı. "Bu gece, kızlar, oraya gidip Bayan Röntgenciyi göreceğiz, adı her ne ise."

"Bilemiyorum," dedi Ice, başını sallayarak. "Orada burada sallanmak."

"Biz orada burada sallanan insanlar değiliz. Ice. Neler olup bittiğini anlamamız gerekiyor. Rose haklı. Bu çok garip ve kim ister, gözetlenmek, kıyafetlerini çaldırmak..."

"Cinnamon haklı," dedi Rose. "Sonucun ne olacağı umurumda değil. Sonuca ulaşmalıyız."

"Sizinle oraya gelmeyi çok istedim," dedi Evan. "Sizlerle paylaşmak istediğim birkaç fikrim daha var, bu gece beni arayın. Ne zaman isterseniz. Rose."

Rose başını salladı.

İlk yağmur damlası çeneme düştüğünde "Başlıyor," dedim.

Evan'a yemek odasına gitmesi için yardım ettik, Howard ve Steven hâlâ orada kahvaltı ediyorlardı. Gizli hikâyemizi bir yana bıraktık ve Performans

Gecesi hakkında konuştuk. Tanıştığımız insanları, bize söylenenleri anlattık. Evan bizim yanımızda o kadar mutlu oldu ki, o kocaman eve geri dönüp bilgisayar ve elektronik eşyaların arasına gömüleceği için çok üzuldüm.

Hepimiz farklı yönlerden çimize kapandık, diye düşündüm. Bizim yaşadığımız gibi büyük bir şehirde yaşayan insanlar, kocaman binaların içinde yapayalnız olurlardı. Böyle bir yalnızlığın içinde insanlar kendilerini böyle ayrılmış bir bölgede kendileri yüksek bir kuleye hapsedilmiş gibi hissederdiler. Onun, şaşalı ve ünlü yaşantısına rağmen ben Madam Senetsky'nin çok mutsuz olduğunu düşünüyordum. O Madam Senetsky olmaya çok fazla bağlanmıştı. Ondan neşeli bir kıkılda ya da sıcak gülüş görmeye gerçekten hasrettim diyebilirim.

Annem ve babam Madam Senetsky'ye göre çok daha alt tabaka ve onun sofistike yaşantısına oldukça uzak bir yerde yaşıyorlardı. Çok çalışıyorlardı, ama kendileri gibi görünüyorlardı. Simon Amca için de aynı şey geçerliydi. Onun için çalışmak farklı bir şey ifade ediyordu, çiçek yetiştirmek. Buradaki imkânların hiçbiri orada yok, gücünü ve yeteneklerini korumak için etrafına duvar örebilecek o sayısız koruyucuların hiçbiri yok. Evde onlar, işlerini geliştirmek için çaba sarf ediyorlar, hayallerini değil. Burada hayallerimizi hepsinden öte, yeteneklerimizi korumak da sonu gelmez görevimizdi. Madam Senetsky için felaket saçlarının kesilmesi olurdu.

Evan'a veda ettiğinde Rose ağlıyordu. Birkaç dakika sonra, Chandler gideceğini haber vermek için aradığında, benim de gözümde yaşlar belirdi.

"Dün gece ile ilgili başın belaya girdi mi? Bana yalan söyleme, Honey," dedi hemen, gerek olsa bile yalan söyleyecek zaman vermedi bana.

"Hayır, Chandler. Bu sabah, Bayan Fairchild'ı birkaç kez gördüğümüz halde, hiç kimse bir şey söylemedi."

"Güzel," dedi sesinde bir rahatlama vardı. "Her neyse, çok yakın bir zamanda buraya yeniden geleceğim. Birkaç sınavım var, tamamlayınca hemen geri döneceğim."

"Seni bekleyeceğim, Chandler."

"Ben gelmeden sakın, yakışıklı aktörlere, şarkıcılara ya da prodüktörlere âşık olma olur mu," diyerek hafif bir alayla beni uyardı. Sesindeki endişe açıkça belli oluyordu.

"Ben zaten birine âşığım Chandler. Kalbimde başka biri için hiç yer yok. Bu zaten kalbimin her yerini kaplıyor," dedim.

"Ve yüzüğümü yastığının altında saklayacağım, böylece her gece hayal kurabilirim."

Gülümsemesini hissedebiliyordum.

Telefonda veda ettik ve telefonu kapattık, yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı. Odamda yatağımın üzerinde oturuyordum, dün geceki olağanüstü sevişmemizi tekrar yaşıyordum. Şifoniye-

rime baktım, birkaç saniye sonra bir şey beni dürttü ve elbise dolabıma baktım.

Kapıda kalakaldım, elim boğazımdaydı.

"Nedir o?" dedi Cinnamon.

"Kıyafetlerim," dedim nefes nefese, "Alman kıyafetlerim?"

"Evet."

"Hepsi tekrar dolapta!"

Cinnamon "Gerçekten mi?" diyerek Rose'a döndü.

"Gidip benimkileri kontrol edeceğim," dedi Rose ayağa kalkarken. Hepimiz onu takip ettik, onun kıyafetleri de geri gelmişti.

"Tüm bunların bu sabahki karmaşa ile ilgisi olabilir mi?" diye sordum.

"Belki," dedi Cinnamon başını sallayarak.

"Neden kimse bize bunlarla ilgili bir şey sormadı. Neden biz kimseye bunu şikâyet etmedik?" diye sesli bir şekilde düşündü Rose.

"Belki de fark etmediğinizi sanmışlardır," dedi Ice.

"İlâklı olmasını ümit ederim," dedi Cinnamon. "Öyle olmayabilir de. Bu gece akşam yemeğinden sonra, tekrar yangın merdivenine tırmanacağız ve bu sefer odaya gireceğiz," diye ekledi. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, "Sakın vazgeçmeyin." diyordu.

Bu çok korkutucuydu, ama Cinnamon'un bakışlarından sonra hepimiz bundan kötü ne olabilir diye düşündük: gizemi ve uzak kız kardeşimizi düşündük.

İlk adım Howard ve Steven'in dikkatini çekmekti. Sinemadan dönünce, gecenin geri kalanını birlikte geçirmek için ardi kesilmeyen teklifler yaptılar. Cinnamon ve Rose mektup yazacaklarını söylediler.

"Yazacak çok şeyim var," dedi Cinnamon.

"Sen erkek kardeşini daha yeni gördün," dedi Howard Rose'a. "Neden kelime oyununa katılmıyorsun bizimle?"

"Anneme yazmalıyım, biliyorsunuz," dedi biraz korkarak. "O sizin aileleriniz gibi yakında oturmuyor."

"Ya siz ikiniz ne yapacaksınız?" diye sordu bize Rose'un söylediklerini duymazdan gelerek.

"Kelime oyunu?" dedi Ice. "Oje süreceğim, bu çok daha eğlenceli."

"Ben çok yorgunum," dedim. "Bu duygusal baskı umduğumdan daha fazla etkiledi beni."

"Pekâlâ," diye karşı çıktı Howard. "Sizin tiyatroya adadığınız enerji buysa, seyircilerinize acıyorum."

Steven oturmuş yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Bakışları beni sinirlendirdi.

Steven "Ben onların enerjisinden şüphe etmiyorum, Howard," dedi.

"Doğru."

"Bu gece size katılmadığımız için neden bu kadar rahatsız olduğunuzu anlayamıyorum, Howard," dedi Cinnamon ayağa kalkarken. "Ne kadar iyi bir ikili olduğunuzu bize defalarca anlattınız. Birlikte zaman geçireceğiniz için bu kadar endişelenmemelisiniz."

Steven bir kahkaha attı ve dizine bir şaplak vurdu.

Howard arkasından "Devam edin beni sinirlendirin. Bir gün benimle daha fazla zaman geçirmedığınız için üzüleceksiniz. Cinnamon Carlson." diye bağırdı.

Howard ve Steven'ı orada bırakarak hepimiz Cinnamon'u izledik. Üst kata çıktığımızda. Cinnamon arkasını dönüp fısıldayarak, "On dakika sonra Honey'in odasında. Spor ayakkabı giyin ve siyah giyinin."

Ice bir kez daha "Kararlı mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevapladı Cinnamon.

Ayrıldık ve üzerimizi değiştirmek için odalarımıza girdik. On dakikadan kısa bir süre içinde fısıldayarak odama geldiler. Cinnamon pencerenin yanına gitti, durdu ve olabildiği kadar sessiz bir şekilde pencereyi açtı.

Serin bir geceydi. Bütün gün yağmur yağmış ve

hava hâlâ bulutluydu. Cinnamon dışarı çıktığında merdiven basamaklarının ıslak ve kaygan olduğunu fark ettik. Ice'in ayağı kaydı ve neredeyse Rose'un üzerine düşüyordu. Küçük bir çığlık attı ve hepimiz buz kestik.

"İyi misin?" diye sordu Cinnamon yüksek sesli bir fısıltıyla.

"Evet."

"Hepiniz zamanınızı ayarlayın," dedi Cinnamon.

Bir kez daha. Karanlık bir yılan gibi, binanın etrafında pencereden süzülen ışığa doğru yürümeye başladık. Serin hava enseme soğuk bir damla bıraktı. Dişlerim birbirine vuruyordu. Kendi kendime durmadan "*sakın aşağı bakma*" diyordum.

Son basamağa geldiğimizde birbirimize iyice yaklaşmıştık, odanın içine bakıyorduk. Işıklar yandığı halde odada kimse yoktu. Daha önce duyduğumuz müzik aynı tonda çalıyordu.

"Nedir bu?" dedi Rose.

"Bu tonu daha önce duydum, ama nereden geliyor," dedi Ice. "Kimse var mı?"

Hepimiz bir an düşündük.

"Bir çocuğun şarkı söylemesine ya da ona benzer bir şeye benziyor," dedi Rose.

"Tamam," dedi Cinnamon. "Bu o. Eğer bunu şimdi yapamazsak bir daha hiç yapamayız."

Pencereyi açtı ve içeri girdi. Rose elini omzuna koydu ve durdu.

"Oraya girersek dönüşü olmaz, Cinnamon."

"Kesinlikle," dedi Cinnamon ve odaya girdi.

Ice onu takip etti. Rose ve ben de arkadan girdik. Yatak oldukça büyüktü. Pembe ve beyaz yastıkların arasında iki büyük oyuncak ayı vardı. Bizi izliyor gibi görünüyorlardı. Birkaç saniye öylece durduk. Müzik devam ediyordu, biri müziğe eşlik etmeye başladı.

Bir çocuk sesi duyduk.

"Portakallar ve Limonlar, St. Clement'in çanlarına söyleyin. Bana beş yol çizdiniz, St. Martin'in çanlarına söyleyin."

Cinnamon başını sonra burnunu kaşdı. Ice, omzunu silkti, hepimiz odaya girdik, yavaşça odanın içine doğru ilerledik.

Şarkı devam ediyordu.

"Bana ne zaman geri vereceksin? Yaşlı Bailey'in çanlarına söyle. Zengin olduğumda, Shore-ditch'in çanlarına söyle."

Kapıdan yavaşça oturma odasına ilerledik. İlk önce kimseyi görmedik. Arka tarafta odanın bir bölümü daha vardı. Odada iki büyük berjer koltuk ve bir de pahalı olduğu anlaşılan başka bir koltuk, yerde siyah oval bir halı vardı. Bu bölümün sağ tarafında sarı solgun bir ışık yayan, yerden yükselen bir lamba bulunuyordu. Odadaki yanan tek ışık buydu.

Duvarlar, evin geri kalanının duvarlarından ol-

dukça farklıydı. Duvarlar koyu renkli ağaç panel-lerle bölünmüştü. Sağ tarafta içinde çiçekler olan bir şömine vardı. Şöminenin üzerinde büyük yağlı boya bir tablo vardı. Tabloda Madam Senetsky bir balkonda duruyordu. Muhtemelen Madam Senetsky gençken yapılmış bir resim olmalıydı. Bu sahne bana, bir *Romeo ve Juliet* piyesinden alınmış gibi geldi. Gözleri aşağı bakıyordu ve ellerini balkon trabzanlarına koymuş, yüzünde, "nereler-deydin Romeom?" diyen bir ifade vardı.

Odanın pencerelerinde koyu renk, ağır perdeler vardı. Ortasında altın renginde çok hoş kalın ipler asılıydı. Odanın diğer tarafında çocuk oyunlarında görülen cinsten bronz bir heykel vardı.

Bir kenarda bir kapı bulunuyordu. Bu kapı, "Bayan Fairchild'm beni yakaladığı kapı olmalı" diye düşündüm.

Müzik devam ediyordu, geldiği yeri fark ettik. "İşte seni yatağa götüreceğim. İşte kafanı uçuracak bir balta."

Kadın önümüzde ayağa kalktı. Saçları at kuyruğu yapılmıştı. Pembe pamuklu bir sabahlık giymiş, kısa şortlu bir pijaması vardı. Ayağa kalktığı anda, "Baltala, baltala, baltala. Son adam da öldü!" diye devam etti.

Ellerini çırdı ve bize döndü. Şaşkınlığı ve heyecanı bir kahkahaya dönüştü. Ondan birkaç adım ötede duruyorduk. Edmond Senetsky ile olan benzerliğini artık iyice görebiliyorduk. Gözleri ve burnu gerçekten ona çok benziyordu.

Şarkı bitmişti, onu eski bir gramofondan çalışıyordu. Gramofon cızırtılı sesler çıkardı.

"Oh, bozuldu!" diye bağırdı ve yere eğilip onu tamir etmeye çalıştı. Oraya baktığımızda, eski plaklardan küçük bir yığın olduğunu gördük.

Tekrar ayağa kalktı. Sabahlığının etekleri kıvrılmıştı ve erkek terliğine benzer terlikler giyiyordu.

Bize heyecanla "Portakallar ve Limonları çalmak için mi geldiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Cinnamon. "Burada neler olduğunu anlamak için geldik."

Gülümsemesi bir balon gibi söndü. Bir anda göz yaşlarına boğulacakmış gibi bakmaya başladı.

"Senin kim olduğunu ve neden bizi pencerelerden izlediğini anlamak için geldik," diye devam etti Cinnamon.

Bana Cinnamon'un agresif ses tonundan rahatsız olmuş gibi geldi.

"Anladığımı sanmıyorum," diye fısıldadım.

Cinnamon'un gözleri kısıldı.

"Burası senin yaşadığın yer mi?" diye sordu Rose.

Çocuksu görüntüsüne, saçlarına, sahanlığındaki ay desenlerine rağmen yirmili yaşlarında bir genç kadın olduğu anlaşılıyordu, otuzlarında değilse elbette.

"Evet, burası. Burada yaşıyorum. Evet," dedi. Başını salladı ve bir süre düşüncelere daldı. "Bir keresinde orada yaşamıştım," diye devam etti, "Ama şimdi burada yaşıyorum."

"Orası neresi?" diye sordu Ice.

Güldü.

"Orası burası değildi, seni aptal. Aptal kız. İlk kim oynamak ister?"

"Bu nedir?" dedi Cinnamon bize. Başımı salladım. Hepimiz korkmuştuk ve endişeliydik.

"Adın ne?" diye sordu Rose. Ona gülümsedi. "Benim adım, Rose. Bu Cinnamon ve Ice ve bu da Honey."

"Rose? İsim?" diyerek tekrar güldü. "Evet," diye sordu o düşünceli bakışla. Madam Senetsky'nin tablosuna döndü, bir bebeğin ya da bir kuşun ağzından çıkan ilk ses gibi bağırdı, "Bir ismin içinde ne var? Bir gül, başka hiçbir ismin içinde böyle güzel bir koku yok."

Bize baktı ve güldü.

"Gelin. Kim önce? Benimle ilk önce kim oynayacak? Kim portakal kim limon olacak? Ben portakal olacağım," dedi hemen ardından. Beni işaret ederek "Sen," dedi. "Sen limon olabilirsin. Gel. Ellerini bana ver. Hadi gel," diye ısrar etti ellerini uzatarak.

Cinnamon'a baktım, başını sallıyordu, ellerimi uzattım.

Onları tuttu ve böylece bir halka oluşturduk.

"O kadar yakın değil," dedi bana. "Geri git. Onlara bir oda yarat. Hadi, sizi aptallar, aptal kızlar. Hadi." Cinnamon, Rose ve Ice'a baktı. "Biz şarkı söylerken, geri kalanınız altından geçin."

Sonra şarkı söylemeye başladı.

"Portakallar ve limonlar, St Clement'in çanlarına söyleyin."

Durdu, Rose, Cinnamon ve Ice'a sinirli bir ifadeyle baktı.

"Siz altından geçecek misiniz, geçmeyecek misiniz? Siz altından geçmezseniz, biz ikimiz nasıl oynayacağız?"

"Bu neden bahsediyor?" diye bağırdı Cinnamon.

"Hadi söylediğini yapalım," dedi Ice ve halkanın altından geçti.

Gülümsedi.

"Bana beş yol gösterdin, St. Martin'in çanlarına söyle."

Başıyla Cinnamon ve Rose'a işaret etti.

"Bana ne zaman geri vereceksin? Yaşlı Bailey'in çanlarına söyle. Zengin olduğumda, Shore-ditch'in çanlarına söyle."

Durdu.

"Geçmeye devam edin, aptal kızlar. Hadi." Kollarımızı salladı.

Ice aynısını yeniden yaptı

"Bu ne zaman olacak? Stepney'in çanlarına söyle."

O şarkıyı söylerken Cinnamon ve Rose halkanın altından geçtiler.

"Bilmediğime eminim, en baştaki büyük çan öyle diyor."

Ice geçerken, kollarımızı kapattık ve onu ortada hapsettik.

"İşte seni yatağa götüreceğim. İşte kafanı uçuracak balta.' Evet?" diye sordu Ice'a.

"Ne?"

"Karar ver. Bir Limon musun yoksa, Portakal mı? Hadi, seni aptal."

"Ben bir portakalım."

"Güzel, arkama geç. Hemen," dedi kollarını kaldırarak, böylece Ice kurtulup arkasına geçti. "Sonraki."

Rose geçti ve kollarını tekrar indirdi, şarkının son nakaratını tekrar söyledi. "İşte seni yatağa götüreceğim. işte kafanı uçuracak balta.' Evet? Nesin sen?"

"Limon," dedi Rose.

"Onun arkasına geç," dedi, başını bana doğru sallayarak. "Sonraki."

Cinnamon başını salladı ve kollarımızın arasına girdi. Şimdi kadın söylemeye başladı, "Baltala, baltala, baltala. Son adam ölecek! Evet?"

"Limon," dedi Cinnamon. "Öyle hissediyorum."

"Onun arkasına geç," diye emretti. "Birbirinizi belinizden tutun. Hadi. Belinden. Şimdi herkes çöksün. Bu bir savaş. Kim daha güçlü, portakallar mı limonlar mı? Çekin," diye bağırdı.

Kollarımı öyle güçlü çekiyordu ki, eklemlerinden çıkacak sandım. Cinnamon Ice'ı bıraktı, Ice

da bana ve üzerine düştüm. O da Rose'un üzerine düştü, hemen yerimizden kalktık.

Güldü, tekrar güldü ve ellerini çırptı.

"Bu harikaydı. Harika bir oyun."

Oturdu, o sırada fark ettik, peruk giyiyordu, o sırada yere düşmüştü. Saçları aslında kısa kesilmişti - kazınmış gibi.

"Kim tekrar oynamak ister?"

"Hayır," dedi Cinnamon. "Biz bunun için gelmedik. Senin ismini öğrenmek istiyoruz. Bize adını söyle. Neden burada yaşıyorsun? Neden pencerelerimizden bizi gözetliyorsun? Neden kıyafetlerimizi alıyor ve tekrar geri bırakıyorsun?"

Başını salladı.

"Ben geri koymadım," dedi.

"Pekâlâ, neden almıştın?"

"Onu beğendim. Bana öyle kaşlarını çatarak bakma. Git köşede otur."

Kollarını vücuduna doladı, dudaklarını büktü ve öylece oturdu. O sırada peruğunu gördü ve hemen alıp tekrar kafasına yerleştirdi.

"Kimi istersem seçebilirim," dedi. "Ve ne istersem giyebilirim, kraliçenin tacını bile. Kapı kilitli olmadığı zaman ne istersem alabilirim."

"Odelemize girip eşyalarımızı alamazsın," dedi Cinnamon.

"Madam Senetsky'nin akrabası mısın?" diye

sordu Rose nazikçe. Cevap vermedi. Sadece bakıyordu. "Eşyalarımı alman önemli değil. Tamam mı," diye ekledi Rose. Genç kadının gözleri Rose'un yüzünde gerçeklik arıyordu. Sanırım onu buldu ve bir rahatlama hissetti.

"Yeni giysilerim yok. Sadece kostümler. O beni alışverişe götürmüyor."

"Kim götürmüyor?" diye sordu Ice.

"Annem. Annem. Annem. Yarın alışverişe gidebilir miyiz? Büyük mağazaları dolaşabilir miyiz? Parktaki hayvanları seyredebilir miyiz? Yarın, yarın, her zaman yarın. Yarın ne zaman gelecek?" Madam Senetsky'nin portresine tekrar baktı.

"Yarın ve yarın ve yarın, günden güne bu yerde sürüneceğim."

Birbirimize baktık.

"Yarın da gelecek misiniz? Beni alışverişe götüreceksiniz?" diye sordu bize.

Rose ona gülümsedi ve başını salladı.

"Elbette götürebiliriz. Eğer annen izin verirse. Annen Madam Senetsky mi?"

"Evet, evet, evet."

"Adın Gerta, değil mi?" diye sordu Cinnamon.

"Elbette," diye cevap verdi.

"riiden bana onun öldüğünü söyledi? Ve Evan nasıl onun biyografisini bulabildi?" diye fısıldadım. Rose başını salladı.

"Gerta Berta. Ben babamın küçük Gerta Berta'sıyım. İhadi alışverişe gidelim, dondurma da yeriz."

"Ne zamandan beri buradasın Gerta?" diye sordu Cinnamon.

Ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Sen bir limonsun," dedi parmağıyla işaret ederek. "Düşmene izin verdin. Yapmamalıydın."

"Biliyorum. Yoruldum. Sen çok daha güçlüydün."

"Portakallar daha güçlüdür. Bugün, portakallar daha güçlüydü. Belki yarın öyle olmayacak. Yarın kim oynamaya gelecek?"

"Hepimiz geleceğiz, Gerta. Kim olduğunu, neden burada yaşadığını ve neden aşağı gelmediğini merak ediyoruz," dedi Rose gülümseyerek

"Benim aşağı inmeme izin yok. Eğer aşağı insem, yine çirkin bir yere kapatılacağım. Bana her zaman dokunabilecekleri bir yere," dedi. Ellerini göğüslerine ve kalçalarına götürdü, "Güleceğine ve bir daha hiç söylemeyeceğine söz verene kadar ağlatırlar."

"Söz verin," dedi, "Hiç kimseye söylemeyeceğiniz söz verin. Söz verin."

Durdu ve melankolik düşüncelere daldı.

"Buna üzölmek yerine olayın derinlerine inmeliyiz," dedi Cinnamon.

"Bu çok üzücü," dedim. "Buraya zincirle bağlanmış gibi."

Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Yanki ponki, Yanki sever, tatini nasıl istersin?"

"Önce Brandyle sonra Romla, işte tatimi böyle isterim ben."

Ellerini çırttı, ardından gülmeye başladı.

Merdivenlerde önce ayak sesleri sonra da bir kapının kapanışını duyduk.

"Buradan gitsek iyi olacak," dedi Cinnamon.

"Gitmeliyiz," dedim Gerta'ya. "Belki daha sonra seni görmeye geliriz."

"Gelin, gelin, gelin," diye şarkı söylemeye başladı.

Odanın arka tarafına sonra da pencereye doğru yürüdük. Bizi yangın merdivenine çıkana kadar izledi.

"Dikkatli ol," dedi Cinnamon, merdivene çıktığımda.

Hepsi beni izlediler.

Pencereden "İyi geceler," diyen bir ses duyduk. "İyi geceler, tatlı prens."

"Kafası gerçekten çok karışık. Bizi takip etmeliydi," dedi Rose.

Cinnamon yukarı bakarak "İçeri gir," dedi. "İİa-di. Kapat pencereyi."

Ne yapacağını görmek için bekledik.

"Limon," diye bağırdı ve pencereyi kapattı.

Saniyeler içinde merdivendeydim ve birkaç dakika sonra da odamda. Hepsi arkamdan beni izledi.

"Ruh hastaları konusunda biraz bilgim var," dedi Cinnamon oturduğunda. "Orada bir hapishanede, aynı zamanda da tam tersi."

Rose "Onun ne sorunu var? Otuz yaşlarında genç bir kadına benziyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama o bir çocuk, akıl olarak."

"Şimdi, tüm garipliği ile ortaya çıkmaya başlıyor," dedim. "Onlar, Shakespeare'in piyeslerinden cümleler değil miydi?"

"Evet," dedi Cinnamon.

İçe "O apartman dairesinde başına neler geldiği..." dedi.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Rose.

"Onu unutun," dedi Ice. Cinnamon'a baktı. "Doğru değil mi?"

"Onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum," dedim.

Cinnamon'un gözleri kısıldı bana baktığında. Başını salladı.

"Annem ruhsal sorunları ile baş başa kalıp mutsuz bir şekilde kilitli bir odaya hapsedildiğinde kendimi yardıma muhtaç ve etkisiz hissetmişim. Tek yapmak istediğim onun aklının içine 'Anne sen bebeğini kaybettin, artık bebek yok. Şu saçmalığı kesip aramıza dönmelisin' cümlelerini sokmaktı, ona defalarca söylemişim, beni duymadığını bildiğim halde. Rahatsız olan benmişim gibi bana bakıp gülümsüyordu."

Rose tavana bakarak "Neden Madam Senetsky, onu iyileştirmek yerine oraya hapsedmeyi tercih ediyor?" dedi. "Ve neden Honey'e kızının seneler önce öldüğünü söyledi?"

"Çok açık, bunu sadece Honey'e söylemedi. Biyografiyi unutmayın," diye uyardı Ice.

"Ama neden?"

"Bana göre," dedi Cinnamon derin bir nefes alarak, "Ondan utanıyor. Madam Senetsky'nin öyle bir kızı olamaz. Bizim Madam Senetsky'mizin olamaz. O bir, 'Tiyatro Oyuncuları Kraliçesi'. Ger-ta'nın resminin yanında hikâyesi ile birlikte bir gazete de çıktığını düşünsenize, intihar ederdi. An-nem hastalandığında büyükannemin neler hissettiğini hatırlıyorum. Büyükannemin tüm düşündüğü insanların bizim hakkımızda dedikodu yapmasıydı! Ve biz ünlü insanlar değildik unutmayın!"

"Bu dürüstçe değil," dedim. "O çok yalnız biri. Ortaya çıktığımızda ne kadar mutlu olduğunu gördünüz mü? Ve ne kadar fazla güvenmek istiyordu, bir çocuk gibi."

Herkes sessizdi.

Rose "Hemen aşağı gidip Bayan Fairchild'dan, Madam Senetsky ile görüşmek için bir randevu alalım ve onu dışarı çıkarmak için izin isteyelim," diye önerdi.

Ice yapmacık bir gülümseme ile yanıtladı:

"Bize cevabı, 'Elbette kızlar, bu yanlışımı hatırlattığınız için teşekkür ederim' olur."

"Ice haklı," dedi Cinnamon. "Bunu unutun."

"Peki, bunun nesini unuttun?"

Bir an için kimse konuşmadı.

Rose "Evan'ı arayıp öğrendiklerimizi ona anlatmalıyım. Belki, araştırmalarında bir yanlış vardır ya da bir şeyleri karıştırmış olabilir," dedi.

"Bundan eminim," dedi Cinnamon. "Madam Senetsky bir şeyi unutmak istiyorsa, onu mutlaka gizler ve herkese unutturur. Onun neyi gizlediğini kim nereden bilebilir?"

"Belki tekrar oraya gidip ona yardım edebiliriz," dedim.

"Oraya geri gitmek mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Ice. "Ona nasıl yardım edebiliriz?"

"Bilemiyorum. Belki onunla biraz zaman geçirirsek, o..."

"Kendine gel? Bu işe yaramaz," dedi Cinnamon. "Bu profesyonel bir terapi ve ilaç tedavisi gerektirebilir. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Ice.

"Ama bence onu tekrar ziyaret edebiliriz, onun hakkında daha fazla şey öğreniriz, belki ona biraz yardım edebiliriz."

"Şimdi çılgın sensin," dedi Ice.

"Belki. Rose, sen ne düşünüyorsun?"

Düşündü, gülümsedi ve omuz silkti.

"Ben uyarım. Eğer hepiniz uyarsanız."

"Money, sen?"

"Evet. Bizim hakkımızda ne düşündükleri önemli değil."

Cinnamon, Ice'a baktı.

"Eğer hepiniz buradan atılacaksanız, ben de size katılırım, burada Howard ve Steven ile kalmaya hiç niyetim yok."

"Onlar ne olacak?"

"Onların bir şey öğrenmesine izin vermemeliyiz/' dedi Cinnamon. "Steven bunun önemini anlamayabilir ve başımızı olduğundan çok daha çabuk belaya sokar ve Howard..."

"Ne?" diye sordum.

"Bizi hemen şikâyet eder."

Herkes başını salladı ve sessizce onayladık.

"Bunun yanında," dedi Cinnamon gülümseyerek, "Bir dahaki sefere ben portakal olacağım."

Hepimiz güldük, Ice da.

"Birkaç gün, Bayan Fairchild ve Madam Senetsky'nin küçük araştırmamızı ve büyük sırrı keşfimizi, öğrenip öğrenmediğini anlamaya çalışalım," dedi Cinnamon.

Herkes başını salladı.

"Bu ikinci ayakkabının düşmesini beklemek gibi bir şey," dedi Ice. "Babam her zaman bunu söyler. Özellikle de annemle tartıştıktan sonra, annem dışarı içmeye ya da arkadaşlarıyla takılmaya

gittiği zaman. Ben her zaman etrafta nefesimi tutarak dolaşırdım. Öğretmenlerim benim bir çeşit dil-siz olduğumu düşünürlerdi."

"Ağzını açıp şarkı söyleyene kadar umarım," dedi Rose.

"Şarkı söylemek benim için özgürlük," diye yanıtladı Ice."

Cinnamon gülümsedi.

"Bunu sevdim. Sanırım, gerçekte, bu hepimizin içindeki şey. Biz buraya özgürlüğü ortaya çıkarmak için gönderildik ve burada hapsedilmiş birini bulduk."

"Burası ne kadar garip eski bir ev," dedim. "Burada, Broadway'dekinden daha aktif bir tiyatro var!"

Kulağa hem çok aptalca hem de çok çekici geldi.

Herkes güldü, ama bu kahkaha endişe ve şüphe ile karışık bir kahkahaydı.

Odamdan mümkün olduğu kadar sessizce çıktılar ve odalarına dağıldılar.

Şimdi uyumaya hazırdım, ama battaniyenin altına girmeden önce pencereye ve merdivene bir kez daha göz attım. Üst kattaki ışık hâlâ yanıyordu.

"Portakallar ve limonlar, St. Clemet'in çanlarına söyleyin." Şarkıyı duyabileceğimi düşündüm.

Sonra ışık söndü.

Karanlık çok daha hızlı yayıldı.

O QRETMENLERİMİZLE çalıştığımız ve pratik yaptığımız zamanlar hariç Ger-ta'nın sırrını taşımak bütün gün bir maske ile do-laşmak gibi bir şeydi. Alt katta iken bu konu ile il-gili konuşmamaya dikkat ediyorduk. Fısıltı ile ko-nuşmak, sadece üzerimize dikkat çekmemizi sağ-lardı. Yine de, birbirimizin odalarına sıklıkla girip çıkmanız Steven ve Howard'in dikkatini çekmeye başlamıştı, özelikle de Howard'in. Herhangi bir şüpheye meydan vermemek için bazen, muhab-betlerimizin içine girmelerine izin veriyorduk. Ste-ven, çabucak sıklıyor ve gidiyordu, ama her konu-da bir fikri olan Howard kalıp bizimle özellikle de Cinnamon'la tartışıyordu.

st katı ziyaretimizden yaklaşık bir hafta sonra orayı tekrar ziyaret etmeye karar verdik. Rose, Evan'ı arayıp keşlimizi ona anlattı. Evan tekrar araştırdı ve bulduğumuzun doğru olduğunu rapor

etti. Gazete, Gerta Senetsky'nin öldüğünü ve İsviçre'de bir mezarlıkta gömüldüğünü yazıyordu. Birkaç gün sonra, Evan aradı ve mezarlığın ismini öğrendiğini söyledi.

Yangın merdivenine çıktığımızda bekledik ve Gerta'nın yalnız olup olmadığından emin olmak istedik. Madam Senetsky'nin bir Broadway oyununu izlemeye gittiğini biliyorduk, ama Bayan Fairchild'in nerede olduğunu bilmiyorduk. On dakika boyunca, Gerta'dan bir ses duymak için bekledik. Ama o ortaya çıkmadı.

'Belki onu bir yere götürmüşlerdir,' dedi Rose.

'Biri bu yatak odasını hâlâ kullanıyor olmalı,' dedim.

Sonunda, Cinnamon pencereyi açıp içeri girmeyi önerdi. Sadece onun gitmesi daha iyi olur, diye düşündü. Geri kalanımız orada bekledik ve içeriyi izlemeye koyulduk. Kapının önünde, oturma odasına doğru bakıyordu, sonra bize döndü ve gelmemizi işaret etti. Gerta'yı oturma odasındaki koltuklardan birine oturmuş bulduk, yatağının üzerindeki oyuncak ayılardan biri kucağında. Üzerinde on sekizinci yüzyıla ait bir kıyafet vardı, başındaki peruk altın şansıydı, omuzlarına dökülen büyük bukleleri, elbisenin geniş bir çemberi vardı, çok komik görünüyordu. Çenesinin sağ tarafına, yalancı bir ben koymuştu.

Bizim içeri girdiğimizi fark etmemiş gibi görünüyordu, gözlerini yere dikmiş hiçbir yere çevirmiyordu.

"Merhaba, Gerta," dedi Rose. "Nasılsın?"

Cevap vermedi, gözlerini de çevirmedi. Kucağındaki ayıyı kurulmuş gibi durmadan sağ eliyle okşuyordu.

"Portakallar ve Limonları oynamaya geldik," dedi Cinnamon.

Gerta yine bir yanıt vermedi, kıpırdamadı, başını çevirmedi. Rose ya da Cinnamonu duyduğuna dair hiçbir tepki göstermedi.

"Bugün neden böyle giyindin? Bir oyun mu oynuyorsun?"

"Şu anda yarı baygın halde," dedi Ice.

"Komada gibi görünüyor daha çok," dedi Cinnamon.

Odanın diğer tarafına geçti ve kapıyı açmaya çalıştı.

"Kilitli," diye fısıldadı. Kostüm odasına giden kapıyı açmaya uğraşıyordu. Birinci kapı açıldı, ama diğeri açılmadı. "Bu da kilitli. Tam anlamıyla onu burada hapsetmişler."

"Pencereyi neden kilitlemediklerini merak ediyorum," dedi Rose. "Açamayacağı bir kilit takabilirler, böylece yangın merdivenine geçemez, bizim kıyafetlerimizi aldığımız fark ettiler." Döndü ve Gerta'ya baktı. "Bu doğru değil," dedi, başını iki yana sallayarak. "Bu tam olarak zalimce. Ona bakın. Yardıma ve tedaviye ihtiyacı var."

"Bu sadece kostüm," dedim. "Üzerine giymen uzun zaman almıştır değil mi Gerta?"

Göz kapakları oynadı.

"Gerta," dedi Rose, yanına oturarak, "bu akşam kendini iyi hissetmiyor musun? Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana yardım etmek için geldik. Biz sana yardım etmek istiyoruz, değil mi kızlar?"

"Evet," dedim.

Plaklara bakan Ice, içlerinden birini seçti ve kısık sesle söylemeye başladı:

"Tavayı al, ocağı yak, anne poğaçaya yapacak. Bu annenin yapacağı tek şey değil, anne biraz kahve de yapacak."

Ice güldü.

"Annem bu şarkıyı bana söylerdi. 'Poğaçaya, poğaçaya, poğaçaya.'"

Gerta gözlerini kaydırıp yavaşça gülmeye başladı. Ice bize baktı ve koroya katıldı.

"Annenin küçük bebeği poğaçaları çok sever, poğaçaları. Annenin küçük bebeği..."

Gerta bağırdı, "Poğaçaya."

Birlikte söylediler, "Annenin küçük bebeği poğaçaları çok sever, poğaçaya, poğaçaya..."

Hepimiz katıldık, "Annenin küçük bebeği poğaçaları çok sever."

Gerta güldü.

"Ben hiç poğaçaya yemedim," dedi.

"Peki, ona poğaçaya getirmeliyiz," dedi Rose.

"Bugün dışarı çıkmayı umuyordum," dedi Gerta, "Ama olmadı, ben de değişik kıyafetler giydim bir de saç taktım."

"Nereye gitmeyi düşünüyordun, Gerta?" diye sordu Cinnamon.

"Yeni elbiseler giymeye."

Cinnamon bir süre düşündü ve yerinden kalktı, yatak odasına gitti.

"Hadi bir kez daha söyleyelim," dedi Gerta. "Plağı koy."

"Tamam," dedi Ice.

Cinnamon "Herkes buraya gelsin!" diyerek bizi çağırdı.

"Bir dakika, Gerta," dedi Ice.

Açık elbise dolabının önünde duran Cinnamon'un yanına gittik.

"Şuna bakın. Buradakilerin hepsi erkek elbisesi, ceketler, pantolonlar, erkek ayakkabıları." Dolap çekmecelerini açtı, hepsinin içine baktı. "Birkaç, gecelik ve pijamadan başka bir bayana uygun hiç kıyafeti yok."

"Giydiği bu kostümler dışında ve eminim onları uzun süre giymesine izin vermiyorlar, her zaman erkek kıyafetleri ile dolaşiyor ve biri onu görse erkek olduğunu zanneder," dedi Rose.

"Kesinlikle," dedi Ice. "Bu yüzden bizim kıyafetlerimizi çalıyor, Rose ve senin, Honey'in," dedi Cinnamon.

"O kendisi gibi görünmek istiyor, ama izin vermiyorlar," dedim.

Cinnamon, yeniden derin düşüncelere dalarak "Belki de," dedi. "Ve bu, içinde bulunduğu duru-

mu açıklayan nedenlerden biri. Aynı zamanda depresyonun nedenlerinden biri. Bu gibi durumların çeşitli nedenleri olabilir."

Herkes başını salladı.

"Ne zaman poğaça yiyeceğiz?" dedi Gerta. Yatak odasının kapısına gelmişti.

"Birkaç gön içinde," dedi Cinnamon ona. "Büyük ihtimalle hatırlamayacaktır," diye fısıldadı. "Ama şimdilik, oturalım ve konuşalım, tamam mı?"

"Ve şarkı söyleyelim?"

"Ve şarkı söyleyelim," dedi Cinnamon. "Honey," dedi "Sen burada kal ve biraz araştırma yap. İşimize yarayacak bir şeyler bulmaya çalış."

Başımı salladım ve hepsi oturma odasına gidene kadar bekledim. Çekmecelerle başladım. Birkaç parça eşyadan başka bir şey yoktu. Dolabın bölmeleri de yoktu. Tam bırakacaktım ki, kendi odamdaki gizli yerler aklıma geldi, dizlerimin üstüne eğildim ve yatağın altına baktım. Bir ayakkabı kutusu buldum, onu aldım.

Onlar tekrar içeride bu kez plakla birlikte şarkı söylemeye başlamışlardı. Kutuyu açtım. İçinde, pembe bir kurdele, bir bayan saati ve on yaşlarında bir erkek çocuğu ile küçük bir kızın eski ve yıpranmış bir resmini buldum. Küçük kızın arkasında, uzun boylu, takım elbise giymiş ve kravat takmış bir adam vardı, elleri küçük kızın omuzlarındaydı. Saate yakından baktım. Güzel bir saatti ama çalış-

mıyordu. Arkasını çevirdiğimde içinde bir yazı olduğunu gördüm: *Gerta Berta'ya onu çok seven babasından.*

Cinnamon geldi.

"Pekâlâ?"

Ayağa kalktım ve kutuyu ona gösterdim. Yanıtıma geldi saate ve resme baktı.

"Bu o olmalı ve bu da Edmond. Sanırım bu da babalan," dedi. "Bak, Edmond ne kadar sert duruyor yanında, elini tutmuyor, hiçbir şey yapmıyor. Değil mi?"

"Evet," diye cevapladım.

Resmi aldı ve onu Gerta'ya gösterdi.

"Kim bu?" diye sordu Edmond olduğunu düşündüğümüz çocuğu göstererek.

Gerta resmi aldı ve baktı.

"O benim," dedi.

"Sen bu değil misin?" dedi Cinnamon, resme dokunarak.

Gerta başını kaşıdı.

"O Gerta Berta," dedi.

"He?" dedim.

Ice ve Rose hemen yanımıza geldiler.

"Kostüm odasında biri var," diye fısıldadı Ice. "Kilidin açıldığını duyduk."

Laura Fairchild oturma odasına gelmeden çıktık.

"Ne yapıyorsun, Gerta?" dedi sert bir sesle.

"Şarkı söylüyordum."

"Kostümleri çıkarma ve yatağa gitme vakti. Annen bu gece erken yatmanı istiyor."

"Yatmak istemiyorum. Şarkı söylemek istiyorum."

Laura katı bir tavırla "Sana ne söylüyorsam onu yap," dedi. "Yeni kıyafetler almak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Öyle ise sana söyleneni yap yoksa gidemezsin. Bu kadar şarkı söylemek yeter ve kostümleri de yeterince giydin. Annene yatağa girdiğini göreceğime söz verdim. Hadi, çıkar üstündekileri," diye emretti ona. "Onları ait oldukları yere koyacağım. Hadi."

"Eğleniyordum," dedi Gerta yalvarır gibi. "Yatağa gitmek istemiyorum. Yorgun değilim."

"Gerta, saçlarını yeniden kesmemi ve kafanı tıraş etmemi ister misin?"

"Peruk giyerim," diye cevap verdi.

"Hayır, giyemezsin. Hayır, dersin giyemezsin. Ve kostümleri de giyemezsin. Eğer hemen yatağa girmezsen, sen uyurken buraya gelir ve başını tıraş ederim bu sefer, tamamen," diye tehdit etti Laura Fairchild. "Plaklarını topla, kostümü çıkar, onu yerine götüreceğim ve hemen yatağa gir. Şimdi! Hadi. Hemen çıkar onu, yoksa bunları bir daha hiç giyemezsin," diyerek yine bir tehdit savurdu.

Cinnamon başını salladı hepimiz pencereye gittik. Yavaşça pencereyi açtı, yarıya kadar açıldı bir yerde takıldı. Nefessiz kalıyordu neredeyse. Ice yardım etti, pencereyi açtılar.

"Hadi," dedi Cinnamon, hepimiz yangın merdivenine çıktık.

Bir anda pencere açıldı. Herkes donmuş gibi kaldı.

Baktığımızda Laura Fairchild'ı gördük. Dışarı bakıyordu, ama bizi görmedi. Pencereyi indirdi ve içerden kilitlendiğini duyduk.

"Bizim orada olduğumuzu biliyor muydu?" diye fısıldadım.

"Sadece aşağı inin," dedi Cinnamon. Odama girene kadar kimse konuşmadı.

"Kapalıydı," dedi Cinnamon.

"Bizi görmediğine emin misiniz?" diye sordu Rose.

"Hayır, ama bizi görmüş olsa mutlaka bize bağırdı."

"Bu kesin," diye onayladı Ice.

"Pencereyi kilitledi. Duydum," dedim. "Birilerinin oraya gelmesini önlemek istiyor."

"Belki de Gerta'nın dışarı çıkmayacağından emin olmak istiyor."

"O kilitli olursa, oraya nasıl tekrar gideriz?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Cinnamon. "Belki de oraya tekrar gitmeyi düşünmeliyiz."

Herkes sessiz kaldı.

"Cinamon haklı," dedi Ice, başını sallayarak. "Bizim yapabileceğimiz bu. Onun için daha fazla bir şey yapamayız. Bu bizim problemimiz dep. Bunun için burada değiliz."

Rose gülümseyerek "Ama ona çok sert davranıyorlar. Onu alışverişe götüreceğimizi ve ona poğaça getireceğimizi söylediğimizde ne kadar mutlu oldu ve umutlandı görmediniz mi?" dedi. "Onun için şarkı söylediğinde ne kadar mutlu oldu. Ice."

Ice başını salladı.

Başucumdaki lambayı yaktım.

"Bize bakın!" diye bağırdı Cinnamon.

Hepimiz yangın merdiveninden hızla geçmiştik.

"Hadi temizlenelim," dedi.

Hepsi dışarı çıktılar.

Koridora çıktıklarında, Howard alt kattan geliyordu.

"Hey, bayanlar çemberi nasıl?" diye sordu gülerrek.

"İyi," dedi Cinnamon.

Kapıda durdum. Howard bana döndü, yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

"Neden?"

"Yüzünde ne var?"

"Ne oldu. Makyaj yapıyorduk," dedi Cinnamon hemen.

"Makyaj? Bu bana sahne makyajı gibi gelmiyor."

"Henüz tiyatro ile ilgili her şeyi bilmiyorsun, Howard Rockwell", "İyi geceler kızlar," dedi Cinnamon, vurgulayarak.

Hepsi odalarına gittiler. Ben kapımı kapatana kadar Howard, orada durup beni izledi. Hemen banyoya gittim ve aynada kendime baktım. Laura Fairchild'ın pencereyi kapatmasını beklerken suratımı sakladığım yerden çeneme kurum bulaşmıştı.

Howard çok açığız, diye düşündüm.

Ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra Cinnamon geldi.

Yavaşça kapıyı vurdu ve içeri girince kapıyı arkasından kapattı.

"İyi misin?"

"Evet, ama sanırım Howard bizden şüpheleniyor," dedim.

"Biliyorum. Ona bir sır vereceğim," dedi.

"Bu akıllıca mı?" diye sordum.

Gülümsedi.

"Hayır. Ona, senin erkek arkadaşınla buluşmak için dışarı çıktığını söyleyeceğim."

"Ama o Chandler'ın Boston'a döndüğünü biliyor."

"Chandler olduğunu söyleyen kim?"

"Ne?"

"Bunu oyna. Bunu yer ve bir daha bize aptalca sorular sormaz."

"Bunu yapamam."

"Yapabilirsin, inan bana. Bunun bir rol olduğunu düşün," diye tavsiye de bulundu.

"Ben bir oyuncu değilim, Cinnamon. Oyuncu olan sensin. Dışarıda erkek arkadaşıyla buluşan sen olmalısın, ben değil."

Gülümsedi.

"Yüzünde leke olan sendin, ben değil. Ayrıca, Madam Senetsky'nin sözlerini unuttun mu? Biz her zaman *rol yapıyoruz*. Her zaman sahnedeyiz. Hikâyeyi merak etme. Ben bu konuda çok iyiyim," dedi kendine güvenli bir şekilde. "Ona öyle bir hikâye uyduracağım ki, inan bana, onunla işim bittiğinde kesinlikle her şeye inamıyor olacak."

"Bundan korkuyorum, ben de," dedim.

Odama geldiği gibi gitti. Kalbim hızla atmaya başladı. Yalanlar, sahnede rol yapmak gibi değildir. Cinnamon, ateşle oynuyordu ve bunu benim aşk hayatımla yapıyordu. Yanacak tek kişi ben olacaktım, o değil!

Annemin burada güvende olma konusundaki sözleri geldi aklıma, babam, saçma olduklarını söylemişti. Bu kesinlikle doğrudu. Buranın güvenliği vardı, ama kendini beladan uzak tutarsan.

Peki, ya bu evin içinde zaten yaşayan belalar ne olacak?

Ya içimizde yaşayanlar?

"Hepsini yedi," dedi Cinnamon bir gün sonra.

"Özellikle de ona Steven'a söylememesi için yalvardığımda."

Onun ilgisini üzerimden almak ve sorular sormasını engellemek için attığımız yalan tam tersine dönmüştü. Bir anda, dört kız arasında en çok ilgi çeken ben olmuşum. Cinnamon'un ona neler söylemiş olabileceğini düşündüm. Olayın ayrıntıları nelerdi?

İrtesi gün öğleden sonra, tüm dersler bittikten sonra, kapım çalındı. Simon Amca'ya bir mektup yazıyordum.

"Evet?" dedim, Howard belirdi bir anda.

"Merhaba," dedi. "He yapıyorsun?"

"Amcama bir mektup yazıyorum. Heden?"

"Ona neden telefon etmiyorsun?"

"Mektup almaktan hoşlanıyor, Howard. Bu, neden senin için problem oldu?"

"Problem değil. Sadece merak ettim. Heden mektup almaktan hoşlandığını anlayabiliyorum. Bu daha derin bir bağ kurar. Bir telefon konuşması yaparsın, konuşursun ve kaparsın, sonra sessizlik."

"Kesinlikle."

"E-Mail'i yok mu?"

"Hayır. Bu amca hayatı boyunca on dakika bile bilgisayar başında oturmamış biri. Onun bu tip şeylere ilgisi yok."

"He gibi şeylere?"

"Teknolojik," diye cevapladım. "Daha çok doğal şeylerle ilgileniyor."

Ne istiyordu? Neden orada durmuş bana sınıyordu? Bütün gün beni sinirlendirecek şekilde bakmıştı bana.

"Bu yüzden geldim," dedi nazikçe omuz silkti. "Ne kadar güzel bir gün? Hepimiz buradayız, tüm günü çalışarak harcadık. Doğayı yok sayıyoruz. Hava çok sıcak ve yılın en güzel vakti!"

"Evet, güzel bir gün!"

"Neden günün geri kalanını içeride geçirelim? Yürümek istemez misin?"

"Yürümek? Seninle yürümemi mi istiyorsun?"

"Buralarda. Doğu Nehri'ne kadar uzanan bir cadde var. Onu sana göstermek istiyorum. Onu bir gün, bir kaza sonucu keşfettim. Hoş bir yer."

Ona bakmaya devam ettim.

"Beni nehir kıyısında yürüyüşe mi çıkarmak istiyorsun?"

"Fazla konuşmıyoruz. Hepimiz birlikte demek istemiyorum. Haftalardır buradayız ve ben senin hakkında adından başka bir şey bilmiyorum, Ohio'lusun ve Itzhak Perlman kadar iyi keman çalyorsun, tüm bildiğim bu."

"Fazla konuşmak mı?" dedim.

"Fazla değil, biraz," diye düzeltti.

Güldüm. Onun tavrı benim kadar diğerlerinin de dikkatini çekmişti, ama şimdi öyle davranmıyordu.

"Bir yürüyüşten bahsediyorum," dedi. "Bu kutsal bir evlilik değil. Yangın merdiveninde kaçamak görüşmek zorunda değiliz," diye ekledi gültümseyerek.

Gitsen iyi olacak, diye düşündüm. Onu neden daha fazla şüphelendirecektim.

"Tamam, bunu daha sonra bitiririm."

"Tamam. Zaten yarından önce gönderilmez. Çok güzel, amcana yazıyorsun. Çok yakın olmalısınız," dedi ben üzerime ceketimi giyerken.

"Öyleyiz. Her zaman öyleydik. Steven nerede?" diye sordum, merdivenleri inerken.

"Herhalde bilgisayar oyunu oynuyordur ya da onun gibi bir şey yapıyordur. O piyanoda bir dahi, ama onunla profesyonelce konuşacak bir tek konu bile yok. Ben mükemmel olduğumu söylemek istemiyorum," diye ekledi hemen.

"Bunu denemek zorunda değilsin, Howard," dedim. Güldü, ama her zamanki gülüşünden daha farklı, daha samimiydi.

Kapıyı benim için açtı, başımı sallayarak teşekkür ettim ve dışarı çıktım. O haklıydı, çok güzel bir gündü, bulutlar masmavi gökyüzünün ardına saklanmışlardı, hafif bir rüzgâr esiyordu ve açık havada harika bir tat vardı. Ağaçlar yapraklarını dökmüşlerdi, ama çimenler hâlâ yemyeşildi.

"Böyle havalarda New York, dayanılmaz oluyor," dedi. Araba yolundan yavaşça yürüdük. "Şehirde böyle gezintiler yapmaya bayılıyorum."

"Tek başına dışarı çıktığını bilmiyordum, Howard."

"Oh, hayır! Siz kızlar odalarınıza kapandığınız zaman ve Steven burnunu bilgisayarından kaldırmadığında, dışarı çıkıyorum. Buradaki enerjiyi hissetmeyi çok seviyorum. Bu şehrin de bir kalbi var. Heyecan, ışıklar, insanlar, trafik... Bu... Harika," dedi.

Ona gülümsedim.

"Sana göre değil, galiba?" diye sordu.

"Pekâlâ, hem evet hem hayır. Bu heyecan verici, ama buna uzun süre dayanmam. Sessiz geceleri özlerim, baykuşun sesini, mısır tarlasından gelen taze ot kokusunu, güneyden kuzeye göç eden kaz sürüsünü izlemeyi, toprak kokusunu... Her yerin kendine özgü bir müziği var, ama bu her yerde farklı tonlarda ortaya çıkıyor, diyelim," diye açıkladım.

Konuşmadan yürüdük. Köprüye gelmiştik neredeyse.

"Buradaki kızların içinden bana göre en ilgi çekici olanı sensin, Honey," dedi.

"Ben? Neden? Cinnamon oyuncu ve dağarcığında bir sürü hikâye ve söyleyeceği bir sürü söz var. Lee, saçlarını havaya zıplatacak kadar ilginç hikâyeleri olan bir yerden geliyor ve aslında çok sakin biri. Ve Rose. Onu izlemek harika. Yürümesi bile dans eder gibi."

Güldü.

"Sen onların tanıştığı en saf insansın, kendisini bırakan tek kişi sensin. Sen benim tanıdığım tek çiftçi kızsın," dedi.

"Yani?"

"Çiftçinin kızı ile ilgili esprileri duymadım mı hiç?"

"Hayır," dedim şüpheyle. Tony bunu hatırlatan bir şeyler söylemişti. "Nasıl espriler?"

"Seyahat eden bir satıcı yolda fırtınaya yakalanır ve bir çiftlik evine gelir, onu misafir ederler ve çiftçinin kızı onunla birlikte uyur."

"Bunu benim yaşadığım yer için söylemezler," dedim.

"Eminim. Pekâlâ, bu önemli değil. Sen kesinlikle hiçbir stereo kaset çalara benzemiyorsun."

Köprüden geçip yürüyüş yoluna geldik.

"Sola gidelim," dedi başımı sallayarak. "Geçmişine gidersek. Buradaki herkesin iç bölge diyebileceği bir yerden geliyor, geldiğin yerin farklı havası müziğine de yansıyor. Evet, lee ırkının özelliklerini taşıyarak şarkı söylüyor. Cinnamon, bir savunma mekanizması olarak rol yapıyor. Rose'un bir güzellik ve zarafet taşıdığının da farkındayım. Buna engel olmaz, ama öyle, dediğin gibi. Ama sen, keman çalıyorsun, senin müziğinin içinde çiftlikteki hayvanların, araç gereçlerin sesleri var. Senin keman çalmanı sağlayan kim?"

Başımı salladım, yürüyüş yoluna baktım ve kendi kendime gülümsedim.

"Onu ben çalmıyorum. O beni çalıyor," diye lisıldadım.

"Ne?"

"Uçak kazasında ölen bir amcam vardı. Elleri-me kemani ilk veren o. Bana onu aldı ve özel derslerimi o ödedi."

"İlginç," dedi Howard. "Sana şunu söylemeliyim. Honey. Sen en samimi olansın."

"Hayır, değilim."

"Bence öyle. Buradan," dedi yolu göstererek. Apartman daireleri çok zengin görünüyordu. Özel garajları, güvenlik elemanları ve küçük bahçeleri vardı. "Orada," diye işaret etti Howard. Caddenin sonunda bir parmaklık vardı. Yolun karşısında, anayolun bittiği yerde. Doğu Nehri vardı, bana söylediği gibi. "Pekâlâ?"

"Çok beklenmedik. Haklısın. Sen bunu nasıl buldun?"

Gülümsedi.

"Babamın bir arkadaşı bu binada oturuyor," dedi, soldaki apartmanı göstererek. "Sadece onun dairesine açılan özel bir asansörü Var."

"Neden bana burayı bir kaza sonucu keşfettiğini söyledin?"

"Bunun daha romantik olacağını düşünmüştüm."

"Öyle oldu," dedim. "Ama böyle süslere gerek yoktu. Oüven daha çekicidir."

Güldü ve parmaklığın üzerine oturdu.

"Rahatla," dedi, yanındaki boşluğa eliyle vurarak. "Otur."

Endişeyle baktım.

"Bir çiftçi kızı çimene oturmaktan korkmamalı," diye ekledi.

Oturdum.

"Pekâlâ," dedi. "Doğruyu konuşalım; şimdi yalnızız, neden siz kızların arasında gerçekten ne olduğunu bana anlatmıyorsun?"

Geri dönüp onları topladığımda "Sana onu sor-du?" diye bağırdı Rose.

"Evet."

"Bizim Howard Rockwell, gerçek bir aktör" dedi Cinnamon, yüzü öfke doluydu. "Hikâyemi, kancayla aldı, dizdi ve boğdu. Honey'nin Chandler'ı aldatacağı konusunda oyunculuk yeteneğini kullandı. Senin en saf olduğunu düşündü. Onun yakışıklı yüzüne yumruk atıyormuş gibi hissediyorum."

"Bana söylediği de bu," dedim. "Bana sorduğunda, ona sertçe baktım ve neden bahsettiğini bilmediğimi söyledim."

"O ne yaptı?" İce sordu.

"Güldü ve geceleri gizlice dışarı çıkıp, bir erkekle buluşarak hem okuldaki durumumu hem de Chandler ile olan ilişkiyi tehlikeye atacağıma zaten inanmamış. 'Sen tek erkekle birlikte olabilecek bir kızsın. Honey' dedi.

"O haklıydı, buna itiraz edemezdim. Bunu yüzümde açıkça görmüştü."

"Teki öyleyse, neler oluyor?' diye sordu ve ben de hemen oradan kalktım ve buraya kadar koştum."

"Bu tüm şüpheyi üstümüze çekecek," dedi Cinnamon. "Saf."

"Ne yapacağını bilememiş," diye beni savundu Rose. "Ben de aynısını yapardım, Honey."

"Ben onu tekmelerdim," dedi Ice, ama sonra bana baktı ve omuz silkti. "Ne yapardım bilemiyorum. Sorun şimdi ne yapacağımız?" diye sordu, Cinnamon'a dönerek.

"Ona senin hamile olduğunu söyleriz," diye cevap verdi.

"Ne? Neden *senin* hamile olduğunu söylemiyoruz?" diye cevapladı Ice.

"Sadece şaka yapıyordum. Kimin hamile olduğunu söylersek söyleyelim fark etmez, bu onu sadece birkaç ay bizden uzak tutar."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Rose. "Neden şüpheleniyor diye ona bir şey söylemek zorundayız?"

"Bir daha yukarı gitmezsek, her şey yoluna girer," dedim.

"Buna daha önce karar verdiğimizizi hatırlıyorum," diye homurdandı Ice.

"Bunu tam olarak söylemedik," diye hatırlattı Rose.

"Öyle mi?"

Bir süre kimse cevaplamadı.

"Onu kafasını tıraş etmekle tehdit ettiğine inanmıyorum," dedim.

"Tekrar. Onu duydunuz. Bunu daha önce yapmış," dedi Rose. "Gerta'nın onu koruyacak kimse yok. Bu çok üzücü."

"Annesi onu korumalıydı," diye atıldı Cinnamon.

"Ama yapmıyor, değil mi?" dedi Rose. "Anneler her zaman çocuklarını korumazlar."

"Onun orada kilitli olduğunu bilerek rahatça uyuyamıyorum," dedim.

Rose düşünceli bir şekilde gülümseyerek "Büyük ihtimalle, şarkı söylüyordur 'Poğaça,'" dedi. Ice başını salladı.

"Lanet olsun!" dedi.

Herkes birbirinin gözüne baktı. Hepimizin bu konuyu düşündüğü açıktı.

"Bayan Fairchild pencereyi kilitledi. Oraya tekrar gitmenin tek yolu bize yasaklanan kapılar," dedi Cinnamon. "Madam Senetsky evden çıkana kadar beklemeliyiz."

"Perşembe günü, Gracie Malikânesi'ne yemeğe gidiyor," dedi Rose. "Bay Littleton, Bay Demetrius'a söyledi."

"Bu olayın sonu kötü bitecek," dedi Ice. "Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

Kimse karşı çıkmadı.

Ama o gece hepimiz daha iyi uyuduk.

Takip eden birkaç gün hepimiz kendimizi işimize verdik. Howard yeni yapılacak bir filmde birkaç cümlelik bir rol alabileceğini öğrendi. Edmond Senetsky, yapımcıyı tanıyormuş, ona Howard'ın denemelerini göstermiş. Ne yazık ki bu bizim için tartışılacak tek konu oldu. Her yemekte Howard, sahnedeki oyunculukla kamera karşısındaki oyunculğun aynı olmadığını anlattı durdu.

"Filmlerde aptal gibi görünen aktörlerin tek sorunu, hâlâ tiyatroydaymış gibi davranmaları. Bu onların tek antrenmanı. Bu yüzden sadece mimikle ilgileniyorlar ve kameranın gücünü hesaba katmıyorlar," diye açıkladı.

İlk keşfeden Cinnamon oldu, "Onu dinlemeye devam edersek, bundan hiç kurtulamayacağız" dedi. Konuşmalarına ilgi gösterdi, bize de öyle yapmamızı, ona sorular sorarak onunla ilgilendiğimizi zannetmesini istedi. Sadece, Steven arkasına yaslandı, ne yaptığımızı anladı ve sırtarak bizi izliyordu.

Tanrı'ya şükür, perşembe günü, Howard da yapımcı ile görüşmeye gidiyordu. Edmond'un katılmasını istediği bir okuma vardı o gece. Madam Senetsky gidiyordu ve Howard o gece bizim etrafımızda olmayacaktı. Böylece rahatlıkla Gerta'yı ziyaret edebilecektik.

Ben, Rose ve Cinnamon yorgun olduğumuzu söyleyip yukarı çıktığımızda Ice, Steven ile birlikte aşağıda kaldı, bir süre sonra sıkıldığını söylemiş ve bilgisayar oynamak için odasına gitmiş. Yarım saat

sonra Bayan Fairchild'ın her şeyi kontrol edip odasına çekildiğini söyledi.

Hâlâ korku ve endişe içinde merdivenlere gittik, en küçük sesi bile dinliyorduk. Tek duyduğum kalbimin sesiydi, kanım damarlarımda dolaşıyor ve vücudumdaki tüm sesler kulaklarımda çınhyordu. Büyük saat saati vurdu. Gıcırdayan döşemeler dışında ev sessizdi.

Madam Senetsky'nin özel odasının ön kapısında son bir kez durduk. Hepimiz bir kez içeri girdiğimizde geri dönüşün olmayacağını biliyorduk. Gizler çözülecekti. Ciddi sonuçlanabilirdi. Kariyerimizin sonu olabilirdi. Bu merak kabarcıklarının derimizden çıkmasına ve ilerlememize sebep olan şey hepimiz için aynıydı. Hepimiz, Gerta'nın durumunda kendimizden bir şeyler bulmuştuk.

Konferanslarından birinde Madam Senetsky, sanatçıların, sanatlarına hayatlarındaki olayları katıklarını söylemişti.

"Bize verilen rollerde, başka bedenlerde kendimizi ifade etmek yeteneğimizi güçlendirir," diye açıklamıştı. "Müzik, dans ya da oyunculuk, hepsinde içindeki güç ve inanç rol oynar.

"Tüm bunları etrafınıza toplamak için, sezgili olun, merhametinizi ve duygusallığınızı kullanın.

"Benim her zaman yapmaya çalıştığım bu."

Çünkü hepimiz artık çok yakınlaşmıştık, en kötü anılan ve en mutlu edici olanları paylaşmıştık. Cinnamon'un hayatındaki acılara çektiği set, aslında

da zaman zaman hepimizin yaptığı bir şeydi. Ice'in annesine duyduğu öfke ve onun yüzünden çektiği acı, ona sempatik bir özellik katıyordu, uzun zamandır annesi kayıp olan Rose için de aynıydı. Ve benim zalim büyükbabam, Peter Amca'yı kaybetmek, dünyaya adım atmaktan korkmama sebep olmuştu.

Gerta'nın yaşadıklarını yaşayan kim olursa olsun, ne yapabiliirdi? Biri ile konuşmak onun için ne kadar önemliydi. Annesinden ne kadar fazla korkuyordu. Dışarıdaki dünyaya çıksa ne kadar korkardı? Bir ya da daha fazla yanımızla hepimiz birer Gerta'ydık.

Kapı Bayan Fairchild'ı uyarmak ister gibi gıcırdadı. Cinnamon ne kadar yavaş itmeye çalışırsa çalışsın, derin bir ses çıkardı. Durduk ve onun ayak seslerini duyar mıyız diye bekledik. Cinnamon hepimizin geçebileceği kadar araladı kapıyı, içeri girdikten sonra arkamızdan yavaşça kapattık.

Hepimiz birbirimize bakıyorduk.

Kimse söylemeye cesaret edemezdi.

Şimdi, geri dönmek için çok geçti.

GERTA'NIN HİKÂYESİ

A RKAMIZDAN kapıyı kapatıp, döndüğümüzde korku içinde bakakaldık. Uzun, karanlık, koridor, duvarda asılı, fildişi mumluklarla ışıklandırılmıştı. Mumlar koridora loş bir ışık yayıyordu. Mum, çini kaplı yerdeki küçük havuza akıyordu. Mumlar, hızla geçen biri tarafından bırakılmış gibi duruyordu, keşfetmekten kaçan biri, çamurlu suyun karanlıklarına dalan bir kurbağa gibi. Her yer sessizdi, ama yine de başımızın üstünden boğuk sesler geliyordu. Binanın eski borularına hapsedilmiş, yıllar önce bizim gibi genç ve korkmuş insanların çıkardığı sesler gibi. Elbette, bunun Gerta olduğunu biliyorduk, plak çalıyordu.

"Koridor neden böyle?" diye ilk konuşan Rose oldu. "Bir mağara ya da öyle bir şeyin derinliklerine iniyormuşum gibi."

"Pie garip," dedim.

"Aslında, kendi dünyasında yaşayan bir tek Ger-
ta değil," dedi Cinnamon.

"Daha ileri gidebileceğimizi sanmıyorum," dedi
Ice. Sesindeki titreme beni de korkutmuştu, dişle-
rim birbirine vuruyordu.

"Orada korkacak ne var?" diye çıkıştı Cinnamon,
bir cevap bekliyordu. "Çünkü dramatik bir dekor
seçmiş. Büyük olay. Değil mi?" diye Rose'a sordu.

"Hemen gelin," diye işaret etti Cinnamon ileriye
doğru... Kimse kıpırdamayınca durdu ve bize bak-
tı. "Pekâlâ, geliyor musunuz gelmiyor musunuz?"

Koridorda yürümeye devam ettik. Koridorda
clinde bir bebek tutan bir kadın resminin yanın-
dan geçtik, çocuğa cennete gidecek bir kurban gi-
bi bakıyordu. Çocuğun gözleri kapalıydı ve çoktan
ölmüş gibi görünüyordu.

"Umut veren bir sanat yapıtı değil," diye fısılda-
dı Ice.

Cinnamon bu yoruma güldü, hep birlikte de-
vam ettik. Köşeden itibaren asılmış bir pencere
perdesinin önünde durduk. Üzerinde büyük bir yırt-
ık vardı. Yer döşemesinde büyük damlalar halin-
de kana benzer izler vardı. Kan damlatan sol taraf-
taki odanın kapısına kadar devam ediyordu.

"Burada ne olmuş böyle?" diye sesli düşündü
Rose.

"Her ne ise âz bir süre önce olmuş. Neden böy-
le bırakmışlar?" diye sordum.

"Hadi buradan çıkalım," diye fısıldadı Rose.
"Başımız büyük belaya girecek."

"Buraya kadar geldik," dedi Cinnamon. "Artık
geri dönmek için çok geç."

Artık evin içindeydik, duyduğumuz seslerin bir
plaktan gelmediğini keşfettik. Bu birinin inlemesi
gibiydi. Ürkütücü bir merakın peşinde sürüklen-
mek hiç gücü olmayan vücutlarımıza hareket kabiliyeti vermişti, kapıya geldik ve odadan içeri bak-
tık.

Kimse konuşamıyordu; kimse bir ses çıkara-
madı.

Oda karmakarışık. Bir sandalye vardı ve küçük
bir koltuk arkasına yaslanmıştı. Üzerinde hâlâ ya-
nan bir lamba vardı. Sağ tarafta bir şarap şişesi
yerde duruyordu. Gözlerimiz yerdeki bıçağa kaydı,
üzerinde kan vardı. Sağ tarafa hafifçe hareket etti-
ğimizde, Rose kolumu öyle bir sıktı ki, tırnakları
derime girecek sandım. Çılgıtı, göğsüme saplanan
bir hançer gibiydi.

"Nedir bu?" diye bağırdı Ice, eliyle işaret ede-
rek.

Bir kol ve el ters çevrilmiş koltuğun arkasında
duruyordu.

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Cinnamon koltuğun yanına gidene kadar kimse
bir şey söyleyemedi, hiçbirimiz kıpırdamadık.
Orada durdu ve gülümsemeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Buraya gelin ve kendiniz bakın," dedi.

Koltuğun yanına gittik.

Yerde, balmumundan yapılmış, üzerinde siyah bir elbise ve boğazında bir kesik olan bir kadın heykeli vardı. Gerçek görünüyordu, yaşıyor gibi... Daha doğrusu ölü, çünkü gözleri cam gibiydi, cecet gibi, ama derisi çok gerçekçiydi. Parmağında bir evlilik yüzüğü vardı ve kolunda çalışan bir saat vardı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Rose.

Cinnamon başını sallamaya başladı ve sonra durdu, gözlerini kocaman açtı.

"Elbette," dedi, gülerek. "Burası bir müze gibi."

"Ne? Nasıl?" dedi Ice. "Burası bana daha çok bir deli evi gibi geldi."

"Çünkü siz burada Madam Senetsky'nin gerçek performansını izlemediniz. Howard ve ben izledik ve bu koridor, tüm tuzaklar, heykeller... Tüm bunlar Mein Medea adlı bir Alman Filminden... Benim Medeam. Bu ünlü bir Yunan hikâyesinin, modern versiyonu. Madam Senetsky, kocası tarafından aldatılan bir kadını oynuyor. Medea gibi. Çocuklarını öldürerek kocasına geri dönüyor, oyun dramatik bir finalle bitiyor. Karanlık ve iç karartıcı bir eser, ama Madam Senetsky, bunun bir klasik olduğunu söylüyor, Madam Senetsky'nin performansı mükemmel."

"Bununla ne yapmış?" diye sordu Rose.

"Filmde kullanılan sahnenin aynısı bu, bu yüzden bir müze dedim. Eğer bu balmumu heykele dikkatli bakarsanız," dedi Cinnamon, heykelin yüzüne bakmak için diğer tarafa geçip eğilirken, "Bunun genç Madam Senetsky olduğunu görebilirsiniz."

Hepimiz yüze dikkatle baktık ve başımızı sallayarak onayladık.

"İiç, daha iyi, mutlu filmler yapmamış mı?" diye sordu Ice.

"Evet, elbette, ama bu onun başyapıtlarından biri."

Balmumu heykeli incelemeye devam ediyordu.

"Aldatan bir erkeğe çocuğunu ondan almaktan daha iyi bir ceza verebilir mi?" bu filmde bir cümle," dedi. "Elbette, bundan sonra kendi kendine yaşayamazdı... Trajik bir son."

İlahımızın balmumu heykelini dikkatle inceledik, çok gerçekti. Çenesinin altında doğum lekesi bile vardı.

"Garip bir şey düşündüm," dedi Rose.

"Bundan daha mı garip?" diye sordum.

"Pekâlâ, İvan'ın söylediklerine göre, Gerta'nın intihar ettiği gibi bir gerçeklik var, değil mi? Gazetelerden bazı haberler bulunduğunu söylemişti hatırladınız mı?"

"Ama Gerta ölmedi. O yukarda!" diye bağırdım.

"Evet, ama bu Evan'ın söylediği. Ve sonra Madam Senetsky'nin kocasının intiharı, hemen sonra. Bu kesin, değil mi Cinnamon?"

Gözleri kısılmaya başladı.

"Evet, ne demek istediğini anlayabiliyorum," diyerek balmumu heykele baktı.

"Ama bu filmde kadın intihar ediyordu, adam değil," diye hatırlattı Ice.

"Ana fikir," dedi Cinnamon gülümseyerek. "Madam Senetsky, birçok filmde birçok yapımda ölüyor, ama gerçek hayatta değil.

"Gerçek hayatta, aynısını oynayıp duruyor."

Bir anda, duvarda bir gölge belirdi. Hepimiz dinliyorduk.

"Ben bunu hiç sevmedim," dedi Rose, kollarını vücuduna dolayarak. "Burada karanlık bir sürü yer var. Hadi geri dönelim. Onun ve Gerta'nın geçmişini araştırmayı bırakalım, yoksa..."

"Yoksa ne?" diye sordum.

"Çok fazla şey bulacağız," diye cevapladı Cinnamon. "Doğru, Rose?"

"Evet," dedi Rose, başını sallayarak. Kendi aile trajedisini yeniden yaşıyordu, babasının intiharını. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bunları tekrar yaşamak onu çok etkilemişti.

Yukarıdan gelen müzik değişmişti şimdi müzik sesi duyuyorduk.

"Bu, 'Poğaç'a' değil mi?" sordu Ice'a. Gülümse-di ve başını salladı.

"Devam etmeliyiz. Buraya kadar geldik. Şimdi nasıl geri dönebiliriz?" ısrar etti Cinnamon.

Rose bundan çok hoşnut değildi, ama devam ettik.

Koridor, mumlarını geçince daha tanıdık bir manzara ile karşılaştık: Küçük bir mutfak, yuvarlak ahşap bir masa ve dört sandalye, güzel mobilyalar-la bir oturma odası, aslında daha çok bir film sahnesini andırıyordu, hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Cinnamon, Sarah Bernhardt'ın oynadığı bir sahne ile Molier'den bir sahneyi anlattı. Tiffany lambalar, buz damlalarını andıran kristal damlalar vardı. Sağ tarafta küçük bir sekreteryaya bulunuyordu ve mobilyalar pahalı görünüyordu.

Madam Senetsky'nin yatak odası olduğunu düşündüğümüz bir oda kapısı gördük. Geniş bir odaydı, büyük bir yatak vardı, Cinnamon onu bir tahta benzetti. Yuvarlaktı, etrafında büyük yumuşak yastıklar vardı, kıvrımlı başlığı en iyi maun ağacındandı. Başucunda, "Doğaya dokunabileceğin ayna."

"Bu ne demek?" diye sordu Ice.

"Bu *üamlet'ten*," diye açıkladı Cinnamon diğer mobilyaları incelerken, her yerde aynalar vardı, tavanda bile. Komodin masasının üstünde büyük bir ayna daha vardı, odanın bir duvarını kaplıyordu, üzerinde binlerce makyaj eşyası vardı. Krem-

ler, sayamayacağım kadardı. Sol tarafta açık bir elbise dolabının içinde birkaçını yemeklerde Madam Senetsky'nin başında gördüğüm onlarca peruk vardı, Sağ taraftaki elbise dolabı bizim odalarımız kadardı.

Odanın duvarları pembeye boyanmıştı, üzerinde mitolojik kahramanların silüetleri vardı. Yunan tanrılarıydı sanırım.

En ilginç olanı yer döşemeleri idi. Her karenin içinde farklı filmlerden sahneler vardı. Yerlerde tiyatro tarihi resmedilmişti.

"Burada normal biri delirebilir, her yerde kendini gören biri sonunda sıkılır," diye fikir beyan etti Rose, bir aynadan diğerine dönerken.

"Bu bir spot ışığı değil mi?" diye sordu Ice, Yağa dönük bir lambayı göstererek.

"Tuhaf," dedi Cinnamon. "Sanırım Orhe//o'daki ölüm sahnesini burada sık sık tekrarlıyor."

Bir dönen merdiven görene kadar yürüdük. Bu bize eve bir giriş gibi geldi, maun ağacından basamakları vardı, merdivenler halı ile kaplanmıştı.

Cinnamon başıyla işaret etti.

"Bu Gerta'nın dairesine gidiyor olmalı. Hadi çıkalım," dedi ve basamakları çıkmaya başladık. En üstte üstünde anahtarı olan bir kapı gördük.

"Bu o," dedi Cinnamon. Anahtarı çevirdi ve oturma odasına girdik. Müzik bitmişti, ama plak

hâlâ çalışıyordu. Bir süre açık kapının yanında öylece durduk. Ice gitti ve plağı kapattı.

"Gerta?" diye seslendi Cinnamon.

Hiç ses gelmedi. Cinnamon başını salladı kapıya doğru yürüdük. Oradaydı bir sandalyede oturmuştu, kolları ve bacakları sandalyenin kollarındaydı. Üzerinde erkek kıyafetleri vardı, koyu kahverengi bir takım, kahverengi bir kravat, Edmond'un saçının aynı bir peruk, sağdan taranmıştı, kendisinden daha çok Edmond'a benziyordu. Bacakları çapraz öylece oturuyordu.

"Kimi görmeye gelmişsiniz?" dedi, her zamankinden çok daha yetişkin ve ciddi bir sesle.

Bu hepimizi şaşırttı, bir süre hiçbirimiz Cinnamon da dahil olmak üzere konuşmadık. Odadaki tek ışık, Gerta'nın tam üzerindeki hafif gece lambasıydı, solgun yüzündeki koyu renk gözlerinin altında gölgeler yaratıyordu.

"Gerta'yı görmeye geldik," dedi Cinnamon.

"Gerta? Korkarım geç kaldınız," diye cevapladı.

"Gerta gitti."

"Gitti mi?" diye sordu Rose. "Nereye gitti?"

"Alışverişe yeni kıyafetler almaya," diye cevapladı.

"Alışverişe mi? O ne diyor? Anlayamıyorum," diye yakındı Rose. Dudakları kurumuş, gözleri korku ve dehşetten yuvalarından fırlayacak bir hal almıştı.

"Hadi buradan çıkalım," dedi Ice, boğazından çıkan bir fısıltı ile. Bakışları soğuk ve uyan doluydu.

"Şunu biraz kolaylaştıralım," dedi Cinnamon. "Rahatlayın."

"Bence Ice haklı," dedim. "Hadi gidelim. Cinnamon."

"Bekleyin." Ona arkasını döndü. "Gerta nasıl dışarı çıkmış olabilir? Onun burada kalması gerekmiyor mu?" dedi Cinnamon ona yaklaşarak.

"Sadece istemediği zaman, o kadar. Onu mutlu edecek her yere gidebilir," diye cevapladı mutlu bir gülümsemeyle.

"Hasıl? O bunu nasıl yapabilir?" diye sordu Cinnamon daha ciddi.

"Cinnamon," Rose, kolunu tutarak onu uyardı. "Yapma."

"Gerta buradan nasıl çıkar?" diye devam etti Cinnamon, Rose'un uyarısına hiç kulak asmadı.

Gerta arkasını döndü, cevap vermeyecek diye düşündüm, ama sandalyeden başını arkaya doğru öyle bir attı ki, boynu kopacak sandım. Şimdi suratı öfke doluydu, dişlerini sıkmişti.

"Ona acıyor musunuz. Siz de ona acıyor musunuz?" diye sordu. Dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Ona acımıyoruz, değil mi kızlar? Burada hiç kimse ona acımıyor. Biz sadece onun hakkında bir

şeyler öğrenmek istiyoruz. Biz onun arkadaşlarıyız. Bu yüzden onu tekrar görmeye geldik."

Gerta hepimizin yüzüne dikkatle baktı. Sonra yavaşça önüne döndü.

"Olduğu yerde çok mutsuzdu. Evine gitmek istedi, bu Gerta Berta olmak demek," dedi sesinde acılı bir ifade vardı. "Ama gitmesine izin vermediler, ne kadar ağlasa yalvarsa da izin vermediler. Pencerelerinde demirler vardı, kapısı her zaman kilitliydi, onu sadece yemek yedirmek, yürüyüşe çıkarmak ya da doktoru görmek için çıkarmak dışında, dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı."

Arkasına yaslandı.

"Ona kimse acıyamaz," dedi tekrar. "Dışarı nasıl çıkabilirdi?"

"Evet," dedi Cinnamon. "Anlıyoruz ve ona acımıyoruz. Bunu nasıl yaptı?"

Gerta gülümsedi.

"Oynadı. Aptal değilmiş gibi yaptı."

"Hayır, değildi. Bunu nasıl yaptı?" diye ısrar etti Cinnamon.

"Önce, kendi vücudundan kurtulması gerekiyordu. Vücudunu kilitli tutuyorlardı. Bazen, bunu kolayca yapabiliyordu. Vücudu uyurken, kolayca kurtulabiliyordu, ama uzun süre kalamıyordu. Vücudu, çıktığını hemen anlıyor ve onu içeri alıyordu.

"Bir keresinde, pencerenin dışındaydı. Eve gidi-

yordu ve sonra, vücudu titredi ve ürperdi, kalkana kadar *puf*," dedi, ellerini hızla çırptı, sert ve bilinçsizce, hepimiz olduğumuz yerden sığıyorduk. "Tekrar vücudunun içine girdi."

"Peki ne yaptı?" diye ısrarla sordu Cinnamon.

Hiçbir şey yapmadığını umarım. Şu ana kadar bile bana haftalarca yetecek kadar kâbus depolamıştım, Ice ve Rose'un yüzlerindeki ifade de aynı şeyi onaylıyordu.

"Tek yol vardı. Vücudunu uzun ve sonsuz bir uykuya yatırması gerekiyordu, böylece onu geri alamayacaktı. Yatağımın altında kırk bir tel vardı. Onu yataktan dışarı çıkardı, böylece boğazına bağlayabilecekti ve kanını akıtacaktı. Öyle oldu, yalvardı bağırdı bir daha vücuduna çekmeyeceğine söz verdi. Ama ben inanmadım. Vücutlar yalan söyler, biliyorsunuz. Her zaman bize doğru olmayan şeyler söylerler.

"Bize aslında aç olmadığımız zaman aç olduğumuzu söylerler. Yemeğe başladığımız anda aslında aç olmadığımızı anlarız.

"Bize yorgun olmadığımızı söylerler, ama bir şey yapmaya çalıştığımızda, kesinlikle yürüyenleyiz.

"Gece yarısı olduğu halde bize sabah olduğunu söylerler. Soğuk olduğunda, sıcak olduğunu söylerler. Yalan, yalan, yalan... Ağzımızı açmayalım diye.

"Bu yüzden ona hayır dedi. Onu izledi, tamamen hareketsiz kalana kadar. Gözleri kapandı, vücudu tamamen uyuduğunda gidebilirdi, özgürdü.

"Ve böyle oldu, sabah vücudunu bulduklarında o çoktan gitmişti."

"Boynuna bakın," dedi Rose göz işareti ile. "Bu düşündüğüm yara izi olabilir mi?"

"Evet, bekle," dedi Cinnamon. Gerta'ya döndü. "Ve serbest kaldığında buraya geldi mi?" diye devam etti Cinnamon.

"Evet, elbette. Eve geldi. Ama o da gitmişti. Vücudu yerdeydi ve Gerta Berta'yı çağırıyordu. Mutluydu ve mutsuzdu, mutluydu ve mutsuzdu. Ona, ona yardım edebileceğimi söyledim. Ona her zaman yardım edebilirdim. Bazen, yeni bir vücuda ihtiyacı vardı,"

"Sanırım hastalanıyorum," dedi Rose. "Sizi bilmiyorum, ama ben gidiyorum."

"Dayan. Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsunuz," diye ısrar etti Cinnamon. Gerta'ya döndü. "Bu yüzden senin içine girmesine izin verdin?"

"Elbette. O benim küçük kardeşim. Bu onun hatası değil.

"Ona ne yaptı?"

Gerta'nın gözleri şüphe ile kısıldı. Boğazımın sıkıldığını hissettim. Kalbim hızla atıyordu, biri parmakları ile masaya vuruyordu, kulaklarım bu sesle yankılanıyordu.

"O sana söylemedi mi?" diye sordu Cinnamon.

"Hayır. O bunu yapamaz. Bunu gelip sana sormamamız gerektiğini söyledi."

"Zavallı Gerta."

"Peki," dedi Cinnamon. "Ona ne oldu? Ona ne yaptı?"

"Onu kendi Gerta Berta'sı yaptı. Geceleri kâbus gördüğünde onlardan nasıl kurtulacağını öğretti, ama bu güzel değildi. Vücudu yine yalan söyledi. Vücudu bunun güzel olduğunu söyledi."

"Annesine anlatmadı mı?" diye sordu Cinnamon.

"Elbette. Annem ona her şeyi sır gibi saklamasını söyledi. Kendi kendine bile sadece fısılda, sakın konuşma. Sakın konuşma!"

Odaya baktı.

"Bu duvarlar, fısıltıyla dolu, biliyor musunuz? Onlar asalak gibi. Kulağınızı duvara dayarsanız, fısıltıları duyabilirsiniz."

"Bu çok aptalca," diye ağzından kaçırdı Ice.

Rose döndü ve oturma odasına doğru karnını tutarak yürüdü.

Cinnamon bir an ona baktıktan sonra bize döndü.

Bir darama rolünü çalışıyormuş gibi "Korkularınızdan kurtulmalısınız, duygularınızı kimsenin bulamayacağı bir yere kaldırmalısınız," diye konuş-

maya devam etti. "Hiçbirimiz bunları duymak istemeyiz, ama bunlar oldu."

"İladi buradan gidelim," dedi Rose kapının yanından.

"O haklı, Cinnamon," dedim. "Onun için ne yapabiliriz?"

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Cinnamon. Gözlerinde öfke vardı.

Annesine ne olduğunu hatırlıyor olmalıydı.

"Bu gece değil," dedi Ice. "İladi gidelim. Yeteri kadarını duydum."

Cinnamon bana baktı, başımı salladım.

"İtaklılar. Gitmeliyiz."

"Tamam. Gerta'yı görmek için geri geleceğiz," dedi ona. "Bunu ona söyler misin? Ona, onu sevdiğimizi ve onu alışverişe götürmek için yardım etmek istediğimizi söyle."

"Bu çok güzel," dedi. "Bunu duyduğuna çok sevinecek."

Sağ tarafına döndü ve gözlerini duvara dikti.

"Cinnamon," Ice onu kolundan tutarak çekti.

Cinnamon döndü ve kapıya doğru yürüdü, tam kapıya geldiğimizde aşağıdan bir kapı sesi duyduk.

"Oh, hayır. Madam Senetsky geri döndü ya da bu Laura Fairchild," dedim.

Donduk kaldık, aşağıdan gelen ayak seslerini dinledik.

"Pencereden çıkalım," dedi Cinnamon.

"Ama kapı kilitlenmemiş olacak. Buraya birinin geldiğini anlayacak," dedim.

"Ya da kilitlemeyi unuttuğunu düşünecek," dedi Cinnamon. "Hadi. Bunu tartışacak vaktimiz yok."

Yavaşça kapıyı kapattık ve yatak odasına geçtik. Gerta hâlâ aynı şekilde oturuyordu, duvara bakıyordu. Bizi duymuyordu. Pencereye gittik. Oda kilitli olmalıydı, hemen onu açıp, merdivenden hızla inip odama varmalıydık.

"Bayan Fairchild, bunu anlayacak, kapıda, pencere de kilitli olmayacak."

"Gerta açmış olabilir. Sakin olun ve bir şey düşünmeyin," diye çıktı Cinnamon.

Merdivene çıktık, aşağı indik, penceremi açtık ve içeri yavaşça girdik. Işıkları açtığımızda, Rose bağırdı. Benim dilim tutuldu, Cinnamon ve Ice şaşkınlıkla bakakaldılar.

Yüzünde kocaman ve kendine güvenli bir gülümseme ile Howard Rockwell orada duruyordu.

"Odamda ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Utlanmış görünmüyordu. Yüzündeki gülümseme hiç değişmedi, elleri belinde elbise dolabının önünde duruyordu.

"Geri döndüğümde hiçbirinizi bulamadım, odalarınızı kontrol etmeye karar verdim. Bu sonuncuy-

du, içeri şimdi girdim. Yangın merdiveninden sesler duydum bu yüzden bekledim. Nesiniz siz, bir grup hırsız mı?"

Kimse konuşmadı.

"İznim olmadan odama girmen hiç hoş değil," diye bağırmağa devam ettim.

"Gerçekten? Siz kızların da hırsızlar gibi yangın merdiveninden yukarı çıkmak için geçerli bir mazeretiniz olduğuna eminim?" diye sordu, gözleri tavandaydı.

"Bu haneye tecavüz," dedim.

Omuz silkti.

"Sizin yaptığınız değil mi? Burada sınırlarımız olduğu önceden söylenmişti."

Omuz silkti.

"Bunu bana açıklayacağınızı umarım. Bayan Fairchild ve Madam Senetsky beni çağırdıklarında onlara bu manzarayı anlatacağım. Nasıl isterseniz. Belki hep birlikte aşağı inip, birlikte anlatmalıyız. Sizce?"

Kapıya yöneldi, elini tokmağa koydu ve döndü.

"Peki?"

"Sen gerçek bir piçsin, Howard," dedi Cinnamon.

"Başka türlü olabilir mi?" diye karşılık verdi. "Ne olacak şimdi kızlar?" diye sordu hepimizin yüzüne baktıktan sonra. "Burada bir şey öğrenebile-

cek miyim yoksa üst mercilere mi başvurmalıyım? Steven bu işin içinde mi?" diye ekledi hemen.

"Hayır, o insanların işlerine burnunu sokmuyor," dedi Rose.

"Bu onun seçimi. Benim daha komplike bir zekâm var. Aktör olmamdan kaynaklanıyor."

"Hayır, iyi bir aktör olmanı sağlayan ikiyüzlülüğün," dedi Ice.

Hepimiz güldük. Howard'm yüzündeki ifade söğüdü.

"Burada neler oluyor?" dedi. "Ve bana Honey'nin aşk hikâyelerini anlatmayın."

Üçümüz de Cinnamon'a baktık. Düşündü ve başını salladı.

"Tamam, Howard. Sana her şeyi anlatacağız, ama bunları bir tek kişiye anlattırsan, hem kendi hem de bizim başımızı büyük belaya sokarsın," diye uyardı onu.

Bir anda yüzündeki ifade endişeye dönüştü.

"Pekâlâ, eğer hâlâ ısrar ediyorsan..." diye devam etti.

"Israr ediyorum," dedi.

"Pekâlâ," dedi, Cinnamon ve ona her şeyi anlatmaya başladı.

"Onu görmek istiyorum," dedi Cinnamon bitirdiğinde.

Rose, Ice ve ben yatağa oturduk ve hikâyenin bitmesini bekledik. Her olayda gözlerini ondan bize çeviriyor ve anlatılanın doğru mu yoksa hikâyemi olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Bakışlarımız, yarı kızgın, yarı ilgili oluyordu, bakışlarımız onu etkiliyordu.

"Onu göremezsin, Howard. Biz öğrenmeyelim diye onu dışarı çıkarmıyorlar. Onu alt kata hiç indirmiyorlar, bunu yapıyorlarsa bile, biz ya uyuyoruzdur ya da dışarıdayızdır," diye açıkladı Cinnamon.

"Siz yukarı tekrar çıktığımızda ben de geleceğim," dedi.

"Kim bizim tekrar oraya gideceğimizi söyledi?" diye sordu Ice.

Gülümsedi, ondan, bize çevirdi gözlerini ve başını salladı.

"Yapacaksınız. Bunu yüzlerinizde görebiliyorum. Pekâlâ," dedi, heyecanla, "Bunun düşündüğümünden Çok daha ilginç olabileceğine eminim."

"Eğer bir şey yaparsan, hepimiz buradan atılırız, Howard, sen de dahil! Şu andan itibaren her şeyi biliyorsun!" diye uyardı Cinnamon.

Başını salladı.

"Bundan kuşkulamıyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Bana söylediklerinizden, bizim Madam Sennetsy'nin bu olayı baş sayfada görmek isteyeceği-

ni hiç sanmıyorum. Bunu kullanabiliriz. Böylece, kariyerimizde çok daha hızlı ilerleyebiliriz," dedi.

"Sen hastasın, Howard. Sen, Madam Senetsky'ye karşı zavallı Gerta'yı kullanacak kadar kötüsün," diye çıkıştı Rose.

"Hepiniz savaştan ve aşktan korkuyorsunuz, Madam Senetsky'nin her zaman rekabet halinde olmamız gerektiği hakkındaki konuşmasını unutunuz mu? Burada senin kadar iyi şarkı söyleyen kaç kız geldi geçti, Ice. Broadway'a git ve kaç kişinin o ünlü dans gruplarına girmek için yarıştığını gör Rose. Ve orkestrada açılan yerlere kaç kişinin baş vurduğunu, Honey. Ya biz Cinnamon, nasıl bir rekabet olacağını düşün."

"Bu büyük Howard Rockwell değil mi, yedinci ya da sekizinci, Tanrı'nın ona verdiği yeteneği kullanarak Tony Ödülünü kazanan?" diye dalga geçti Cinnamon.

"Demek istediğim, sırası geldiğinde, elinizdeki avantajları kullanmak doğru olmaz mı? Bu her işte böyle olur."

"Bu babam için geçerli değil," dedim. "Biz, mısırımızı almaları için insanların arkasından kuyu kazmayız."

"Eğer konu satıp satmamak olduğunda aynı şey olur," diye ısrar etti güvenle.

Cinnamon'a döndü. Ona, yemini yemek isteyen bir kaplan gibi baktı.

"En kısa zamanda oraya geri gideceksiniz ve ben de sizinle geleceğim," dedi. "Tüm bu olanları kendi gözlerimle görmek istiyorum, Sonra ne yapabileceğimizi düşünürüz."

"Oraya geri gitmek imkânsız olabilir, Howard," dedi Cinnamon, sesinde gerçek bir tehdit vardı. "Eğer pencere kilitli olursa ve Madam Senetsky'nin odasına giremezsek..."

"Bir yol buluruz," dedi güvenle. Bize baktı. "Kimse Steven'a hiçbir şey söylemeyecek. O bir boşboğaz," dedi.

Kapıya gitti ve açtı. Sonra bize döndü.

"Birbirimize bu kadar yakın olmamız çok hoş değil mi? Güven kızlar, güven."

Güldü ve yürüdü, kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

"Bu kadar güzel yüzlü bir insan nasıl böyle taş kalpli olabilir?" diye düşündü Rose.

"Hiç kobraya bakmadınız mı? Çok güzeldirler, ama ölümcüldürler," diye cevap verdi Cinnamon.

Kapıya baktı. Ice ve Rose da.

"Hayat, birçok sahnenin karışımıdır, bir perde kapanır diğeri açılır," dedi Cinnamon. "Son sahneye kadar, oyna ve eşyalarını toplayıp çık."

"Alkış bekleyerek," diye ekledi Rose.

"Yuhlardan ziyade," diye devam etti Ice.

"İyi geceler, tatlı bayanlar, iyi geceler," dedi Cinnamon. Birbirimize sarıldık ve çıktılar.

Yatağıma gittikten sonra başımı yastığıma koydum, pencereye döndüm ve dışarı baktım. Karanlık bir gölgenin aşağı yukarı geçtiğini gördüm.

Gerta, diye düşündüm, onun vücudunu düşünerek.

Şaşırtıcı, bu düşünce beni hiç korku tınamıştı. İçime hoş bir düşünce düştü, Gerta evinin yolunu bulabilirdi, yalnız da olsa.

Hâlâ orada değildi.

Daha değil.

Belki ona yardım edebilirdik, bu çok ilginç olabilirdi ve hepimize yardım edebilirdi.

BİR SONRAKİ gün, diğer işlere konsantre olmamız imkânsızdı. Şunu söylemeliyim, Howard ve işine konsantre olmamak için hiçbir sebebi olmayan Steven gibi istisnalar hariç tabi ki. Hepimiz saman balyaları üzerinde uyumuş gibiydik, buna karşılık, Howard iyice dinlenmiş görünüyordu. Rahatsızlığımızdan kendisine mutluluk çıkartıyormuş gibi bir havası vardı. Birisi üzerinde baskı kurmak özellikle de her yorumuna hazır cevaplılığı ile karşılık veren Cinnamon üzerinde onu mutlu etmişti.

Uyanık olduğumuz tek zaman Bayan Fairchild'm ortaya çıkışı oluyordu. Gerta'nın dairesinde, kilitlenmemiş pencere ve kapıyı keşfetmiş olmalıydı. Hiçbir açık vermedik, Gerta hakkında bir soru bile sormadık, buna rağmen bizi ya da aramızdan birini sorguya çekmeye cüret edebilir mi-

di? Ya da kapının ve pencerenin açılması konusunda Gerta'yı suçlayabilir miydi?

Gözleri, arama ışıkları gibi dolaştı yüzlerimizde, bana göre en uzun benim üzerimde kaldı. Bugün daha masum görünmeye çalışmama rağmen, bana bakışlarından her zaman kendimi rahatsız hissedirdim. Ice ve Rose da öyle, Cinnamon da, masumiyet maskesini takmakta bugün çok daha başarılıydı. Hepsisi, can sıkıcı insanlarla yaşamışlardı.

Rose her zaman, Evan'ın teyzesinden bahsedirdi, ona nasıl davrandığını anlatırdı. Ona gösterdiği yöntemlerden en önemlisi, kendi para kaynaklarına güvenmektir. Ice, annesinin yaptıklarından dolayı, sinirini hep içine atmış, babasına hissettirmemeye çalışmıştı. Şarkı söylediğini annesinden gizlemişti. Bize birçok kez, annesinin onunla yarış halinde olduğunu anlatmıştı, "Gri saçlarından ve kırışıklarından onu sorumlu tutuyordu."

Cinnamon, evde ve kendi dünyasında bazı deneyler yaptığını anlatmıştı. Büyükannesinin bir zorba olduğunu söylerdi, annesi ve onun arasındaki barışı sağlamak için başka biri olmak zorunda kaldığını anlatırdı.

"Madam Senetsky haklı," dedi bir keresinde, mutsuz bir sesle, "Biz her zaman rol yapıyoruz."

Eğer bu doğru ise ben eminim bu konuda çok başarısızdım. Güven benim evimde sadece bir kelime olmaktan çok daha fazlaydı. Bu sıkı bir bağ ile sevgiye bağlıydı. Büyükbaba yaşarken, her hile,

küçük bile olsa, bizim günahlara ve şeytana karşı, olan ahlaksal değerlerimiz üzerinde çatlaklar yaratırdı. Burnumun büyüyeceğini düşünmezdim, ama bir yalan söylediğimde, bu hemen belli olurdu, kıvırtmak konusunda hiç becerikli değildim.

Bayan Fairchild gittiğinde, yüzümden her şeyi okuduğuna eminim. Bunu Cinnamon'a söyledim.

"Bunu anlamış olsaydı, seni ya da herhangi birini suçlamaya cesaret edemezdi. Howard bu konuda haklı. Sen işine bak ve tüm bunlar olmamış gibi davran," diye tavsiyede bulundu.

Yaşadıkları deneyimlere rağmen ne benim ne de diğer kızların bunu kolayca yapmamız kolay değildi. O gün ve bir sonraki gün hepimiz Madam Senetsky'nin sözlerinde, Bayan Fairchild'in emirlerinde bir şeyler umduk. Akşam yemeğinde, konuşmanın her durmasında kalplerimiz hızla atmaya başladı. Tüm gözler Madam Senetsky'nin üzerindeydi. Eğer bir şeyler anladyrsa, o dünyadaki en büyük aktris olmalıydı.

Yine de, kapımızın önündeki her ayak sesi, her kapı çalışı ya da ismimizin söylenmesi içimize büyük korku düşürüyordu. Yaklaşıyordu. Bunu, büyükbabamın fırtınayı hissettiği gibi iliklerimde hissediyordum. Son geliyordu.

Ama öyle olmadı. Perşembe öğle yemeğine kadar olağandı bir şey olmadı. Madam Senetsky bizi azarlamak için salona çağırtmıştı.

Doğal olarak, celladın baltasını bekliyorduk.

Sessizce bekledik. Eski guguklu saat vurduğu anda içeri girdi, sandalyesini çekti, eli bastonunun üstündeydi. Drama kraliçesi gibi görünüyordu. Gözlerimiz, ondan birbirimize sonra da yere çevrildi. Sessizlik kulağımızı sağır eder cinstendi. Sonunda konuşmaya başladı, yavaş konuşuyordu, ama sözleri ok gibi fırlıyordu.

"Tüm yapımcılarımla konuştum ve birine göre, hepsinin sorunu: Şaşkınlık. Artık istekle çalışmıyorsunuz. Yakın bir zamanda yeni bir Performans Gecesi düzenleyeceğim. Duna daha fazla dayanmıyorum.

"Endişelerim var," dedi, bana bakarak, "Bazılarınız, farklı şeyler düşünüyorsunuz - çocukça aşklar, her ne ise - ve bu yapmanız gereken işe dramatik bir araç oluyor. Senetsky öğrencilerine motivasyon konuşması yaptığımı hatırlamıyorum. Ben öğrencilerimi, özenle seçerim, içlerinde doğuştan gelen motivasyon olanları. Çalışmaları ile beni takip ederler, onları yıldız olmaları için, sahnelere taşırım.

"Bunu yaparken hep birlikte çalışmak gerekir."

Durdu ve sırayla gözlerimize baktı, sözleri kadar keskindi bakıştan.

"Üzülerek, bu sizlerle birlikte bir çerçeveye değil kızlar. Bunu sizin iki genç adamınız için söylemedim," diye ekledi, Steven ve Howard'a kısa kısa başını salladı. .

Howard gülümsedi. Steven etkilenmiş görün-

müyordu, daha çok bilgisayar oyunlarına dönmek için biraz endişeliydi.

"Bundan dolayı," dedi yüksek sesle, sözleri tam beynimize isabet etmesi için ateşlenmiş, toplar gibiydi. "Performans Gecesi'ne kadar, önümüzdeki üç hafta boyunca, ya buraya hiç misafiriniz gelmeyecek ya da burayı terk edeceksiniz. Bunu açıkça anlatabildim mi?"

"Ama..." diye söze başladım. Chandler iki hafta içinde yeni bir seyahat planlıyordu. Çok özel planlarımız vardı, şehir turu yapacaktık, birlikte zaman geçirecektik. Ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Ona bunun imkânsız olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

Kaşlarını kaldırdı, çenesi gerginleşti, bastonunu yere vurdu.

"Evet?"

Konuşmadan yere baktım. Onun ismini söylemek, ölüm öpücüğü gibi bir şeydi.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Güzel. Öyleyse halloldu. Yanından itibaren büyük bir ilerleme çabası duymayı umuyorum. Umarım, söylediklerimi düşünürsünüz. Şimdi odalarımıza gidin, aynada kendinize bakın ve şu soruyu sorun, hayatımla ilgili ne yapmak istiyorum? Kim olmak istiyorum?"

Döndü ve yürüdü. Diğerlerine baktım, gözlerim doldu. Heden bu kadar mutsuz olduğumu biliyorlardı.

"Chandler'a ne söyleyeceğim?" diye hayıflandım.

"Ben Barry'ye ne söyleyeceksem onu," dedi Rose. "Köprü'nün üstündeki kapı kapandı."

Steven güldü.

"Kızlar," dedi, kollarını kaldırarak, "Bana ne zaman ihtiyacınız olursa arayabilirsiniz."

Bakışlarımızı görünce kaşları havaya kalktı.

"Pekâlâ, liderinizi duydunuz. Biraz fazladan çalışma yapmam gerekiyor," dedi ve hızla sandalyesinden kalkıp kapıdan çıktı.

"Rahatsız insanlarımızdan bahsedin," diye mırıldandı Howard. Sonra bize döndü, yüzü çok sertti. "Sizin neyiniz var? Daha kaç defa bunu duyacaksınız, sahnedeyseniz, çalışırken, gerçek hayatlarınızı kanatlarla kaybediyorsunuz? Eğer bunu yapamayacaksanız, yapmayın. Şov devam etmeli denildiğinde bundan bahsediyorlardı," dedi. "Bu giysiyi giymek imkânsız, özellikle de benim için. Ne yazık ki, sizinle aynı grup içindeyim ve şunu söylemeliyim, utandım. Onun söylediklerine rağmen, bunlar benim kariyerimi de etkiliyor."

"Şu an Howard Rockwell'den bir konferans dinlemeye ihtiyacımız yok," diye atıldı Cinnamon.

"Hayır?" diyerek bir an baktı ve arkasına yaslandı. "Belki haklısın. Bundan yararlanamayacaksın. Bunu görebiliyorum." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, arkasını dönmeden ekledi, "Bu gece kızlar."

"Ne?" diye bağırdım arkasından.

"Bu gece yukarı gidiyoruz."

"Bunu nasıl yaparız, Howard?" dedi Cinnamon. "Sana pencerenin kilitli olduğunu söyledik."

Gülümsedi, mideme bir kramp girdi diğerlerine de aynısı olduğundan eminim.

"Bana söylediğiniz bir şeyi hatırladım. Honey odanın kapısını kostüm odasında gördü demiştiniz, unuttunuz mu? Geçen gece oraya gittim ve kapıyı denedim. Ve ne oldu tahmin edin, ben bir dahi miyim? Anahtar delikteydi. Oraya bu şekilde girebiliriz."

Sırtmayı kesti.

"Gidiyoruz, dokuz diyelim. Bayan Fairchild, kendi küçük dar dünyasına dönmüş olacak ve Madam Senetsky öğrendiğime göre, bu gece Guggenheim Müzesi'nde bir resepsiyona davetli. Melodramda dendiği gibi kıyı göründü."

"Sen deli misin?" diye sordu Cinnamon. "Bize söylediklerinden sonra, onun güvenini de mi kaybetmek istiyorsun?"

"Kesinlikle bu yüzden," diye cevap verdi soğukkanlı bir şekilde. "Şunu söylemek hoş olmaz mıydı, 'Yukarıdan gelen müzik sesinden dolayı, uymakta zorlandık.'"

"Ama biz bunu duymuyoruz," dedim. "En azından ben duymuyorum."

Gülümsedi.

"Tath küçük. Honey," diye başladı, "Bu aramızda büyük tartışmalara yol açabilir. Değil mi. Cinnamon?"

Cinnamon hiç konuşmadan ona baktı.

"Değil mi?" diye ısrarla sordu.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Cinnamon.

"Peki bence öyle. Saat tam dokuzda. Herkes sessizce, Steven'm dikkatini çekmeden, merdivenin başında hazır olacak. Görüşürüz, kızlar."

Yüzündeki gülümsemeyle suratı parladı sanki.

"O deli," diye homurdandı Rose.

"Tilki gibi," dedi Cinnamon. "Orada olmalıyız. Bizsiz giderse bu daha kötü olabilir. Gerta'yı korkutabilir."

Günün geri kalanında hiçbirimiz düşünmeden edemiyorduk. Göz göze geldiğimizde hepimizin yüzünden bu kolayca okunuyordu. Sonunda bunu düşünmemeye karar verdik, heyecanımızı ve endişemizi akşam yemeğine kadar saklayacaktık, böylece sınıfta daha iyi performans sergileyebilirdik. Bir an Steven'in aklının bir şeye takıldığını hissettim. Söylediği her şey, o ve Howard'in yaptığı şeylerdi.

"İle yapacaksın, Howard?" diye başladı, "Tüm gece odanda oturup roman mı okuyacaksın?"

"Bir şeyler okuyorum, çok derin ve ilginç bir konu, madem bilmek istiyorsun. Ben senin kadar şanslı değilim, Steven. Benim yeteneğim, beslenmeli ve gelişmeli."

"Bana izin ver."

Bize baktı.

"Benimle bilgisayarda Killer Spunk oynamak isteyen kimse var mı burada? Onu geçen gün aldım. Grafikler inanılmaz. Sen bir katilsin. Cinnamon. İle dersin? Meydan okumaya ne dersin?"

"Ben çocukken, çocuk gibi düşünürdüm, çocuk gibi anlardım, Steven. Şimdi ben bir kadınum ve çocukça davranışları bir kenara bıraktım."

Howard kükredi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı Steven, yüzü korku içindeydi.

"Bu Kutsal Kitap'tan bir paragraf," diye açıkladı, Howard. "Anlamı, artık büyümelisin, Steven. Çok güzel. Cinnamon."

Cinnamon başını salladı, ama bunun anlamı, "Senin iltifatlarına ihtiyacım yok," demekti.

"Siz bir grup ölü kalasınız," dedi Steven, ayağa kalktı ve yemek odasından çıktı

"Hey, temizliğe kalmak zorunda değilsin," diye bağırdı Howard arkasından.

"Bırak gitsin, Howard. Bu daha iyi," dedi Cinnamon, gözleri, 'sakın karşı çıkma/ dercesine kısılmıştı.

Howard başını salladı.

"Doğru," dedi. "İladi, şunlan kaldıraalım."

"Bir hata yapıyorsun," dedi Rose.

"Biz bir hata yapıyoruz," diye düzeltti suratındaki o sevimsiz gülümseme ile.

Sessizce, işimizi yaptık ve hep birlikte yukarı çıktık. Bu bir cenaze töreni gibiydi. Saat dokuzda Howard ile buluşmadan önce benim odamda buluştuk.

"Oraya girdikten sonra mümkün olduğu kadar hızlı çıkmalıyız," diye başladı Cinnamon. "Çok fazla konuşmayın ve ona müziği açması için cesaret vermeyin," dedi Ice'a dönerek. "Belki bundan sıkılır ve hemen geri döneriz."

"Ona ihanet ediyormuşuz gibi geliyor bana," diye mırıldandı Rose, "Onu teşhir ediyoruz, demek istiyorum."

Ice başını salladı.

"Bunu yapmazsak daha kötü olabilir," dedi Cinnamon.

Saat dokuza yaklaştıkça, midemin yandığını hissettim, damarlarım keman yayları gibi geriliyordu. Diğerleri de böyle görünüyorlardı. Bu endişeyi kimsenin söyleyeceği sözler azaltamazdı. Büyük el on ikinin üzerine geldiğinde, kapıda nazik tıklama duyduk. Birbirimize baktık, kapıyı Cinnamon açtı. Gelen Howard'tı, siyah boğazlı kazak ve siyah pantolon giymişti.

"Bu casus hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye dalga geçti, Cinnamon.

"Bir bakıma öyle. Kıyafet hayatta oynadığınız rolün bir parçasıdır," dedi.

"Bize biraz izin ver Howard? Birkaç saat rol yapma. Kızlar."

Koridordan sessizce geçtik, Steven'in odasının kapısı kapalıydı, üst kata çıkan merdivenlere doğru yürüdük. Hiç kimse konuşmadı. En önde Howard vardı. Dar koridorda haşmetli görünüyordu, duvarda büyük gölgesi belirdi. Kostüm odasının kapısını olabildiğince yavaş açtı. Hafifçe gıcırdadı, çok yüksek bir ses olmamasına rağmen, bize bir yangın alarmı gibi geldi.

Kapı tamamen açıldıktan sonra özellikle Bayan Fairchild başta olmak üzere biri duymuş olabilir diye bir süre bekledik. Aşağıdan hiç ses gelmedi. Ev nefesini bizim tuttuğumuz gibi tutmuştu. Howard gülümsedi, başını salladı ve odaya yöneldi.

Kostümleri kenara çektik ve kapıyı bulduk. Howard önündeki kıyafetleri çaktı ve ilk kapıyı açtı. Cinnamon'a baktı, bu ona güvenebileceği son şey olmalıydı. Howard, sırtarak ikinci kapıyı da açtı. Böylece, Gerta'nın dairesinin oturma odasına ulaştık. Howard arkamızdan kapıyı kapattı, bir an durduk, Gerta oturma odasında yoktu.

"Burası onun yatak odası mı?" diye sordu Howard, kapıyı işaret ederek.

"Evet," dedi Cinnamon. "Uyanık olabilir."

Yavaşça kapıya gitti, içeri baktı ve başını salladı.

"Ne?" diye sordu Cinnamon, yüksek sesli bir fısıltı ile.

"Orada yok," dedi. Hepimiz yürüdük ve yanına gittik, boş yatağa baktık.

Hepimiz o sırada aynı şeyi düşündük. Gitmiş olabilir miydi? Onu bir yere götürmeyi mi planlamışlardı?

"Koridora uzanan kapıyı deneyelim," dedi Cinnamon, Ice'a. "Belki kilitli değildi ve o da annesinin odasına geçti."

Ice kapıyı denedi, ama kilitliydi.

"Pencere," diye sesli düşündü Cinnamon, ama o da kilitliydi, omuz silkti. "Gitmiş"

Howard hepimize teker teker baktı, mutlaka bir şeyler düşünüyordu, diliyle dudaklarını yaladı.

"Tüm bunlar uydurmaydı değil mi?" diye çıktı. "Benimle eğlenmek istediniz, değil mi?"

"Aptal olma, Howard," dedi Cinnamon.

"Sizin bir olayınız var ve bunu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsunuz. Bu oyuna düşmeyeceğim," dedi, ellerini beline koyarak. "Bu yüzden buraya gelmek için ısrar ettim. Madam Senetsky'nin burada hapis tutulan kızı hakkındaki bu olağanüstü hikâyeye inandığımı düşünüyorsanız, yanılmışsınız..."

Gerta sessizce arkamızdaki, elbise dolabından çıktı, biz onu görmedik. Siyah omuzlarına dökülen bir peruk takmıştı. Bileklerine kadar inen bir pijama giymişti. Bizi görmüşe benzemiyordu, ama bize bakmasa da gülümsedi.

"Annemin Barbary adında bir hizmetçisi vardı.

Birini seviyordu; sevdiği adam, delinin biri çıktı. Bırakıp gitti kızı. Kız da tutturdu bir 'Söğüt' şarkısı.

Eski bir şarkıydı, ama uyuyordu durumuna.

O şarkıyı söyleye söyleye öldü ya;"

Ice yüzünde bir gülümseme ile "Ne diyor?" diye sordu.

Howard ağzı açık başını sallıyordu.

"Bunlar Othello'dan. Öldürülmeden önce Dездеmona'nın söylediği laflar. Cinnamon, bu nedir? Sen ona bunları öğretiyor musun?"

"Elbette hayır," diye cevapladı Cinnamon.

"Ama..." Howard bize baktı. "Bu Cinnamon ve benim bir sonraki Performans Gecesi için hazırladığımız yer."

Hızla Cinnamon'a döndüm. Gerta sizi dinliyor olabilir mi? Bir an onun aklı da bu şüphe ile karıştı. Sonra düşüncelerinde dünyaya döndü.

"Sadece sonu," diye mırıldandı.

Gerta öne çıktı.

"Sözleri aklıma takıldı bu gece.

Ne kadar kafamdan atmaya çalışsam da, olmuyor.

İçimden hep zavallı Barbary gibi,

Boynumu büküp o şarkıyı söylemek geliyor.

Hadi artık git," diye devam etti.

Durdu ve başını öne eğdi.

"Çok güzel," dedi Howard. Cinnamon'a baktı. "Bir prova için çok iyi."

"Sana söyledim Howard, bu konuda hiçbir şey yapmadım. Replikleri oyunlardan biliyor."

Gerta başını kaldırdı, yüzünde onu gördüğümünde takındığı ifade vardı. O çocukça, gülümseme ve güven dolu dudaklar.

"Merhaba," dedi Howard.

Onu duymazlıktan geldi ve bize döndü.

"Hepiniz şov için mi geldiniz?" diye sordu heyecanlı.

"Ne şovu, Gerta?" diye sordum.

"Annemin yeni şovu. Çok sessiz olmalıyız, biliyorsunuz. Çıt çıkmasın. Oturun, size gülümseyenlere gülümseyin, ama çıt çıkarmayın," diye uyardı bizi. "Bu taraftan, lütfen," dedi ve oturma odasına doğru yürüdü.

Howard şaşkınlıkla bize baktı.

"O gerçek mi?"

"Pekâlâ, yeterli mi, Howard?" diye sordu Cinnamon. "Gözlerinle gördün, sana yalan söylemiyoruz. Tatmin oldun mu? Özür dileyecek misin?"

"Evet, evet," dedi elini ona doğru sallayarak. "Üzgünüm, üzgünüm. Siz doğru söylüyorsunuz." Gerta'nın arkasından baktı. "O bir idyota benziyor. Onun diğer resitallerini de izlediğinizi söylediniz?"

"Ne yani?" diye sordu Ice.

Cinnamon'a "Ne yani? Bu bir televizyon programı değil. Belki de senden iyiydi," dedi.

"Bu beni rahatsız etmiyor, Howard. Bu hepimizi üzüyor. Gidebilir miyiz?"

"Ne bildiğini öğrenmek istiyorum," dedi ve arkasından oturma odasına gitti.

Cinnamon "O bu oyunun bir parçası, Howard Rockwell," dedi. Hepimiz arkasından oturma odasına gittik.

Gerta koltuktaydı. Biz orada yokmuşuz gibi elindeki örgü işlerini yapmaya devam etti. Howard çok etkilenmişti, bir süre onu izledi.

"Gerta?"

Ona bakmadı.

"O olduğunu biliyorum," dedi Howard.

Gerta ona baktı.

"Nasıl şimdi, lordum? Burada bir âşıkla konuşuyordum,

Bir adam mutsuzluğunuza yenik düşmüş."

Howard bize dönerek "Kutsal inek," dedi. "Hepsini, biliyor. Desmonado'nun tüm sözlerini," diye başladı. "Sanırım... 'Şimdi nasıl?'" diye bağırdı yüksek sesle, "Neden burada yalnızsın?"

Gerta'nın yüzü değişti, vücudu gerildi.

Howard'ın gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Bu Emilia'nın sözü. Tüm oyunu ezbere biliyor!"

"Howard," dedim. "Bu kadarı yeter, tamam mı?"

"Hayır, bekleyin. Hadi deneyelim... Macbeth." Gerta'ya döndü ve yüksek sesli bir fısıldama ile "Ta başaramazsak?"

Ona baktı, yüzünde sinirli bir ifade vardı.

"Başaramazsak ne demek? Sen yüreğini serin tut. Bak nasıl oluyormuş başarmak."

Fısıldamaya başladı.

"Hele Duncan bir yatsın,

Derin uykulara dalsın

Bugünün yorgunlukları üstüne.

İki adamımı öyle yedirir içiririm ki

Bir duman kalır kafalarında

Beynin bekçisi hafıza yerine,

Akıl yerine de bir imbik!

Kör kütük sızdı mı ikisi birden

Ölü domuzlar gibi,

Bekçisiz kralı haklarınız seninle.

Adamlarına yükleriz bu korkunç cinayeti.

Herifler lütil nasıl olsa istediğin gibi yak."

"İşte bu!" diye bağırdı Howard. "Leydi Macbeth, kralı öldürmek için plan yapıyor. Hepsini ezber biliyor."

Gerta örgüsüne geri döndü.

"Şimdi gidebilir miyiz, Howard? Tatmin oldun mu?"

"Hayır. Nasıl böyle olmuş? Onun hakkında nasıl hiçbir şey duymadım nasıl, hiçbir şey okumadım? Onun adı ne, Gerta Berta? Ne?"

Gerta, bir anda başını kaldırdı.

Suratını buruşturarak, "Gerta Berta değil. Hayır!" diye bağırdı.

"Huh?" dedi Howard, bir adım geri attı ve Cinnamon'a baktı

"İşte yaptın. Onun sınırlarını oynattın."

"Ne yaptım?"

"Tamam, Gerta," diyerek ellerimi omuzlarına koydum. "Sen Gerta'sın. Şimdi iyi misin? Güven desin. Endişelenme."

Bana baktı. Gözleri donuklaştı ve işine geri döndü.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Howard. "Bu neden onu rahatsız etti?"

"Hadi bizi kimse burada bulmadan önce, buradan çıkalım," dedi Rose.

Kostüm odasına açılan kapıya doğru yürüdük. Howard, dalmış ona bakıyordu. Cinnamon kollarından tuttu ve onu çevirdi.

"Tamam," dedi Howard, "Çıkıyorum. Ama bunun ne demek olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Babası tarafından hayal kırıklığına uğratılmış, ona Gerta Berta dermiş."

"Hayal kırıklığına mı uğratılmış?" diyerek ona baktı. Gözleri kısıldı. "Cinsel olarak mı?"

"Tahmin ettiğimiz bu, evet. Buradan çıkabilir miyiz, lütfen?"

İstemeyerek, bize katıldı. Son bir kez Gerta'ya baktık ve ilk kapıyı kapattık, kostüm odasına geçtik ve ikinci kapıyı da kapattık. Kıyafetleri eski yerine koyduk ve kostüm odasından çıktık. Hızla merdivenlere yöneldik.

"Hadi şimdi hepimiz uyumaya gidelim," dedi Cinnamon.

Howard, düşünceliydi. Onun davranışları bana hiç normal gelmedi, diğerlerine de öyle.

"Howard?"

"He? Oh, evet. Teşekkür ederim, iyi geceler," dedi ve odasına gitti. Kapısını kapatana kadar onu arkasından izledik.

"Şaşkın ve endişeli görünüyor. Bence çok üzül-dü," dedi Rose.

"Bence de," diye onayladı Ice.

"Saatlerce orada kalıp, replikleri tekrar edebilirdi," dedim.

Cinnamon başını salladı.

Cinnamon "Bizim Howard Rockwell'den daha fazla kendisi için yaşayan tek şey, bir amiptir," dedi.

Bu sözler bizi gülümsetmişti, ama hepimiz çok üzgündük.

Daha sonraki birkaç gün, tek düşündüğümüz Howard'ın sırrımızı saklayıp saklamayacağıydı. Sırrımızı paylaştığı için çok heyecanlıydı. Drama sınıfında, çok daha enerji dolu olduğunu anlattı Cinnamon. Öğrendiğimize göre, Shakespeare'den *Othello*, Tennessee Williams'dan *Camdan Hayvanat Bahçesi* ve Strindberg'den *Miss Julie*'ye hazırlanı-yorlardı. Ses derslerinde, Ice'in arkasından sesi açıkça belli oluyordu. Dans derslerinde Rose ile çok uyumluydu.

İkinci "Performans Gecemiz" çok yakındaydı. Bu defa çok daha önemli görünüyordu. Bu kez büyük yapımcılar ve ünlü birçok kişi olacaktı. Howard, bu konuda bize konferans verdi, çoğu Edmond Senetsky'nin arkadaşlarıymış.

"Bu gerçeklerle ve ünlü yapımcılarla tanışma-muz için çok önemli," dedi.

Cinnamon "Sen aradaki farkı görebilecek erişkinliğe sahipsin değil mi Howard?" diye sordu. Howard da bunu hemen kabullendi.

Bizim tüm yapabileceğimiz baş sallamak ve gülümsemekti. Burnu o kadar havadaydı ki bunu görebilecek durumda değildi. Eğer onun kendine güveni, banka cüzdanı olsaydı hepimize zengin hayatı yaşatacak kadar çok parası olurdu. Bay Bergman'ın son günlerde yaptığı iltifatlar derslerimi çok eğlenceli hale getirmişti. Bu kez "Performans Gecesi"nde, çok daha zor bir parça sergileyecektim, Steven da öyle.

Gece yaklaştıkça, çok daha fazla heyecanlanmaya başladım. Çünkü bu sefer annem ve babam da gelmeye çalışacaklardı. Ice'ın babası geleceğini söylemişti, ama henüz annesinden bir haber almamıştı. Cinnamon'un babası daha iyiydi, bu yüzden annesi ve o gelebileceklerdi. Sadece Rose'un annesi hakkında endişeleri vardı. Bir öğleden sonra, ön yüzünde Fyfel Kulcsi olan bir kart aldı. Şöyle yazıyordu:

Sevgili Rose,

Ben bugün Las Vegas'ta evlendim.

Bana şans dile.

Annen.

Hepimiz ona moral vermek için odasında toplandık. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken, "Umurumda değil. Siz benim tek ailemsiniz ve tiyatroya benim tek evim," dedi.

Kimse konuşmadı, yaptıklarımıza ve yeteneklerimize rağmen, burası benim kendi ailem ve evim olamazdı. Boyalar, kostümler, görüntüler ve senaryolar benim için sadece bir illüzyondur. Sahnede birini seviyormuş gibi davranabilirdin, bir ailen varmış gibi davranabilirdin, mükemmel, yakın arkadaşların varmış gibi davranabilirdin, ama perde kapandığında bunlar hiçbir işe yaramazdı.

O gece, yatağa gitmeden önce, tekrar Rose'u ziyaret edip, onu güldürmeye çalışmaya karar ver-

dim. Koridora çıktığımda, merdivende, Howard Rockwell'i gördüm. Suçlu görünüyordu, gözlerini benden kaçırdı.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Kostüm odasında," dedi hemen. Beklediğimden çok daha hızlı.

"Neden?"

"Performans Gecesi için kostümümü kontrol etmeye gittim. Sen beni nasıl sorguya çekebilirsin?" diye ekledi ve hızla odasına gitti. Odasına girene kadar bekledim ve Rose'un odasına gitmek yerine Cinnamon'un odasına gittim. Yatakta oturmuş repeliklerini çahşıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, yüzüme bakarak.

"Howard'ı yukarıdan gelirken gördüm. Ger-ta'nın dairesine gitmiş olabilir."

"Ne? Neden düşündün bunu?"

"Görünüşünden... Suçlu görünüyordu."

Üzerindekileri attı.

"Bu konuda olumlu düşünemiyorum," diye ekledim, sinirlendiğini görünce. "Kostümünü kontrol ettiğini söyledi."

"Sana bunu mu söyledi? Bu baştan aşağı yalan. Kostümü temizlenmeye gönderildi."

Terliklerini giydi, üzerine sabahlığını giydi. Yüzündeki ifade beni korkuttu. Onu öldürecekmiş gibi görünüyordu. Bir yanlış yapmış olmaktan korktum.

"Hadi," dedi.

"Nereye?"

"Gerta'ya gideceğiz ve biz olmadan oraya gitmiş mi, öğreneceğiz."

"İce ve Rose'u da alsak mı?"

"Hayır," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Bu daha çabuk ve emniyetli olur."

Merdivenlere yürüdük. Kimse odasından çıkmadı. Birkaç dakika sonra kostüm odasındaydık. Cinnamon biliyormuş gibi bakıyordu, anahtarı çevirdi ve devam etti. Kalbimde fırtınalar esiyordu.

Oturma odasındaki ışıklar kapalıydı, Gerta'nın yatak odasında zayıf bir ışık süzülüyordu. Yatağında yatıyordu, başında altın rengi bir peruk vardı.

Bize döndü.

"Merhaba, Gerta, nasılsın?" dedi Cinnamon.

Gerta'nın yüzü buruştu.

"Çok kötüydüm," dedi. "Gerta Berta'ydım.

Yatağının yanına gitti. Ben de arkasından.

"Ne demek istiyorsun, Gerta?"

"Babam buradaydı," dedi. "Ben çok kötüydüm."

"Baban burada değildi," dedi Cinnamon, ama başını salladı.

"Evet, buradaydı. Kâbuslarımı bitirmek istediğini söyledi. Tam buradaydı," diye ekledi, yanındaki büyük yastığı göstererek.

Cinnamon bana baktı. Başımı salladım.

"Ne diyor?"

"Howard," diye yanıtladı Cinnamon.

"Ne demek istiyorsun?"

Cinnamon'un gözleri karardı.

"Buraya geldi ve rolünü tekrar etti. Kim bilir kaç kez?"

Başımı salladım.

"Ne..."

"Göremiyor musun? Yorganının altına saklanmış," diye işaret etti Cinnamon. Yüzü öfke doluydu, patlayacakmış gibi görünüyordu. Kasları kemiklerinden fırlayacakmış gibiydi.

Bu gerçek mideme vuran bir yumruk gibiydi.

"Bu korkunç," dedim.

Başını salladı.

"Korkunç bu durum için az bir kelime."

"Lütfen bana bir hikâye anlat," dedi Gerta. "Bana güzel bir şey söyle. Bana tatlı bir hikâye anlat."

Cinnamon bana baktı ve mırıldandı.

"Ben mutlu sonlara çok uzağım."

"Bana izin ver," dedim, onu geçtim Gerta'nın yanına geçtim elini tuttum.

"Sana kaybolan küçük prenses masalını anlatacağım," diye başladım.

Cinnamon gülümsedi, ama düşünceleri Howard üzerinde yoğunlaşmıştı. Yanda hikâyeyi bitirmemi bekledi, vücudundan çıkan öfke ateşini hissedebiliyordum.

Gerta'nın gözleri kapanınca ben de ayağa kalktım. Odadan çıktık, kostüm odasında kapıyı arkamızdan kilitledik. Karmaşa ve korku bizi sessizleştirmişti.

"Ne yapacağız?" dedim merdivenlerin son basamağına gelince.

Hovvard'ın kapalı kapısına baktı.

"Perdeyi kapat," diye inledi.

"Nasıl?"

"Biraz uyu. Hepimizin buna ihtiyacı var," diye cevapladı ve odasına gitti.

Uyumak? diye düşündüm.

Benden bir ev yapmamı ya da aya uçmamı isteyebilirdi.

?9»

15

OYUN

O NÜMÜZDEKİ birkaç hafta içinde biri bana, Senetsky Sanat Okulu'ndaki kız öğrencilerden "hangisi en fazla hata yapar" diye sorsa, hiç düşünmeden kendimi söyledim. Kemana âşıktım, ama her zaman evim ve kariyerimin beni götüreceği yerler arasında sürükleniyordum. Tüm bu fedakârlıkları yapmak istediğimden emin değildim. Diğerleri kadar hırslı olup olmadığını bilmiyordum. Kişisel zaferler benim için çok önemli değildi. Eve gönderilmek bana bir ceza olmayacaktı.

Ice, kendisinden daha çok babası için başarılı olmak istiyordu. O ve ben yalnız olduğumuz zamanlarda, ondan çok duygulanarak bahsedirdi, babasının umudu olduğunu söylerdi, onun tek güneşi, Ice olabilirdi, tüm rüyaları hayalleri oydu. Başarılı bir müzisyen olma yolunda ne kadar çalıştığını ve sonunda bundan vazgeçmek zorunda kaldığını

m anlatmıştı. Birçok insan gibi, ailesi ve tabii kendisi için hırslıydı. Hayatı boyunca bir şeyler başarmak için çalışmış, ama yapmadığı bir tek şey onu geri çekmişti. Bu yüzden Ice onun geleceğiydi.

"Ben onun geleceğiyim, onun çabalarının ürünüyüm," demişti. "Başarılı olacağım."

Bunu hiddetle ve içtenlikle söylemişti, bu kalbine ardi ardına darbeler indirdi. Yüzündeki ifade harikaydı ve bana göre hepsi onun sesindeydi, dinleyicilerinin tüylerini ürpertmesindeydi.

Rose, buraya hayatındaki hayal kırıklıklarının bir sonucu olarak gelmişti. Babasının ona karşı olan davranışlarını övünerek anlatırdı, onu ne kadar iyi hissettirdiğini anlatırken o anları yeniden yaşardı, ama babasının davranışlarından hayal kırıklığına uğradığını ve onun aynı zamanda sorumluluk alamayan küçük bir çocuk gibi olduğunu da söylerdi. Babasının yasak ilişkisi annesi ve onun üzerine çökmüştü bir anda. Rose belli etmemeye çalışsa da bundan büyük ölçüde etkilenmişti.

Babasının gizli sevgilisinin, kız kardeşi, Charlotte Alden Curtis, onlara gelip, Evan'ın üzerinde sorumlulukları olduğunu ve ona bir aile olmak zorunda olduklarını söylemiş, hem duygusal hem de mali çöküntülerinden dolayı onları sonunda ikna edebilmişti. Sinsice, Charlotte, annesini etkisi altına almış, iyi vakit geçirebileceği ortamlar sağlamıştı. Tüm bu olanlar, onu engelli kardeşi Evan'a yaklaştırmıştı, birlikte Rose'un dans yeteneğini ge-

liştirmeye çalışmışlar ve Charlotte'un intikamına karşı koymaya çalışmışlardı. Hayal kırıklıklarından doğan çocuklar olarak, birbirlerini sevmişlerdi, Evan'ın, onun dans başarısındaki payı büyüktü.

Cinnamon başlangıçtan beri bir bilmeceydi. Sözlerinde ve görünüşünde her zaman bir keskinlik ve altında yatan acı belliydi. Hayaletler, ruhlar, gölgeler onun hayatında korkudan çok bir bakış açıydı. Howard Rockwell'den hoşlanmıyor olmasına rağmen, onunla bile olsa sahnede olmaktan büyük zevk alıyordu. Onu sahnede izlerken, sözleri ezberlemekten çok ruhunda yaşadığını düşünürdüm, başka biri olmak onun için eğlenceydi. Tiyatro gerçekten onun eviydi, Howard Rockwell'den bile daha çok.

Yine de, Cinnamon'un önerileri, geleceği üzerinde nasıl bir rol oynarsa oynasın beni hep şaşırttı. Öğle yemeği saatine kadar dün gece keşfettiğimizi Ice ve Rose'a anlatma imkân bulamadık. Onlar da bizim kadar üzülüler ve bizim kadar karmaşa yaşadılar.

"Asıl olay şu ki," dedi Cinnamon, "Bu konuda kimi suçlamamız gerektiğini bilemiyorum, hasta Howard Rockwell'i mi yoksa, yardıma muhtaç çocuğunu korumasız bırakan Madam Senetsky'yi mi?"

"Bazı ebeveynlerin çocuklarına karşı bu kadar umarsız olmaları gerçekten çok şaşırtıcı," dedi Rose. Onun hayatı bu duruma tam bir örnekti. "O gö-

bek bağı kesildiğinde kesilmiş demektir. Bebeği hayata getirmekle ona karşı olan sorumluluklarını tamamladıklarını düşünüyorlar, birkaç küçük yardımdan sonra, kendi bencil hayatlarına geri dönüyorlar."

"Her neyse," dedi Cinnamon, yapmamızı istediği şeyi söylemek için sabırsızlanıyordu. "Bir planım var ve herkesin katılımı gerekli."

Bize anlattığında hepimizin dili tutuldu. Bundan vazgeçirmek için onu ikna etmeye çalıştık, ama o kararlıydı.

"Büyük suçu sen üstüne alacaksın," dedim ona ısrarla.

Buna omuz silkti.

"Madam Senetsky'nin başarılarını takdir ediyorum elbette, ama kendime sorduğumda, o olmak ister miyim?" diye gülümsedi ve başını salladı. "Bu cevaptan eminim, sahip olduğum her şeye şükrederim, sizin de aynı şeyi düşündüğünüze eminim. Yine de böyle düşünmeyenlere saygı gösteririm."

"Ben yardım ederim," dedim tereddüt etmeden.

"Ben de," diye ekledi İçe.

"Olaya şuradan bakın," dedi Cinnamon. "Yapımcılar ve yönetmenler gibi olacağız."

"Bu büyük yapımın ismi ne olacak?" diye sordu Rose.

Cinnamon bir an düşündü.

"Terde iniyor' nasıl?"

Kimse gülmedi. Eğer olsaydı, hepimiz derin düşüncelere dalardık

Perde iniyor.

Bu çok doğru, çok inandırıcı, tahmini yok sayan bir isimdi.

Kader bize böyle bir yol çizmişse, beklenmedik olaylara bizi sürüklemesi gerekiyorsa, bize destek de vermesi gerekliydi. Bir sonraki gün, annem aradı, çiftlikte bazı problemler çıktığını söyledi.

"Buradan ayrılamıyoruz, tatlım. Orada olmamızı ne kadar çok istediğini biliyoruz."

Tek söyleyebildiğim, "Üzülme anne," demek oldu. Üzgün olmama rağmen öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştım. *Belki de ben iyi bir oyuncuyumdur,* diye düşündüm. *Belki bileniyorum yavaş yavaş.*

Bir gün sonra, Cinnamon annesinin ağır bir soğuk algınlığına yakalandığını ve on kilometreden fazla seyahat edemeyeceğini öğrendi. O gece, Ice babasından bir telefon aldı ve amcasının öldüğünü, babasının Güney Carolina'daki cenazeye katılacağı için Mew York'a gelemeyeceğini öğrendi. Rose'un annesi Performans Gecesi'ne katılamayacağını yazdığı kartta açıklamıştı zaten.

Yine biz bize kalmıştık.

Bunun yeterli olacağını umduk.

"Şimdi, oyunculuk tarihimizin en büyük rolünü

V. C. ANDREWS

üstleniyoruz/' diye girdi lafâ Cinnamon. "Gülümseyin ve dayanın, bayanlar. Howard Rockwell'e her zamanki gibi davranacağız. Yaptığımı bilmiyor musunuz gibi davranın."

"Dudaklarımı yiyeceğim," diye takıldı Rose.

"Sahnedeki onunla birlikte olduğun için bu senin için çok daha zor olacak, Cinnamon," dedim.

"Ben meydan okumayı severim," diye cevap verdi Cinnamon, Ice gülümsedi.

"'Meydan Okumak' dışında onun için başka bir sözcüğümüz var, daha tanımlayıcı ve siz beni tanıyorsunuz kızlar. Ben sözcüklere itimat eden biri değilim," dedi.

Hepimiz güldük.

İçine gireceğimiz tehlike beni heyecanlandırdı. *Bunlar gibi arkadaşlarım olur muydu bir daha?* D diye düşündüm. Başına daha heyecan verici bir şey gelmeseydi bile bu bana yeterdi.

Cinnamon'un söylediği her şeyi yaptık. Rol yaptık. Rose, akşam yemeğinde Howard'a sorular sorarak oyunumuzu keyifli hale getirdi, o bizim yapımcı, yönetmen ve seyirci bilirkişimizmiş gibi. Yanıtlarına yapımcı ve yönetmenleri de katarak geniş açıklamalar yaptı. Hepimiz dinledik, ara sıra göz göze geliyor, kahkahayı basıp her şeyi mahvetmek için kendimizi tutuyorduk. Howard gibi yüksek egolu birini pohpohlamak çok kolaydı.

Madam Senetsky'e olan ilgimizi saklamak

mümkün değildi. Ne yazık ki, o Performans Gece-si'ni hazırlamakla çok meşguldü. Bayan Fairchild, Madam Senetsky'nin, o gece en önemli davetlileri çağırması için ne kadar çok çalıştığını anlattı. İsimler bizim yanımızda öğretmenlerimize, öğle ve akşam yemeklerinde de Bayan Churchwell'e de söylendi.

Madam Senetsky'nin, üzerimizde psikolojik baskı kurmaya çalışarak, daha fazla çalışmamızı, bundan başka bir şey düşünmememizi sağlamaya çalıştığı açıktı. Bu rekabet dünyasında yolumuza devam edebilir miydik? Bunu şimdi keşfetmemiz ve hiç zaman kaybetmememiz gerekiyordu.

Gecenin hazırlıkları, Cinnamon'un planından daha fazla heyecanlandırıyordu.

"Belki biraz daha beklemeliyiz," dedi Rose. "Belki burada bu kadar fazla önemli insan olmadığı bir zaman."

"Hayır," dedi Cinnamon ısrarla. "Seyirciler ne kadar önemli olursa, o kadar iyi olur. Başta söylediğimi tekrar etmek istiyorum. Bu oyunun içinde olmaktan rahatsız olan varsa, onu suçlayamam. Buraya gelmek için hepiniz çok çalıştınız. Bunu anlayabilirim, karşılığımı almak istiyorsunuz..."

"Sen de çok çalıştın," dedi Ice.

"Bunu yapmak zorundaydım," diye cevapladı Cinnamon.

"Biz de öyle," dedim. Rose'a baktım. Başımı salladı.

"Sadece bir fikirdi," dedi ve omuz silkti.

"Hayır," diye düzeltti Cinnamon. "Sadece sahne korkusu."

"Ve unutmayın," hepimiz Madam Senetsky gibi konuştuk, "Tüm aktörler ve müzisyenler sahneye çıkmadan önce sahne korkusu yaşarlar."

Kahkahalarımız bizi birkaç dakika için rahatlat-tı. Zamanımızın geri kalanında, heyecan bizi arka-mızdan takip eden gölge gibiydi.

Performans gecesinin sabahında, şovdan son-raki resepsiyon konusunda bir konferans aldık. Madam Senetsky, yapmamız gerekenleri ve istek-lerini söyledi.

Daha sonra, ruhsal olarak hazırlanmak için ra-hat bırakılmıştık. Steven bilgisayar oyunlarına gö-müldü. Howard, repliklerini çalışmaya gitti, Cinna-mon'u da onunla gitmesi için zorladı, ama Cinna-mon, başının ağrıdığını söyleyerek gitmedi. Rose, dans stüdyosunda ısınmaya gitti. Ice bir yürüyüşe çıktı ve sonra odasında oturmayı tercih etti. Ben kemanımı aldım, Simon Amca'nın dinlemekten hoşlandığı birkaç parça çaldım. Çıra gibiydik, bir-birimize fazla yaklaşmak istemiyorduk, yoksa he-yecana sebep olabilirdik.

Üst kata çıktığımda koridorda Steven ile karşı-laştım.

"Herkesin bugün neyi var?" diye sordu. "Kimse konuşmak istemiyor. Rose'u izlemeye gittiğimde beni neredeyse kovacaktı, Cinnamon'un yanına

gittiğimde bana bir çocuk pornocusu gibi davran-dı. *Gece yarısı* filminde olduğumu ve saat gece ya-nsını vuruyormuş gibi geldi. Saat bir canavar!" di-ye bağırdı, kollarını iki yana açarak.

Gülmeliydim.

"Bu tam olarak o," dedi heyecanla, neşemden cesaret almıştı. "Çok ciddi olursan, yanlış yapar-sın."

"Biliyor musun, Steven," dedi. "Seninle ilk ta-mıştığında, senin bir hata olduğuna düşünmüş-tüm, ama şimdi fikrim değişti. Hepimizin içinde başarıyı en çok hak eden sensin."

"Hh?"

"Aşağıda görüşürüz," dedim ve onu akli karış-mış şekilde orada bıraktım.

Biraz dinlenmeye çalıştım. Annem başarılar di-lemek için aradı, Simon Amca çiçekleri zamanın-da gönderemediği için özür diledi. He yaptığımızı ve bunun bizi nasıl etkileyeceğini düşündüm. Ba-şımıza kötü bir şey gelirse, ailemin hayal kırıklığı-na uğramasından çok korkuyordum, ama bu Cin-namon'un karanydı. Başarı, ün, doğru bir şeyi yap-maktan daha önemli değildi.

İnanılmaz bir şekilde, uyuyakalmıştım, ama tam zamanında uyandım. Bayan Fairchild, Madam Senetsky'nin, bizi aynı düzgün görünüşle görmek istediğini söyledi, bu Cinnamon'da işe yaradı. As-lında, bu onun olmasını istediği şeydi. Hesaplama-dığı şey olacakları bilerek normal davranacağımızı

düşünmesiydi. Bu sahneye çıkmak gibi değil de sıcağın kadar üzerine çıkmak gibiydi.

Açılıştan yirmi dakika önce, Edmond Senetsky sahne arkasına geldi. Akşam yemekleri ve arada bir eve geldiğinde bizi seyretmek için sınıflarımıza gelmesinden başka onunla konuşma fırsatı bulamıyorduk. Siyah smokini ve kırmızı fuları ile çok şık ve çekici görünüyordu.

"Bu gece buraya sizi değerlendirmeye geldim," diye başladı. "Sizleri sinirlendirmek ya da heyecanlandırmak istemiyorum, ama annemin her zaman söylediği gibi, hepiniz hayatınız boyunca karşılaştırmalar ve yargılarla baş başa kalacaksınız. Normalden fazla güvenmeyin ya da kendinizi normalden fazla yargılamayın. Bu bir profesyonelin davranış biçimidir ve ben hepinizin içinde bu ruhun olduğuna inanıyorum. İyi şanslar. Şeytanın bacağına kırın ve yüzde onunu başarmam için bana yardım edin."

Tek gülen Steven oldu. Howard çok ciddiydi ve her sözcüğü ezberine aldı. Biz sadece, Edmond'a baktık, hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Ne kadarını biliyordu? Ne kadar umursuyordu? Bu gece bitmeden ne söylüyor olacaktı?

Yerine oturmak için çıktı. Madam Senetsky, konukları selamlamak için çıktığında, Steven sahnenin kanatlarında yerini aldı. Başını önünde parmaklarını açıyordu. Başını kaldırdı bana baktı ve gü-

lümseledi, sonra bana, "Beyin ameliyatı yapacak bir doktor gibi hissediyorum," dedi.

"Benimki de öyle bir şey," dedim.

Güldü, ciddi ciddi yüzüme baktı, "Sen harikasın, Honey. Tüm bunlar bittiğinde seni özleyeceğim."

Elbette, bunun şu sırada ne anlama geleceğinden haberi yoktu, bu korkunç bir şeydi.

Madam Senetsky sahneden iner inmez, Bay Bergman çıktı ve Steven'ı tanıttı. Gölgelemlerin arısına doğru bir adım attım, kalbim öyle atıyordu ki acıyordu. Saniyeler sonra, piyanosunun başındaydı. Steven'ın güzel müziği kulaklarımıza doldu. Her geçen an, Rose, Ice ve Cinnamon benim baktığım yöne Howard'a bakıyorlar ve gözlerini üzerinde kilitliyorlardı. Kafesinde dolaşan vahşi bir hayvan gibiydi. Repliklerini tekrarlıyor, duruyor, başını sallıyor ve devam ediyordu.

Steven'ın resitali bittiğinde, ilkindeki gibi, alkışlar yükseldi. Ice'a baktım. O hepimizin içinde ilkti, bu onun için çok zordu bu gece. Sırası geldiğinde yanıma geldi el ele tutuştuk ve dakikalarca birbirimize sarıldık.

"Endişelenme," diye fısıldadı. "Ben iyiyim, müzik içinde," diye ekledi gülümseyerek. Başımı salladım, ona şans diledim ve sahneye çıkışımı izledim.

Cinnamon arka kapıdan ayrılamıyordu. Sonra sıra bendeydi ve benden sonra da Rose. Rose tak-

dim edilmeden yapmak istediğini yapamazdı. Sahnede ne kadar kalacağımızı biliyorduk, bu yüzden zamanlamamızı iyi yaptık. İçe şarkı söylemeye başladığında onun kadar başarılı olabilir miyim diye düşündüm.

Olmaması gerektiği gibi oldu. İlk sahnesinden çok daha fazla alkış aldı. Sesi zenginleşmiş görünüyordu, daha güçlüydü, dinleyenlerin kalplerine dokunuyordu. Bunu kemiklerimde hissettim. O bir yıldız olacaktı. Sahneden indiğinde, bana sarıldı.

"Bu bir parça kek," diye ekledi. "Spot ışıkları altına çıktığında, olup bitiyor. Göreceksin. Orada büyü var."

Bay Bergman beni takdim ediyordu. Cinnamon'a baktım, kendine güvenli görünüyordu. Köse, dans kıyafetleri ile yanına geldi. Çok çekici ve çok güzel olduğunu düşündüm. Onların başarısız olmasını kaldıramazdım. Bunun işe yaraması gerekliydi. Herkesin hayalindekinden daha iyi olmalıydık.

İsmim söylendiğinde ayağa kalktım ve sahneye çıktım. O gece anne ve babamın orada olmasını istedim, sadece orada değil aynı zamanda aklımda ve kalbimde. Bittiğinde, benimle gurur duyacaklardı. Hepsi oradaymış gibi davranmaya karar verdim. Annem, babam, Feter Amca, Simon Amca... Herede olursam ya da onlar nerede olurlarsa olsunlar her zaman benimle, benim bir parçam olacaktı.

Yayımı kaldırdım ve her zaman olduğu gibi müzik başladı. Peter Amca'yı mezannda ziyarete gittim. Şeytana meydan okuyabilirdim. Keman, ruhu ma dokunuyordu. Kendimi, aşağı bakmamaya çalışan bir ip cambazı gibi notaların içinde hissediyordum.

Bittiğinde, harika bir duyguydu ve alkışla yıkan-dım. *Bunu istiyorum*, diye düşündüm. *Oh, evet bu benim. Kuşkusuz, her ne olursa olsun, floney Forman, dedim kendi kendime, yine orada olacaksın. O ya da bu şekilde oraya yeniden çıkacaksın.*

Rose, sahne kanatlarına çıktı. Yüzü ateş içindeydi, bana harikaydın dedi. Seyircileri daha yük-seğe çıkarıyorduk, Cinnamon'un istediği gibi. Son da bu kadar dramatik olacaktı. Engelleri atlayan koşucular gibiydik. Rose bayrağı benden almış, şimdi sahneye çıkacaktı, bana her bakışında güzel yüzüyle gülümsüyordu.

Arkama baktım. Cinnamon gitmişti. Hazırlıklarımızı önceden tamamlamıştık; şimdi planımızı uygulamalıydık. Ice, Steven'i oyalıyordu. Howard'a baktım, ses egzersizlerini yapıyordu. Cinnamon'u aramayacağından emin olmak için yanına gittim. Bana baktı.

"Ne kadar kaldı?"

"Beş dakika, belki," dedim.

"Cinnamon nerede?"

"Kanatlarda, diğer tarafta bekliyor," diye cevapladım.

"Yapma bunu," dedi zorla gülümseyerek. "Se-yircilerden biriymiş gibi bakma. Onları beklettir-sin. O güçle doldurursun içini/" diye övündü. "Bir şey unutacak," diye suçladı. "Göreceksin, her za-man onu sona kadar taşımak zorunda kalıyorum."

"Yeteneğin omuzlarına bazı yükler yüklüyor, Howard bu senin için sorun olmamalı," dedim.

Karmaşık bir gülümseme ile bana baktı, omuz silkti ve egzersizlerine geri döndü. Sonunda, sah-nenin sol tarafındaki yerini almaya karar verdi. Cinnamon sağ tarafta olacaktı. Rose çıktıktan son-ra Bay Marlowe sahneye geldi.

Nefesimi tuttum.

Vakit gelmişti. Sahnenin arkasındaki karanlık havuzda fark edilmiyordu.

Bay Marlowe sahneyi hazırladı.

"İlk kesitimiz," diye başladı, "Shakespeare'den Othello. Othello, Desdemona'nın odasına gelir, Cassio ile aldattığı için onu öldürecektir."

Işıklar söndü.

Sahnedeki Desdemona için bir yatak hazırlanmıştı. Işıklar yandı.

Howard sahneye çıktı ve seyirciye bakarak baş-ladı.

"Nedeni, ruhum, aklımdan çıkmamalı nedeni," diye başladı. "'Siz, el değmemiş yıldızlar, söylet-meyin beni! Nedeni önemli. Ama kanını akıtmaya-cağım yine de; Yara izi bırakmayacağım, onun o

kardan beyaz cildinde, o ak mermerden yapılmış heykeller kadar pürüzsüz teninde. Ama o ölmeli, yoksa baştan çıkarır daha başka erkekleri.'

"Işık sönsün," diye devam etti ve yatağa Des-demona'nın yanına yürüdü, "'Sonra da - sönsün ışığı!..'"

Son sözlerine geldi, daha dramatik daha inandı-rıcı olamazdı.

"İçimdeki tıpkı kutsal bir acı, vuruyor sevdiğine de.

Desdemona yatakta döndü ve Howard bağırdı, "'Uyanıyor.'"

Döndü ve durdu, Kutsal Kitap'ta, Lut'un karısı gibi. Tekrar hareket edemez sandım.

Gerta, doğru kostüm ve doğru perukla, bağırdı, "'Kim o? Othello?'"

Howard'in ağzı açıldı ve kapandı, ama hiçbir şey çıkmadı. Howard seyircilere döndü ve sonra tekrar Gerta'ya, Gerta devam etti, "'Yatıyor musu-nuz, efendim?'"

"Madam Senetsky!" diye bir çığlık attı Howard.

"Perdeyi indirin," bağırışımı perdenin arkasından duyduk.

Bu yönetmek gibiydi.

K=8

16

S O N S A H N E

M

A JL ADAM Senetsky'nin bu karışıklığa olan tepkisi hiç de bizim beklediğimiz gibi olmadı. Laura Fairchild, Gerta'yı en az görgü tanığı ile yukarı odasına çıkardı. Ofisinde toplanmamız söylendi. Madam Senetsky sahneye çıktı ve soğukkanlı bir şekilde, konuklara açıklama yaptı.

"Performanslarımız sona erdi," diye başladı, "Hâlâ amatörler. Beklenmedik bir karışıklık oldu. Lütfen, balo odasındaki resepsiyona kadar oğlum Edmond'u takip edin. Mümkün olduğu kadar çabuk aranızda katılacağım. Teşekkür ederim."

Seyirciler dışarı çıkarken, homurdanmaları duyabiliyorduk. Perdenin arkasında Howard hâlâ Desdemona'nın yatağında oturuyordu, başını ellerinin arasına almış, performansının sabotajı hakkında homurdanıyordu.

En çok kafası karışan Steven idi. "Meler oluyor? O kimdi? Hıh? Meler oluyor?"

Hiçbirimiz konuşmadık. Yavaşça Madam Senetsky'nin bürosuna gittik. Steven, Howard'ın ne yaptığına bakmak için gitti ve sonra tam büronun önünde bize yetişti.

"Hey," diye bağırdı. "Burada neler oluyor? Kimse bana hiçbir şey söylemeyecek mi? Cinnamon, sen neden Howard'la birlikte sahnede değildin? O kimdi?"

Cinnamon ona döndü, yüzü soğuk ve cansızdı.

"Howard gizlice biriyle prova yapıyordu," dedi.

"Hi?"

Kalın bir sessizlik duvarı gibi duran bizlere baktı. Bu onu sakinleştirmek ve uzaklaştırmak için yeterliydi. Odaya girdik, meşe ağacı masanın etrafındaki kırmızı deri koltuklara oturduk. *Şirret Kadını Uysallaştırmak* filmindeki Katherine rolüyle, resmedilmiş bir tablo vardı masanın arkasında.

Steven, koridorda bekledi, Howard gelince birlikte girdiler içeri, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Orada durdu ve bize baktı.

"Aranızda bunun komik olduğunu düşünen biri var mıydı?" diye sordu kontrollü, ama öfkeli bir sesle.

"Hayır," dedi Cinnamon. "Aslında, rolüne devam edip, sonra ona Gerta Berta diyeceğini sanıyorduk."

Howard'ın suçlu yüzü kırmızıdan beyaza döndü.

"Me?" dedi. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Steven, kollarını havaya kaldırarak "Biri bana burada neler olup bittiğini anlatabilir mi?" diye bağırdı.

Cinnamon Howard'a nefret dolu bir bakış fırlatarak "O Madam Senetsky'nin kızı, önce babası sonra da sözde arkadaş bir terapist tarafından istismar edilmiş," dedi.

"Bir dakika," diye başladı Howard.

"Honey'in seni merdivenlerden inerken gördüğü gece, Honey ve ben oraya gittik. Ona yaptığını gördük. Bize söyledi."

"Bu sadece onun deli saçmaları. Benim yerime onun gibi birine inanamazsınız. Neden..."

"Tartışmayı bırakın," Madam Senetsky kapının yanında duruyordu. "Hepiniz oturun," dedi Howard ve Steven'a. Karşımızdaki iki sandalyeye oturdular. Madam Senetsky, kapıyı kapattı.

"Ne kadarını duyduğunuzu bilmiyorum, Madam Senetsky," diye başladı Howard, "Ama sizi temin ederim-"

Elini trafik polisi gibi kaldırdı. Howard'ın dudakları bir anda yapıştı, gören yapıştırıcı sürülmüş zannederdi. Kapı açıldı ve Edmond içeri girdi. Kapıyı nazikçe kapattı ve bekledi.

"Misafirlerimizle ilgileniyor olmalıydın, Edmond," dedi Madam Senetsky.

"Hayır, anne, burada olmam gerektiğini düşünüyorum," diye cevapladı. Sözleri çok soğukkanlıydı, Madam Senetsky karşı çıkmadı.

"Tie kadar zamandır, Gerta'yı biliyordunuz?" diye sordu. Gözlerini bana dikmesinden bunun benim başımın altından çıktığını düşünüyor olmalıydı.

"Bir süre önce, Madam Senetsky. Haftalar," diye cevap verdim. Edmond'a baktım, sinirli görünmüyordu, üzgündü. "Birinin geceleri, yangın merdiveninden geçip odalarımızı gözetlediğini keşfettik. Özellikle Rose ve benimkini. Bunun ne olduğunu bilmiyorduk," dedim.

"O ben değildim," dedi Steven. Konunun önemli tarafının burası olduğunu düşünüyordu.

Howard, zorla gülümsedi ve dinlemeye devam etti.

"Bunun ben olabileceğimi düşündünüz?" dedi Edmond. Gözlerimi ona çevirmemden anladı sanırım. "Giyiniş tarzından," diye ekledi, "Doğru mu?"

"Edmond," diye kesmesini istedi Madam Senetsky.

"Doğru mu?" diye sordu ısrarla, sorgu polisi gibi sesini yükseltti.

"Evet," dedi Cinnamon. "Özellikle de, sizin olduğunu düşündüğümüz fuları bulunca."

Başını salladı ve Madam Senetsky'ye baktı.

"Kesinlikle, onun kişilik problemini bu şekilde çözmek işe yaramış, ama senin istediğin gibi değil, anne."

Madam Senetsky, "Edmond, misafirlerimizin yanına git," diye emretti nazikçe.

"Çok geç, anne. Önce bunu bitirelim."

Madam Senetsky, gözlerini tavana dikti ve sonra bize baktı.

"Devam et," dedi. "Daha sonra ne oldu?" Tekrar bakışlarını bana çevirdi.

"Geceleri, pencerede gölgeler görüyorduk, bu sırada kıyafetlerimiz kaybolmaya başladı."

"Evet, kıyafetler. Neden bunu haber vermediniz?"

"Ben... Biz..." Cinnamon'a döndüm.

"Suçlama yapmaya hazır değildik. Rose ve Ice da kıyafetlerini kaybediyorlardı, ama kaybettiklerini düşündükleri kıyafetleri getirdiklerinden emin değillerdi," diye açıkladı.

"Devam et."

"Bir gece, merdivenden çıkıp oraya gittik onu... Gerta'yı erkek kıyafetleri içinde gördük, aynı zamanda onun bir erkek olmadığını da gördük. Bu bizi çok korkuttu ve geri çekildik. Ne yapacağımızı bilemedik ve olay çıkarmak da istemedik. Korkmuştuk," diye ekledi. "Sizden korktuk."

"Sanırım o kadar da çok korkmamışsınız," diye mırıldandı. "Ve?"

"Rose'un kardeşi, bilgisayar konusunda bir dahî, aileniz hakkında bilgi topladı."

"Kocam hakkındaki haberler," dedi Madam Senetsky. Cinnamon'a döndü. "Dolabınızda bulduğunuz, haberler. Bu o kardeşin, eşelediği haberi?"

"Evet," dedi Cinnamon.

Başını salladı.

"Onu orada bırakmak değil/' diye bağırdı Rose. "Ben..."

"Şu anda önemli olan bu değil. Kardeşiniz ne buldu?" diye sordu Rose'a.

"İsviçre'de bir klinikte Gerta adında bir kızınız olduğunu, ama öldüğünü buldu. Şu," diye ekledi bana bakarak, "Honey'e bahsettiğiniz."

Madam Senetsky bana baktı. Bir anda yüzündeki öfke akıp gitti. Arkasına yaslandı, yorgun bir yaşlı kadın gibi görünüyordu. Bir anda yüzündeki maskeyi çıkarmıştı sanki.

"Bu bir gün olacaktı, anne. Sana bunu yıllar önce söyledim."

Başını salladı.

"Kanatlarımın altında bir grup küçük dedektif yaşadığı aklıma gelmezdi.

"Biz kimsenin gizlisini saklısını araştırmak istemedik," dedi Cinnamon. "Bu bize tuhaf geldi, oraya tekrar gittik ve Gerta ile tanıştık. Onun haline çok üzüldük, onunla arkadaşlık edebiliriz diye düşündük."

"Onu sahneye çıkarmak nasıl bir yardım olabilir?" diye sordu, bir öfke dalgası geçti yüzünden.

"Bunun sebebi başka," dedi Cinnamon, Howard'a bakarak.

Howard'ın yüzündeki panik açıkça görülüyordu.

"Söyleyecekleri her ne ise doğru değil," diye haykırdı. "Onlardı. Onunla oynuyorlardı, aptalca oyunlar oynuyorlardı. Ona oyunlardan replikler söylüyorlardı, bunu gözlerimle gördüm."

"Sen de oradaydın, öyleyse?" sordu ona. "Bu bir yalan değil?"

"Ne? Pekâlâ, onları gördüm ve beni de götürmelerini istedim, kendim görmek istedim."

"Onunla alay ettiklerini düşünüyorsan neden gelip bana söylemedin?" diye sordu soğukkanlı bir tavırla.

"Pekâlâ, ben... Yapacaktım, ama... Performans Gecemiz vardı..."

"Daha sonra oraya biz olmadan gitti," dedi Cinnamon, cesaretle. "Birkaç kez. Ondan yararlandığına eminiz. Ondan sonra oraya gittiğimizde, onu ağlarken bulduk, yine kötü şeyler oldu, dedi bize."

"Bu bir yalan. Gerta Berta hakkındaki tüm bunlar..."

Madam Senetsky'nin gözlerinden alevler çıkıyordu. Masaya yaklaştı, bize baktı.

"Her şeyi anlattı mı size?"

"Evet, Madam," dedim.

Cinnamon'a döndü.

"Onun kocam gibi davrandığını mı söylüyorsunuz?"

Cinnamon sadece başını sallayabildi.

Hepimiz yere bakıyorduk, Howard'm gözleri, kapana kısılmış bir hayvan gibi etrafta geziyordu.

"Steven bu konuda hiçbir şey bilmiyor," dedi Madam Senetsky, ona bakarak. Steven'ın hiç bu kadar karmaşık ve üzgün baktığını hatırlamıyorum.

"Hayır, Madam," dedi.

Madam Senetsky başını salladı.

"Önce bu genç bayanlarla yalnız konuşmak istiyorum. Edmond, Howard'i salona götürür müsün, Steven'ı da resepsiyona götür ve en kısa zamanda oraya gideceğimi söyle. Lütfen," ona yalvardı.

"Pekâlâ, anne, ama geri döneceğim."

"Anlıyorum," dedi.

Edmond, Howard'a baktı.

"Hemen benimle gel," diye emretti. Steven çoktan kapının yanındaydı. Hızla hareket edemiyordu. Howard bize baktı.

"Onlar sadece benim hakkımda yalanlar söyleyecekler," dedi ve yürüdü.

Edmond kapıyı kapattı.

Ağır bir sessizlik oldu. Herkes nefesini tutuyor gibi görünüyordu.

"Bu yıllar önceydi," diye başladı, "Ben genç bir kadinken, sizler gibi. Kanında tiyatro var denen insanlardandım. Konuşabilecek yaşa geldiğimde aileme çeşit çeşit piyesler oynardım," dedi. Anılarını düşününce yüzünde hafif bir gülümseme oluştu.

"Bana göre, seyirciden daha heyecan verici bir şey yoktu. Hâlâ öyle olduğunu söylesem abartmış olmam."

Yine bana baktı.

"Evlilik, bir aile, sevgi dolu bir eş, o kadar önemli değildi. Sizin de böyle düşünmenizi istiyordum. Belki bu yanlış. Belki de delilik. Bilemiyorum. İçimdekileri ve kurallarımı birer mücevhere dönüştürdüm. Çok başarılı oldum.

"Araştırma yaptığınızda göre, otuzlu yaşlarıma kadar evlenmediğimi biliyorsunuzdur. Kocam bir kadından çok bir kupa istiyordu, evlenmek ve bir aile kurmak benim için bir zorunluluk oldu. Hiçbir şeyin kariyerimi etkilemesini istemiyordum. Kocam en başlarda, sempatik ve bana çok yardımcıydı. Tiyatroya karşı olan sevgime saygı gösteriyordu, ondan fazla sevmeme bile ses çıkarmıyordu. Ama zamanla, kendi dünyasına saklandı ve beni yalnız bıraktı.

"Edmond vardı, çünkü o bir varis istemişti. Bu bizim anlaşmamızın bir parçasıydı ve sonra, bir yapımda ünlü bir erkekle baş rol paylaşıyordum. Hamile kaldım. Buna rağmen çocuğu doğurmamda ısrar etti. Daha çok kendi itibarını düşünüyordu ve tüm dünyanın çocuğun onun olduğuna inanmasını istedi.

"Bunu kafasına takmayacağını düşündüğüm için, çok aptal olmalıyım. Gerta'nın bazı ruhsal engelleri olduğunu fark ettik, aynı zamanda işine ya-

ramayacak birçok şeyi ezberleyebiliyordu, size söylediklerinin hepsi bu yeteneği sayesinde, bu beni çok şaşırtmıştı.

"Her zaman çok duygusal bir çocuktur. Yaşlıları ile aynı beyne sahip değildi, yaşlılarından çok gerideydi, gecikmeden nefret ederim. Onun için böyle bir kelimeyi kabul etmem mümkün değildi. Onun bir idyot olduğunu söyleyenler de olmuştu. Siz de onu gördünüz o çok şaşırtıcı.

"Her çocuk gibi ilgiye ve sevgiye ihtiyacı vardı. Ve ben Marshall'ın yani kocamın ondan yararlanmasından korktum. Bunun Gerta üzerinde çok kötü etkisi olurdu. Bunu yapabildiğim kadar saklamaya çalıştım. Ama engelleyemedim. İntihara kalktığı dönemde çok kötü hissediyordum. Marshall New York'ta oturuyordu, ben de Paris'te Moliere'in *Adamca* piyesini oynuyordum. Hemen İsviçre'ye gitmem gerekiyordu.

"Bu hikâye üzerine birçok haber çıktı. Güvendiğim gazetecilerden biri geldi ve bana Gerta'nın öldüğünü yazmayı önerdi. İsteğimiz bir daha rahatsız edilmemesiydi."

Durdu ve derin bir nefes aldı hiçbirimiz konuşacak durumda değildik.

"Belki bu benim öfkemdi. Marshall'ı, Gerta'nın ölümü ile ilgili hikâyeye inandırdım. O gelmeden hemen bir cenaze töreni hazırladım. Orada, ismini taşıyan bir mezar taşı bile var. En iyi performanslarımdan biri de mezarlıktakiydi," diye ekledi, yü-

zünde bundan gurur duyduğunu belirten bir ifade vardı. "Özellikle de Marshall'la orada dururken. Onun üzüntüsü beni mutlu etmişti."

Bir süre sessizdi ve derin bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Marshall, daha sonra gazetelerden bildiğiniz gibi, hayatına son verdi. Kederli günler geçirdim, ama bunlar kısa sürdü. Bazı insanlar içlerindeki şeytanla yaşayamazlar, yaptıkları, yapmaları gerektir. Kocam da böyleydi.

"Gerta'yı geri getirdim, onu rahat ettireceğimi düşünüyordum. Hepiniz biliyorsunuz."

"Ama onu öyle kilitli tutmak zalimce," dedim.

"Ve Bayan Fairchild onun için çok sıcak bir arkadaş," dedi Cinnamon acılı bir sesle.

"Benim yapmayı isteyeceğim şeyleri yapıyor."

"Saçlarını kesmek, onu tekrar tekrar bunu yapmakla tehdit etmek!" diye atıldı Lee.

Madam Senetsky'nin gözleri açıldı.

"Onu kendine Gerta yaptı."

"Hayır, yapmadı, Madam. Bayan Fairchild, onu bunu tekrar yapmakla tehdit ediyordu, biz odasındaydık."

Bize baktı ve hafifçe başını salladı derin bir nefes alarak.

"İstedığı bir şey yapılmadığında Laura çok acımasız oluyor, sanırım."

"Nazi gibi," diye mırıldandı Rose.

Edmond odaya girdi.

"Her şey yolunda," dedi. Bize baktı ve sonra da annesine. "Pekâlâ?"

"Ben onlara her şeyi anlattım ve onlarda bana bazı şeyleri anlattılar. Sen bu konuda kesinlikle haklıydın, Edmond. Her şey hemen değişmeli."

Edmond gülümsedi.

"Bu çok güzel, anne."

Madam Senetsky ayağa kalktı.

"Misafirlerimize katılmalıyız," dedi.

"Şov devam etmeli," diye mırıldandı Cinnamon herkesin duyabileceği bir sesle.

"Evet," dedi Madam Senetsky, çaresizlik içinde kıvrandığı belliydi. "Biz devam etmeliyiz. Edmond?"

"Kesinlikle," dedi, "Finale rağmen içeride sizinle tanışmak isteyen insanlar var. Bir kaset yapım şirketi sizinle tanışmak istiyor, Ice. Rose, dışarıda, Broadway'da sahneye koyacağı oyun için dansçı arayan bir yapımcı var. Bu koronun bir parçası olacak, ama çok yararlı bir deneyim. Jack Ferante, Hovvard'dan çok Cinnamon'dan hoşlanmış, ismini Mark Coleman ile bir filmde kullanmayı düşünüyor, anne."

"Mark'ı bu gece görmedim."

"Buradaydı anne, hayal kırıklığı yüzünden seninle konuşmaya gelmemiş, ama Steven'ı içeri gö-

türdüğümde yanıma geldi ve Cinnamon'la tanışmak istediğini söyledi, yeni bir film için; *Kaçaklar*. Bu yıldız üreten bir film olacak."

"Bu çok ilginç, Edmond, bu insanları acele ettirmek istemiyorum."

"Anne," dedi. "Yine mi aynı tartışma?"

Bize döndü ve gülümsedi.

"Annem ve ben yeteneklerin ne zaman sergilenmesi gerektiği konusunda hiç anlaşamayız. On dört yaşında sahneye çıktığını unutuyor herhalde."

"Bu farklıydı."

"Neden? Çünkü o sendin?"

Gülümsedi.

"Bu konu hakkında daha sonra konuşacağız, konuşmaya değdiği zaman," dedi soğukkanlı ve gururlu bir şekilde.

Edmond gülümsedi.

"Honey senin için de farklı projelerim var, ama Bay Bergman ile biraz daha çalışsan iyi olacak. Bu sene bitmeden, ünlü orkestralardan birinde çalışıyor olacaksın."

"Steven hakkında bir şey yok mu?" diye sordum.

Edmond, Madam Senetsky'ye baktı.

"Onu almak isteyen bir şef var," diye karşılık verdi.

"O Macar, at hırsızı değil mi, Magdar," dedi.

"Benim zamanımda, sempatik ve itici karakterleri ile sevilen tüm oyuncular da vardı. E er bu meziyete sahip olmasalardı bu kadar tanınamaz ve Önlenebilirlerdi. Tekni i ve yetene ini yönetebilir, ama ruhu da olmalı."

Howard, bir ekilde yolunu bulur, diye dü ündüm, ama hiçbir zaman tatmin olamayacaktı, hiçbir zaman mutlu olamayacaktı, hiçbir zaman kendinden tatmin olamayacaktı, insanları anlayamazsanız, onlara güvenemezseniz kimseyi mutlu edemezsiniz.

Bunları öğrenmek için, bu kadar yol kat edip büyük ehre gelmem gerekmiyordu. Ailem bunu bana önermi ti.

Peter Amca bunu bana önermi ti.

Onun trajik ölümünden önce birkaç kez onunla uçtum. Annem bundan çok hoşlanmıyordu, ama ben ona çok güveniyordum. Yanında hiç korkmuyordum. Orada bulutların üstünde kaldığımızda onun hissetti i güzellikleri hissedebiliyordum.

"Tanrı'ya çok yakınız," derdi bana.

"Bu harika," derdim. "Uçu dersleri almalıyım, sanırım."

Gülümser ve balarını sallardı.

"Hayır, Honey. Sen buraya kendi balarına geleceksin, müzi inle. Kemanınla uçacaksın. Meleklerin kanatlarında olacaksın."

Bu sözlerin ne anlama geldi ini anlayamadım. Çok küçüktüm.

Yıllar sonra, Madam Senetsky'nin okulundan mezun olduktan sonra, sahnede binlerce insanın önündeydim. Solo yapıyordum. Müzi imle havada süzülürümümü hissediyordum. Peter Amca'yı dü ündüm.

Gözlerimi kapattığımda, biliyordum.

Tanrıya çok yakındım.

S O N